BASKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

UZAY ŞEYTANLARI

RONNY LAWS

UZAY ŞEYTANLARI

RONNY LAWS

BASKAN YAYINLARI

Yazan : **RONNY LAWS**
Çeviren : ATİLLA TOKATLI

«LES WHUMS SE VENGENT»

Ali Rıza Baskan
Güzel Sanatlar Matbaası'nda
dizilmiş ve basılmıştır.

Her hakkı mahfuzdur.

Baskan Yayınları A. Ş.
İstanbul — 1983

AÇIKLAMA

KOZMİK Güvenlik Kuvvetleri başkumandanı Yan Paterson hiç de şakacı bir adam değildi. Bunu anlamak için Başkumandanın çalışma odasına bakmak yeterdi. Bu türlü bürolarda bulunması âdet olan radar ekranlarının, dahilî televizyonların, küçük bellek şeritlerinin (mikroband) ve elektronik tabloların yerlerini bir tek cihaza bıraktığı görülüyordu. Son derece basit görünüşlü kocaman bir cihaz... Ve kumandanın çalışma masasını kaplayan cam da daima temiz ve boş olurdu. Dağınıklıktan hastalık derecesinde nefret eden Yan Paterson, hiçbir zaman, hiçbir şey koymazdı masanın üzerine.

İşte bundan ötürüdür ki Başkumandan şu anda, masasının üzerinde bulduğu küçük saydam diski için için kaynayan bir öfkeyle incelemekteydi. Aklından şüpheye düşecekti nerdeyse: Biraz önce çalışma odasına girdiğinde, masanın üzeri her zamanki gibi bomboş ve pırıl pırıldı; ve bu disk Yan Paterson'un gözleri önünde gelip masaya konmuştu! Olayı izah edecek kelime bulamıyordu. Akılcılığıyle ün salmış kumandanın şaşkın bakışları arasında, yoktan var olmuştu bu disk. Ve şimdi Kozmik Güvenlik Kuvvetleri Başkumandanı, hayal görüp görmediğinden emin olmak için diski avucuna almış yoklamaktaydı.

2060 yılındaydık; ve o devirde K.G.K. demek; XX. yüzyılın sonunda mevcut, C.I.A. ve K.G.B. gibi bütün kudretli istihbarat servislerinin topundan bin kere daha kudretli bir teşkilât demekti. Ve Paterson, Kozmik İmparatorluğun bu en müthiş, en ürkütücü kuvvetinin başında bulunuyordu. Bu küçük diskin, yoktan var olur gibi birden belirip ortaya çıkması, onun gözünde, tahammül edilmez bir meydan okuma anlamını taşımaktaydı... Birkaç

saniye düşündükten sonra, diski bir tüpün içine yerleştirip düğmeye bastı. Soğuk bir ses yükseldi cihazdan:

— Burası Arşivler...

— Mikroband olduğunu sandığım bir şey yolluyorum size... dedi Paterson. Analizini yapıp sonucu bildiriniz.

Bir an sustuktan sonra ekledi:

— Çok çabuk!

Birkaç saniye geçti aradan...

— Haklısınız.. dedi soğuk ses. Bir mikrobellek bu. İçinde yaklaşık olarak bir saatlik bir mesaj kayıtlı.

— Diskin yapısı?

— Bilinmeyen bir madde. Büyük bir ihtimalle dünyadışı olmalı...

— Mesajın dili?

— Ölü dillerden biri: Lehçe...

— Polonya dili mi?. diye homurdandı boğulur gibi Paterson.

K.G.K. başkumandanı bütün soğukkanlılığını kaybetti birdenbire. İnsanlar uzun bir süredir, sadeleşme zorunluğuyle, tek bir dünya dilini konuşmaya hazırlık olmak üzere dört büyük dilde konuşmaktaydılar. Ve böyle bir devirde tutup da Lehçe konuşmak için hem ihtiyar, hem deli olması gerekirdi adamın... Gregor Pavlevski gibi meselâ... Peki ama nerden geliyordu bu disk?

Boğuk bir sesle emretti:

— Elinizdeki nesne üzerinde kesin ve tam bir araştırma yapınız. En ufak bir ayrıntıyı bile ihmal etmeyeceksiniz... İşittiniz mi?.. En ufak bir ayrıntıyı bile!..

Birinci Bölüm

ORTALIĞA garip bir ışıltı saçıyordu Vüm'ler. Aşağı yukarı iki metre boyunda, tamamıyle saydam kasaların içine kapatılmışlardı. Sadece ışıktan ibaret gibiydiler. Ağır hareketleri, ürkütücü birer hayalet görünüşü kazandırıyordu bazan onlara.

Lady Burd'ün konağı gerçekten mükemmel bir evdi. Muazzam bir bahçenin ortasında, baştanbaşa yontma taştan inşa edilmişti. Ve içerde, ahşap mobilyalardan hakikî yün halılara kadar herşey tabiiydi. Hattâ bu evde, hiçbir zaman hiç kimsenin bir tek bardak sentetik protein içmediği ve bir tek dilim suni biftek yemediği söylenir dururdu kulaktan kulağa.

Bu akşamki ziyafet, bu konakta daha önce verilmiş bütün ziyafetlerden çok daha şatafatlı ve zengin sayılırdı; çünkü bugüne kadar yeryüzünde hiç kimseye nasip olmamış bir özellik vardı bu ziyafette. Etkinlik halinde dört tane Vüm.

Jord Maogan, salonu dolduran davetlilerden ayrı bir köşeye çekilmiş, elindeki havyarlı dilimi bitirmekle meşgûldü. Pal Olborn ona doğru dönüp merakla sordu:

— Gene bir domuzluk bulmuşsunuz bakıyorum... Nedir o yediğiniz kuzum?

— Havyar... dedi Maogan. Size de tavsiye ederim Pal. Ruslar Hazar Denizini kuruttuktan ve suni mersin balığı üretme çabaları başarısızlığa uğradıktan sonra, imkânsız hale geldi havyar bulmak...

Midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu Pal:

— Sizi katiyen anlamıyorum azizim... dedi. Tuhaf zevkleriniz var doğrusu... Ben güvenemiyorum tabii yiyeceklere. Güvenemediğim için de, 150 gram oligo-proteinle 15 gram C45 kompleksi yedim gelmeden önce... Sizin sev-

diğiniz cinsten eski besinlerin insanı şişmanlattığı ve ömrü kısalttığı söyleniyor üstelik.

Davetliler arasında bir dalgalanma başlamıştı birden, uşaklar sessizlik rica ediyorlardı. Çok geçmeden de, salonun dip tarafındaki küçük yuvarlak setin üzerinde güleryüzlü bir kadın belirdi. Lady Burd'dü bu kadın. Vücudunun bütün hatlarını ortaya seren, beyaz vizondan dar bir rob vardı sırtında. Boynunda ise, dünyada sadece üç eşi bulunan, Zvam göktaşından yontma bir kolye... Genç kadın, zarif bir jestle davetlilerini selâmladıktan sonra konuşmaya başladı:

— Değerli dostlarım... Sizleri bu akşam, etkinlik halindeyken yer yüzüne getirtilen ilk Vümleri göstermek üzere çağırdım. Şu anda galaksilerarası Star-Hunt otelinde tatil yapan kocam Sir Percy tarafından gerçekleştirilmiş büyük bir başarıdır bu gösteri. Sir Percy, bizzat yakaladığı bu dört Vümü, özel bir uzay ekspresiyle bana göndermişti. Esir Vümlerin hayatı son derece kısaldığı için, bu gösteriyi kaçırmamanızı istedim ve sizleri hemen çağırdım. Gelmiş olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Alkışlar yükseldi çoğunluğu teşkil eden züppelerden. Herkes coşkunluk içindeydi.

— Harika!.. diye haykırıyorlardı hep bir ağızdan.

Bu arada. «Journal-Total» muhabirleri kameralarını çalıştırmaktaydılar. Film çekimini, ünlü yorumcu Alec Floyd yönetmekteydi.

— Vümlerin aslı nedir?

— Galaksilerarası ateşböcekleridir bunlar. Evrenin bir tek noktasında yaşamaktadırlar: Kozmik haritayı gözlerinizin önünde canlandırın, Mega 600 003 noktası... Cosmic Force'a mensup yüzbaşı Ford tarafından keşfedilmişlerdir. Arıza yapan motorunu onarmaya çalışan yüzbaşı, bir an gelmiş, uzay boşluğunu bir masal aydınlığına boğan milyonlarca ve milyonlarca ateşböceği görmüştür... Füzesini onardıktan sonra yaklaştığında, bunların, biribirinden

bağımsız, direnç ve hararetten yoksun ışık izleri olduğunu farketmiş ve Vümleri «bilinmeyen olay» şeklinde niteleyip Dünyaya dönmüştür.

— Müthiş! dedi Floyd... Peki o günden sonra?

— Gregor Pavlevski tarafından incelenmiştir. Vümler. İdealist bir bilgin olan Pavlevski, bir Kozmik Vüm Araştırma merkezi kurmak için gerekli fonu bulmuş, ama araştırmaları başarısızlığa uğramıştır... Bugün Vümlerin, garip ateşböceklerinden başka bir şey olmadığı kesinleşmiş gibidir... Kocam bu arada Pavlevski'ye, kozmik bir otel haline getirmek üzere, araştırma merkezini satın almayı teklif etti. Ve anlaşmaya vardı. Vüm tuzağını kendisine borçlu bulunduğumuz Pavlevski'nin bundan böyle otelde küçük bir laboratuarı olacaktır. Buna karşılık da, gerçekten şahane bir dekor içinde dinlenmek isteyen turistler, tarihte ilk defa, bugüne kadar sadece uzay öncülerine nasip olmuş galaksilerarası uzayda kendilerine yer bulabilecektir.

— Müthiş!.. diye haykırdı yeniden Floyd elindeki mikrofonu hızla sallayarak. Peki oradaki hayat şartları?

— Herşey mükemmel... dedi Lady Burd. Hakikî su, arzuya göre çekimli ya da çekimsiz oda, atraksiyon olarak da Vüm avı... Turistlere Vüm tuzağı taşıyan mini uzay otoları vermekte otel. Otomatik olarak yönetilen bu otolar, av biter bitmez sizleri otele getirecektir... Ayrıca, evrenin bu kısmındaki ışınımın insan bünyesine son derece yararlı olduğunu ve organizmayı yaşlanmaya karşı koruduğunu da eklemek gerekir.

Gene bir heyecan dalgası kapladı davetlileri. Konuşmaları o ana kadar dikkatle dinlemiş olan Jord Maogan, Pal Olborn'a döndü:

— Bu reklâm maskaralıklarını dinlemek üzere mi getirdiniz kuzum siz beni buraya?.. dedi.

Jord'un gözlerine dikmişti Olborn gözlerini:

— Sonunu dinleyin hele... diye karşıladı. Sandığınızdan çok daha endişe verici bir hikâye bu.

Dalgalanan kalabalık arasında ayrı düştüler; ve Maogan, ev sahibesinin davetlileri köşkün bahçesine çağırdığını işitti. Bahçe Vümlerle aydınlatılmıştı, ve ziyafet orada devam edecekti...

Arkasında Olborn olduğu halde bahçeye çıktı Maogan. Dışardaki manzara, düşündüğünden daha da garipti: Rengarenk Vümler asılmıştı ağaç dallarına. Vümlerin yaydığı soluk ışıltı, hanımların kürklerinde acaip yansımalar yaratıyordu.

— Bahçede tam altmış tane Vüm bulunmakta... dedi Lady Burd. ve bunlar yarın sönmüş olacak. Zaten şu anda ışık vermeleri bile, kendilerini sürekli şekilde boşlukla besleyen bir boşluk devresi sâyesindedir. Bu boşluk da gene Vümlerin bulunduğu uzay bölgesinden alınıp komprime edilerek getirilmiştir buraya...

— Nasıl olur!.. diye atıldı Alec Floyd. Boşluk, komprime edilemez, sıkıştırılamaz ki... Akılalmaz bir hikâye bu...

— Hakikaten öyle... dedi Lady Burd. Vümlerin bütün ilginçliği de burada ya zaten! Çünkü Vümler ancak belirli özelliklere sahip bir boşlukta yaşayabiliyorlar; ve yaşadıkları boşluğun niteliği de, genişlemek ve daralmak... Daha fazla bir açıklama istemeyin benden. Bilgin değilim ben... Sizlere bu konuda ancak Gregor Pavlevski kesin bilgi verebilir. Benim şu anda sizlere söyleyebileceğim tek şey, Otel Star-Hunt'a gelin ve kendi gözlerinizle görün demekten ibarettir...

Jord Maogan, Pal Olborn'a döndü:

— Gelin gidelim azizim... diye homurdandı. İşittiğim kadarı yeter bana...

* * *

K.G.K. merkezine doğru saatte üçyüz kilometre hızla yol alan araçta Jord Maogan'la Pal Olborn, tek kelime ko-

nuşmaksızın, biribirlerini süzmekteydiler. Maogan bozdu sessizliği:

— Anlamsız bir hikâye bu! Komprime boşluk deyimi kadar gülünç bir şey işitmedim daha ben... Vümlere gelince, öyle sanıyorum ki, yeni bir reklâm numarasından ibaret...

Bir an susup Pal Olborn'a dikti gözlerini:

— Uzayda bir alay acaip şey gördüm... dedi. Ama böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Bu bakımdan Otel Star-Hunt'ta birkaç gün geçirmeyi isterim...

Kısa bir sükûttan sonra birden sordu:

— Sir Percy ile Lady Burd'ün servetlerinin menşei nedir, Pal?

Olborn gülümsüyordu:

— Ben de sözü oraya getirmek istiyordum... dedi.

Araç yavaşlamıştı şimdi. Olver kentinin yüksek burçlarını geçmekteydiler. Güney körfezindeki palmiyeler belirdi kısa bir an için pencerede, sonra araç yeniden hızlanıp dağın yamacına doğru yükseldi. Olborn açıklıyordu:

— Petrol mayası üreterek zengin oldu Sir Percy... Büyük açlık döneminde. Bütün denizler ve çöller ekime elverişli duruma sokulduğu halde, beş milyar insan açlıktan ölmek üzereydi. Ve Sir Percy, işte bundan faydalandı.

— Tamamıyle hatırlıyorum... diye mırıldandı Maogan. O kocaman saydam kulelerin nasıl inşa edildiğini de gördüm ben... Petrolle beslenen bakteriler vardı içlerinde, güneş ışığıyla çimlenip gelişiyorlardı... Ve onları yiyorduk sonra...

Bir tiksinti ifadesi kaplamıştı yüzünü:

— Ağıza alınmaz seylerdi... Gulvar gezegeninin canlı dağlarından getirilen kübik et bloklarını tercih ederim... Sözün kısası, o petrollü besinler sâyesinde servet yapmak hiç de sempatik değil...

Yeniden sustu. Sonra Pal Olborn'a baktı ve sordu:

— Hepsi iyi güzel ama, beni niye bu türedinin ziyafetine sürüklediğinizi halâ anlamış değilim.

K.G.K.'nin özel garına giden tünele dalmıştı araç. Çok geçmeden de, ipek hışırtısını andıran bir sesle durdu. Ayağa kalktı Olborn:

— Kozmik Güvenlik Kuvvetleri başkumandanıyla randevumuz var... dedi. O size herşeyi anlatır Jord.

MAOGAN'ın önünde kozmik haritanın pek yakından tanıdığı yıldız kümeleri seriliydi.

— Beni iyi dinleyin lûtfen... diyordu Yan Paterson. Evrenin bütün bu kısmı, pratik olarak Sir Percy'nin hükmü altında bulunmaktadır. Bütün ticaret yollarında onun gemilerini bulursunuz. Yeni gezegenlerdeki bütün işyerlerini onun adamları idare eder. Ve bütün yeni keşifler de onun keşif gemileri tarafından yapılır... Yani bu bölgede Sir Percy, kanun nedir tanımaz.

Bir an sustu Paterson, sonra devam etti:

— Sözün kısası, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük sanayicisinin karşısındayız. Hükümetin hiçbir zaman bu duruma eğilmemiş oluşunun sebebi de budur. Sir Percy, kendisine durup dururken kafa tutulamayacak kadar kudretlidir çünkü... Ve Büyük Konsey'de bir alay dostu vardır... Sonra, hâkim olduğu bölgede asayişin ve sükûnun bugüne kadar hiç bozulmamış olduğunu da söylemek lâzım. Ama bugün, bu Vüm hikâyesiyle, Sir Percy'nin her türlü sınırı aşmakta olduğu da muhakkak...

Jord Maogan'a dönmüştü Paterson:

— Gülümsüyorsunuz kumandan... dedi. Neler düşündüğünüzü tahmin ediyorum: Bu Vüm hikâyesi sevimli bir palavra gibi geliyor size.

— Başka ne olabilir ki!. diye homurdandı Maogan... Uzayda dolaşmadığım yer kalmadı; ve güvenle söyleyebilirim ki, basit bir enayi avcılığından ibaret bu iş. Sir Percy'nin ticarî etkinliğinin yeni bir uzantısı, hepsi o kadar...

— Biz de uzun bir süre böyle düşündük... dedi Paterson. Vümler ilk keşfedildiğinde, Gregor Pavlevski'nin bunları incelemek üzere özel imkânlarının çok üstünde bir teşebbüse girişmesi, bir çılgınlık olarak göründü bize... Za-

ten bir parça kafadan sakat tanınan bu bilginin kısa zamanda iflâs edeceğine hükmettik. Ve Sir Percy, araştırma merkezini aynı zamanda bir kozmik otel haline sokarak Pavlevski'ye incelemelerine devam imkânı sağlamak kararını açıkladığı vakit hiç şaşmadık. Ve eğer şu «şey» olmamış olsa, kimsenin rahatını bozmaya niyetlenmezdik.

Bunları söylerken Paterson, çalışma masasının gözünden iki santimetre genişliğinde parlak ve ince bir disk çıkarıp Jord Maogan'a uzatmıştı.

— Şunu bir dikkatlice inceleyin bakalım kumandan... dedi.

— Bir mikrobanda benziyor. Maddesi ne?

— Birinci sır, maddesi... Yeryüzünde hiçbir laboratuar tahlil edemedi bu maddeyi. Buna karşılık diskin ihtiva ettiği mesaj, gayet rahatça anlaşılıyor...

— Ne diyor mesaj?

— Özetle, Vümlerin intikam alacağını söylüyor.

Bir an susup ekledi:

— Ve bunu, Polonya dilinde söylüyor.

— Polonya dilinde mi?

Jord Maogan, tepeden tırnağa süzmüştü Paterson'u. Başkumandanı, şakadan hiç hoşlanmadığını bilecek kadar tanıyordu. Ama bütün bu hikâye, baştan sona öylesine gülünç gelmişti ki kendisine, rüya görmediğinden emin değildi... Güçlükle sordu:

— Kim tarafından yollanmış peki bu mesaj?

— Gregor Pavlevski tarafından.

— Neyle yolladı size?

Paterson'un gözleri, Jord Maogan'ın gözlerine dikili kalmıştı:

— Bu disk, yoktan var oldu... dedi. Burada, gözlerimin önünde, masamın üzerinde, yoktan var oldu...

— Yani... Pavlevski, cansız nesneleri ötelemek (translasyon) için yeni bir metod mu icad etti demek istiyorsunuz?

— Pek akla yakın değil ama mümkün... Akla yakın değil, çünkü Pavlevski'nin otel Star-Hunt'taki imkânları son derece sınırlı... Başka bir durum daha var.

Konuşmanın başından beri sessiz kalmış olan ve hep bir tek düşünceye dalmış gözüken Pal Olborn'a dönmüştü Paterson:

— Gördüklerinizi bir de kumandana anlatınız Pal... dedi.

— Dinleyin Jord... diye başladı Pal. Bildiğiniz gibi ben, son zamanlarda, K.G.K.'ne bağlı Vigilant kruvazörüne kumanda etmekteyim... Mega 500 612 000 bölgesinde karakol görevlisiyim. Bütün Batı trafiği tarafından emerjans (yüzeye çıkış) yeri olarak kullanılan sâkin bir bölgedir bu. Ve bu noktadan uzay ticaret gemilerini kontrol edip, gerektiğinde yardımlarına koşmak son derece kolaydır... Günlerden bir gün, Sir Percy'nin filosuna bağlı Victory gemisi çıktı yüzeye (yüzeye çıkmak, emerje etmek, emerjans: Uzay yolculuklarını kısaltmak amacıyle «inilen» zamandışı uzayaltı'ndan, uzay-zaman'a dönmek). Victory alabildiğine modern bir gemidir. Uzun yolculuklar için inşa edilmiştir; ve muhtemel saldırganları püskürtmek üzere dört LG pülsörü taşımasına da izin verilmiştir. Kısacası, müthiş bir taşıttır...

Pal Olborn iki adım ilerleyip Jord Maogan'ın önüne dikildi:

— Evet azizim. Victory yüzeye çıktı ve çıkar çıkmaz da dezentegre oldu (dezentegre olmak: atomları dağılmak suretiyle yokolmak). Gözlerimizin önünde hem de...

— Yani sizi görünce, şipşak ötelenme yoluyla kaçmaya koyuldu mu demek istiyorsunuz?

— Hayır kumandan. Enstantane ötelenme ile harekete geçebilmek için bir geminin kaptör'lerini çıkarması şarttır. Çünkü bütün çevre uzayda, zamansal akı değişime uğramış bulunmaktadır ve denetleme cihazları bu tür sarsımları derhal kaydeder. Üstelik de, gözle görülebilir mor bir

buğu sarar geminin etrafını. Oysa biz bunların hiçbirini görmedik... Victory, kenarları kemiriliyormuş gibi erimeye koyuldu gözlerimizin önünde. Çok geçmeden sadece merkezî kısmı ortada kalmıştı. Ama o kısımda da geniş delikler açılmaya başladı hemen. Sonra da herşey boşluğa karıştı... Ve bütün bunlar, bizim o mükemmel kontrol cihazlarımız hiçbir şey kaydetmeden olup bitmişti... O günden beri de Victory'den haber alan çıkmadı.

— Tuhaf... dedi Jord Maogan. Peki Sir Percy ne düşünüyor bu iş hakkında?

Avucuyla masaya vurdu Paterson:

— Bütün bunların bizim tarafımızdan uydurulmuş bir masal olduğunu söylüyor Sir Percy. Ona göre Victory, kozmik bir fırtınaya tutulup kaybolmuştur. Sigorta primini attı kasasına, ve bu konudaki her türlü kovuşturmayı engelledi. Başka birisi tutup böyle davransa, derhal tevkif ederdik. Ama Sir Percy'nin yukarda öyle nüfuzlu dostları var ki en ufak bir müdahelede bulunamıyoruz...

— Peki Sir Percy, gemisinin başına aslında ne geldiğini biliyor mu dersiniz?..

— Bu konuda hiçbir şey söyleyemem... Ama asıl bir başka noktayı bilmeniz gerekiyor kumandan.

Başkumandan bir el hareketiyle, çalışma odasını dışarıya bağlayan bütün devreleri kestikten sonra kubbeyi indirdi.

Eylemsiz rezinil'den yapılmış olan kubbe, uzak mesafeden girişilecek her türlü casusluk teşebbüsünü önlemek için o güne kadar icad edilmiş en mükemmel yoldu. Kubbe indirildiği andan itibaren, ne kadar hassas olursa olsun hiçbir mikrofon, burada konuşulanları zaptetme gücüne sahip değildi; çünkü bilinen dalga tiplerinden hiçbiri aşamazdı bu kubbeyi. Üstelik de, eylemsiz rezinil hiçbir vakit titreşim haline geçmediğinden, telepati yoluyla kubbenin altına nüfuz etmek de mümkün değildi.

Başkumandanın bu türlü tedbir almasından heyecana kapılmış olan Jord Maogan, dikkat kesilmişti.

— Önce size bir soru kumandan... diye başladı Paterson. Henüz K.G.K.'ne mensup değilsiniz. Aramıza katılmayı ve yemin etmeyi kabul eder misiniz?

Donuk gözleriyle, Maogan'ın en ufak yüz kımıltılarını bile tahlile girişmişti.

— Size ihtiyacımız var... diye devam etti. Olborn'la uzun uzun tartıştık bu konuyu, ve sonunda meseleyi ancak sizin başarıyla çözebileceğinize karar verdik... Stol'ler meselesini nasıl hallettiğinizi ve Alkinoos macerasından nasıl sıyrıldığınızı unutmuş değiliz. Tasarladığımız teşebbüsün başarıya ulaşması, ancak sizin soğukkanlılığınız ve tecrübenizle mümkün göründü bize... Üstelik çehreniz tanınmıyor. Akıllı davranıp kendinizi reklâm etmekten ısrarla kaçındınız çünkü. Bütün bunlar, bu iş için biçilmiş kaftan olduğunuzu ortaya koyuyor kumandan...

Bir an düşündü Maogan:

— Dezentegre olan gemi meselesi, son derece ilgi çekici bir hikâye... dedi. Kabul ediyorum.

Paterson rahatlamıştı. Kalın çeneli sert yüzünde kısa bir gülümseyiş dolaştı. Sonra bir kâğıt uzattı Maogan'ın önüne:

— Güzel... dedi. İmzalayın şunu.

Maogan hızla okuyup imzaladı.

— Şimdi... dedi. Paterson... bütün endişemizi haklı çıkartan bir açıklamada bulunacağım size...

Bir an susup yutkunduktan sonra devam etti:

— Bu küçük diskin esrarengiz şekilde ortaya çıktığı gün, merkez deposunda bulunan üç karşı-madde bombası da kayboldu... Sözünü ettiğim ana depoyu tüm yurtdaşlar gibi siz de bilmezsiniz, Kafkasların ortasındaki Elbruz dağının altında, üçbin metre derinlikte gizlidir. Bombaların bulunduğu kısma ulaşabilmek için, hem elektronik şekilde hem de insanlar tarafından muhafaza edilen kırk kilo-

metrelik koridor katetmek gerekir. Ayrıca bu koridorlarda herbiri yirmi kilit taşıyan kırk tane zırhlı kapı vardır; ve kilitler de, herbiri üç muhafız tarafından korunan ayrı ayrı anahtarlarla açılabilmektedir. Ayrıca da...

Belki de ilk defa olarak sesi titriyordu Paterson'un:

— Ayrıca da... diye devam etti... bu bombalardan herbirinin dünyamızda bin kilometre derinlikte bir delik açacağını ve üçü bir arada kullanıldığı taktirde gezegenimizi ortasından ikiye bölebileceğini hesaba katmak gerekir.

Kaskatı kesilmişti Jord Maogan, yüzünde kan kalmamıştı. Bir fısıltı çıktı dudaklarından:

— Korkunç bir şey bu!

— Daha da korkuncu, bu bombalar hiç kimse kapılara dokunmadığı halde ortadan yokolmuş bulunmaktadır.

— Şüphelendiğiniz kimseler var mı? Meselâ Sir Percy..

— Hayır... dedi Paterson kesin bir sesle. Sir Percy, ticaretine zararı dokunur kaygısıyle gizliyor Victory meselesini. Karşı-madde bombalarını ele geçirmek hiçbir işine yaramaz. Bu tür hırsızlıklara tenezzül etmeyecek kadar da kudretlidir üstelik...

— Peki ya Gregor Pavlevski?

Bir süre cevap vermedi Paterson, sonra:

— Elinde imkân bulunsa, Pavlevski evet... dedi. Kudretli bir yardım görmüş olması şartıyle...

— Nasıl bir yardım?

Pal Olborn atıldı söze:

— Vümler tarafından.

— Vümler mi?

Paterson kalkmış, elleri arkasında birkaç adım dolaştıktan sonra gelip Jord Maogan'ın karşısında durmuştu:

— Sizden, Vümlerin aslında ne olduklarını araştırıp bulmanızı istiyoruz kumandan... dedi.

Pal Olborn da kalkmış ve Maogan'ın koltuğunun kenarına yaslanmıştı:

— İş işten geçmeden bu meseleyi halletmek için bir

avuç insanız Jord. Ve en küçük bir hatâya bile düşmemeliyiz Harekete geçtiğimizi öğrendiği taktirde, Sir Percy bizleri görevden uzaklaştırmak için elinden geleni yapacak ve başaracaktır da... Hem çabuk, hem gizli davranmak zorundayız.

— Peki ne bekliyorsunuz benden?

— Bir plan tasarlamış bulunmaktayız. İlk iş, otel Star-Hunt'a gidip Gregor Pavlevski'yle temas kurmaktır. Tabii bu, mümkün olmaktan çıkmadıysa... Sonra da, Pavlevski'den Vümler hakkında bildiğini öğrenmeğe çalışmak... Gerisini, bu ilk dönemde elde edilecek sonuçlara göre ayarlamak söz konusudur... Pek tabii ki Star-Hunt'a K.G.K.'nın bir kruvazörüyle değil, turist olarak gideceksiniz. Pal Olborn sizi koruyacaktır. Olborn, kumanda ettiği kruvazörle, Mega 500 696 120 noktasına gidecek ve orada yan-emerjans halinde kalacaktır. İhtiyaç duyduğunuz anda, özel bir cihaz aracılığıyle kendisini yardıma çağırabileceksiniz.

Maogan birden şaşırmıştı:

— Ama... dedi... uzun süre yan-emerjans halinde kalmak mümkün değildir ki. Çok tehlikeli bir iş...

— Yan-emerjans tekniğini mükemmelleştirmiş bulunuyoruz... dedi Pal Olborn. Basit ama sürekliliği olan bir maddenin zamansal akı'sını yerinden oynatmak yeterli bunun için. Son derece nazik ve tehlikeli bir manevra ile mümkün. Geçen gün Plüton yakınlarında denedim. Gezegendeki hiçbir denetleme ve arama cihazı yakalayamadı izimi... Şimdi de tehlikeyi göze almaya hazırım.

— Bu durumda, geriye sadece ufak ayrıntıları kararlaştırmak kalıyor... dedi Jord Maogan.

GALAKSİLERARASI Star-Hunt oteli, dörtyüz metre çapında dev bir tekerlek şeklindeydi. Turistler, kendilerini getiren uzay gemisinin lumbuzlarından oteli ilk olarak gördüklerinde büyük bir şaşkınlık çığlığı atmışlardı. Manzara, buraya gelene kadar çekilen zahmete değiyordu gerçekten. Otelin gümüş rengi kalın tekerleği, kudretli projektörlerin ışığı altında pırıl pırıl, uzayda asılı duruyor; ve arkada da, yüzlerce kilometrelik bir alan üzerinde, Vümlerin flüoresan serpintisi uzanıyordu. Otel, Vümlerin en sık bulunduğu noktanın aşağı yukarı onbin kadem kadar üstünde yer almaktaydı. Bu garip ateşböceklerinin, yoğunluk ve renk bakımından düzensiz lekeler halinde dağıldıklarını ve uzayı tatlı sedefimsi bir ışığa bürüdüklerini hemen farketti Jord Maogan. Oldukça net bir eğri çizerek son buluyordu Vümler ufukta; ve bu, belli belirsiz bir küre fikrini uyandırıyordu. «Bize gelen belgelerin hiçbirinde bu özellikten söz edilmemesi tuhaf...» diye düşündü kumandan.

Uzay gemisi son bir fren yapıp Star-Hunt'ın giriş kapısına doğru yöneldi. Otelin ismi, yirmi metre yüksekliğinde ışıl ışıl dev harflerle, boşluğa meydan okur gibiydi. Bu başdöndürücü ama faydasız reklâmda, Sir Percy'nin bütün kibri dile geliyordu sanki. Bu dengesizlik karşısında boğuk bir öfke duydu Jord Maogan, ama kendini zaptetti. Dikkatli bir gözlemci, kumandanın yüzünde artık, galaksilerarası büyük uzaylara ilk defa çıkan turistlerin hem hayranlık hem de endişe dolu ifadesinden başka bir şey bulamazdı... Yolcuların kimisi, heyecanlarını gizlemek amacıyle susuyor; kimisi de, telaşlı bir tavuk sürüsü gibi gıdaklıyordu. Örneğin ihtiyar bir Amerikalı hanım, bu manzaranın hiç de kötü olmadığını, ama kendisinin Jüpiter ve Venüs

yıldızlarındaki manzarayı çok daha güzel bulduğunu anlatmaktaydı... Tam bu sırada, otel girişinin bağlantı mıknatısları madenî bir gürültü çıkararak geminin gövdesine dokundu. Ve aynı anda hostesin sesi yükseldi:

— Birkaç saniye içinde otele yanaşmış olacağız. Giriş kapısına düzenli bir şekilde gelmenizi rica ediyoruz. Manyetik numaralarınızı lütfen hazırlayınız. Otelin holünde sizleri otomatik grumlar beklemektedir. Her yolcuya bir grum ayarlandığı için, her türlü telâş lüzumsuz olacaktır. Manyetik numaranızı, seçeceğiniz grumun üst tarafındaki deliğe yerleştiriniz. Böylece otomatik şekilde size ayrılmış olan daireye götürüleceksiniz. Bagajlarınızı da birkaç dakika içinde teslim edeceğiz, sayın yolcular.

Kalabalığın arasına karışıp ilerledi. Maogan, bir gruma yerleşti. Hızla harekete geçti grum, holü aşıp yaldızlı iri rakamlarla 21 numarası yazılı bir koridora yöneldi.

Eski tarzda ve zevkle döşenmişti otel. Koridor boydan boya Survlore minesiyle süslüydü; arı kovanı şeklinde düzenlenmiş olan tavansa, güneş bileşenli bir ışık saçmaktaydı.

Rahat bir görünüşü vardı dairenin de. Oturma odasının hemen yanıbaşındaki banyo bölmesinde, berrak su dolu dört metrelik bir pisin görülüyordu.

Jord Maogan zevkle daldı banyoya. Olağanüstü bir izlenim duyuyordu insan burada; çünkü pisin, doğrudan doğruya kozmik boşluğa açılan geniş bir cam kubbeyle sona ermekteydi.

Kumandan bir yandan suyu kulaçlıyor; bir yandan da milyonlarca Vümün ışıltısını, ve daha ilerde, sisten bir eşarp gibi kendi üzerine dolanan Alfa CX 23 nebulasının yanıp sönüşlerini seyrediyordu.

En ufak ayrıntılara varıncaya değin büyük bir özenle döşenmişti oda. Ekvatordan kutuplara muazzam bir ormandan ibaret Gur gezegeninden gelme Jugar derisiyle kaplıydı duvarlar; koltuklar, daire sahibinin vücuduna tıpatıp

uygundu. Sadece bu amaçla, Dünyada, hareketten birkaç hafta önce teker teker bütün turistlerin vücut kalıbı alınmıştı... Yatağın tam karşısına, renkli ve üç boyutlu dört televizyon ekranı konmuştu. Verilen yazılı bilgiye göre bu ekranlardan birincisi iç haberleşmeye yarıyor, ikincisi çevre uzayı, ötekilerse varyete gösterilerini veriyorlardı.

Banyosunu bitiren kumandan, otel broşürünün bu atmosfere en uygun diye tavsiye ettiği kırmızı uzay elbisesine uzandı. Bir yandan giyiniyor, bir yandan da bu müthiş otelin ortaya çıkabilmesi için Sir Percy tarafından harcanan hesaba sığmaz parayı düşünüyordu... Milyarderin, en basit bir kaza ihtimalini bile kabul etmeyişi, yatırılan meblâğın büyüklüğünden ileri geliyordu şüphesiz. Böyle bir teşebbüsün çöküşünü tasavvur etmek bile hüzün veriyordu insana; ve Sir Percy'nin bu oteli bütün çarelere başvurarak sonuna kadar savunacağı da muhakkaktı...

Jord Maogan'ın giyinmesi sona ermişti ki, iç televizyon aydınlandı; ve güleryüzlü genç bir kadın belirdi ekranda. Yarı saydam tenli, geniş alınlı bir Stol meleziydi bu. Gözlerindeki canlı zekâ parıltısı derhal dikkatini çekti kumandanın.

— İsmim Elika... dedi kadın. 21 numaralı koridor müşterilerinden sorumlu olan hostes benim. Sizlere, Star-Hunt'a hoşgeldiniz der; bazı önemli bilgiler vereceğimi bildirmekle şeref duyarım.

Gülümseyerek devam etti genç kadın:

— Galaksilerarası yolculuk ve ikametlerin bazı basit tedbirler gerektirdiğini hepiniz takdir edersiniz. Özel alıcı-verici araçları veya bağımsız televizyon cihazları olanların, bunları otel yönetimine teslim etmelerini rica ediyoruz. Çünkü hepimizin güvenliği, büyük çapta, kollektif haberleşme sistemlerine bağlıdır; ve otel idaresi tarafından yönetilen bu sistemlerin yürüyüşünü özel araçlarla aksatmamak gerekir...

Bunları işitir işitmez, Jord Maogan'ın neşesi kaçmıştı;

bir arama-tarama yapıldığı takdirde, Pal Olborn'la haberleşmesini sağlayacak tek araç elinden alınabilirdi çünkü. Ama bu, bütün öteki turistler otelin talebini severek yerine getirecekleri için, zayıf bir ihtimaldi.

Devam ediyordu hostes:

— Son zamanlarda bazı turistlerin yaptığı gibi, elinizdeki küçük cihazlardan faydalanarak Dünya ile temas kurmaya çalışmak boşunadır. Aradaki mesafe öylesine muazzamdır ki, her türlü temas teşebbüsü başarısızlığa mahkûmdur.

Yeniden gülümsedi Elika; ve Jord Maogan, bütün Stol kızları gibi Elika'nın da inci yansımalı son derece güzel dişleri olduğunu gördü.

— Vüm avına gelince, turistler otelde bir aylık bir çıraklık ikametinden sonra tek başlarına bir uzay otosuyle ava çıkabilirler. Gerçi otolarımız otomatik güdüm sistemleriyle mücehhezdir ama, uzaya çıkış eylemi daima önemini muhafaza ettiğinden, tecrübesiz turistlerin derhal paniğe kapılmaları normaldir. İşte bundan ötürü, ilk bir aylık süre içinde ancak öğretmenlerin gözetimi altında ve grup halinde uzaya çıkacaksınız. Buna karşılık, stratosferik minifüze ehliyetine sahip veya Dünya-Ay yarışlarına katılmış turistlerle bizzat ben meşgul olacağım...

Jord Maogan rahatlamıştı. Yüksek kozmonot sıfatını gizlemiş ve inşaat mühendisi Yves le Guen ismi altında kaydolmuştu otele; ama Paterson ona, uzay yarışlarına katılmasını sağlayacak bir izin belgesi vermişti, bu da şimdilik yeterliydi işte.

— Son bir nokta... diye devam etti hostes. Müşterilerimizin, avlayacakları faal Vümleri Dünyadaki aile ve dostlarına göndermeleri mümkündür. Bu Vümler, yollanma anındaki parlaklıkları bin mumdan aşağı olmamak şartıyla, özel boşluklu ambalajları içinde ekspres olarak yollanır. Bin mumdan aşağı ışıklı Vümlerin daha yeryüzüne

varmadan söndükleri tesbit edilmiştir. Yollama ücreti, 700 000 guldendir...

Sıçramasını güçlükle zaptetti Maogan. 700 000 gulden demek, 100 katlı bir döner ikamet kulesinin inşaat değeri demekti! Star-Hunt'ta ancak kimlerin kalabileceğini anlamıştı şimdi kumandan... Sir Percy gerçekten mükemmel bir iş düzeni kurmuştu burada.

ÖFKEDEN köpürüyordu Maogan. En basit bir açıklığa ulaşamamıştı henüz araştırması. Önünde meşgûliyet olarak sadece, bitip tükenmek bilmeyen uzay dersleri ve otelin hemen yakınında uzay otobüsleriyle kollektif olarak yapılan çocukça manevralardan başka bir şey yoktu. Elika'nın varlığı, bu sıkıcı angaryaları biraz olsun hafifletiyordu o kadar.

Neşeli, esprili ve akıllı bir kızdı Elika; kumandanın susturduğu anlarda susmasını biliyordu. Ama Maogan'ı sık sık düşünceli gördüğü için, sonunda, «mühendis»in Vümlere duyduğu ilgiden çok tatsız bir aşk macerasını unutmak için Star-Hunt'a sığındığı sonucuna varmıştı.

Bir uzay amazonu gibi görünmesine rağmen, aslında romantikti genç kadın; ve «mühendis» hakkında varmış olduğu sonuç, müthiş bir şefkat doğurmuştu Maogan'a karşı içinde; kumandana binbir ihtimam gösteriyordu... Buna karşılık Jord Maogan ona Gregor Pavlevski'den söz açmaya kalktığı her seferinde, genç kadın derhal suratını asıyor ve bu konudaki soruları cevaplandırmaktan sistematik bir şekilde kaçıyordu. Kumandan ihtiyatlı davranmak zorunda bulunduğu için meseleye doğrudan doğruya giremiyor, dolaylı sondajlarla yetinmek zorunda kalıyordu; ve dört gün geçtiği halde, Pavlevski'ye ayrılmış kesimin yerini bile öğrenememiş durumdaydı... Bütün oteli gezdirmişti Elika ona; enerji atölyesini, dev propülsör'leri, mutfak bölümünü, hava ve su yenileme santralini sırayla dolaştırmıştı. Ama Gregor Pavlevski hakkında; tutarsız turistler tarafından rahatsız edilmekten hoşlanmayan ünlü bilginin, çalıştığı yerin gizli tutulmasını emrettiğini söylemişti sadece. Genç kızın eklediğine göre, bilginin laboratuarına, sayısız

detektör ve savunma araçlarıyle mücehhez bir gizli koridordan gidilmekteydi.

— Personel bu gizli koridorun nerede olduğunu bile bilmiyor... demişti Elika. Sir Percy, Gregor Pavlevski ve asistanlarından gayrı bilen yok bunu...

Aslında bu, akla uygun bir açıklamaydı. Uzay oteli cinsinden alabildiğine karmaşık bir yapının içinde, görünürde düz bir duvara gizli bir kapı yerleştirmekten ve hattâ bir laboratuvarın çıkış kapısını doğrudan doğruya uzaya açmaktan daha kolay ne vardı?.. Maogan'ın canını sıkan nokta, genç kadının meseleye daima kaçamaklı tarzda cevaplar vermesiydi. Ve kumandan, Elika'nın birşeyler bildiği halde gizlediğine hükmetmekteydi.

Stajın beşinci günü Elika, sevinç içinde Maogan'ı bulup, ilk Vüm avına kendisiyle birlikte çıkabileceğini müjdeledi. İnsanın içini karartan bir atmosfer vardı o gün otelde. Hepsi de kendilerine güvenerek gelmiş olan turistlerden çoğu, uzay hayatına bir türlü alışamadıkları için, gizli bir endişe duyuyordu. İçlerinden on kadarı derhal geri yollanmalarını istemişti zaten; büyük bir kısmı da odasına kapanmıştı, ve hiç çıkmıyordu. Bunlar, Dünyaya döndüklerinde dostlarına anlatmak üzere şaşkınlık verici uzay kahramanlıkları uydurmakla meşgûldü herhalde... Buna karşılık, işin gerçekten delisi olan ufak bir grup bütün vaktini uzay otolarının yanında geçiriyor ve uzaya çıkma iznini alacakları anı bekliyordu sabırsızlık içinde. Maogan'ın Elika ile uzay otosuna binişini gıptayla ve tabii biraz da hasetle seyredenler, işte bunlardı.

Düzgün vücudunu bütün hatlarıyla ortaya seren dar ve rengârenk bir uzay elbisesi giyinmişti Elika. Maogan ise, Uzay Gençleri'ne özgü kırmızı kıyafetle yetinmek zorundaydı; ve kaslarını güç zapteden bu operetlere lâyık üniformaya müthiş öfkelenmişti. Ama Elika'nın hayranlık dolu bakışı, ona bu öfkesini çabucak unutturdu. Kendisine iyi

şanslar dileyen stajyerler topluluğunun arasından geçerek, çıkış kapısına doğru ilerledi.

Orada bekliyordu uzay otosu. Çok basit ama bir o kadar da emin eski model bir motorla mücehhez, on metre kadar uzunluğunda ufak bir araçtı bu... Einstein'ın birleşik alan teorisine uygun şekilde inşa edilmişti; elektro-manyetik enerjiyi, bir genelçekim alanı yaratmak suretiyle mekanik enerjiye dönüştürerek işlemekteydi. Hiçbir arıza ihtimali yoktu bu tip motorların. Canınızın çektiği her türlü denemeye girişebilir, alçak ya da yüksek süratle mümkün bütün manevraları yapabilirdiniz.

Üç duvarlı saydam geniş ve yuvarlak bir bölme vardı aracın ön kısmında, iki kişi rahatça yerleşebilirdi buraya. Kenarlarında ise, katlı duran Vüm tuzaklarına destek olmak üzere iki teleskopik kol bulunuyordu. Kumandan bir gün önce aracın elektronik tertibatını gözden geçirmiş, ve yeterli bulmuştu.

Elika büyük bir ciddiyetle saydam bölmeyi açıp pilot koltuğuna yerleşti. Genç kadın ustaca kullanıyordu aracı. Ustaca ama biraz hissizce... Ve bunu söylememek için Maogan birkaç kere kendini tutmak zorunda kaldı. Çok geçmeden de Vümlerin manzarası karşısında adeta büyülenip unuttu bu detayı. Vümlerin manzarası, evet... Bitmez tükenmez uzay yolculukları boyunca sayısız güzellik görmüştü kumandan: Yüzbin kilometre boyunca bir masal dünyası gibi parıldayıp uzanan sütrengi Olvey tarlaları, dev bir yıldız patlamasının radyoaktif serpintilerinden meydana gelme Tolvar kuşakları ve yirmi dev güneş yüksekliğinde, menşei ve yapısı halâ bilinmeyen Mega CX 6789 814 sütunları... Ama Vümlerin ortaya serdiği manzara, bütün bunlardan da güzeldi. Kumandan bunları seyrederken, hayatın en yüksek sırlarını dev bir mikroskopun gözünden keşfeder gibi bir duyguya kapılmıştı.

En yoğun olan merkez kitlesine doğru dalıyordu şimdi Elika. Dört metre çapında birer huniyi andıran Vüm tu-

zaklarının kapısını açtı bir el hareketiyle. Hunilerin dibinde iki saydam koni, nazik avlarını kapmaya hazır, açılmış bekliyordu. Uzay otosu hızını kesmiş, ışıklı alanın yirmi metre kadar üzerinde uçmaktaydı. Taşıtın yaklaşması, aşağıda müthiş bir telâşa yol açmıştı. Işık lekeleri, otonun yolundan kaçmak için beceriksizce kımıldamaktaydılar.

— Güzel bir Vüm arıyorum... dedi Elika. Otelin yakın dolaylarında güzelleri pek bulunmuyor artık; ve gittikçe biraz daha açılmak zorundayız...

Gerçekten de, genç kadının uçtuğu bölgedeki Vümlerin ışığı oldukça zayıf görünüyordu. Yoğun bir kitlenin üzerinden geçtiler. Sonra da, sadece yirmi-otuz santimetre boyunda ama büyük Vümlerden çok daha hızlı hareket eden birkaç ateşböceğinin bulunduğu ıssız bir bölgeyi aştılar...

— Zahmete değer bir şey yok burada... dedi genç kadın. Eğer korkmazsanız, dört bin kilometre kadar uzağa açılacağım. Orada daha güzel bir av yakalama ihtimali var..

Maogan ciddi bir edayla konuştu:

— Açılabilirsiniz. Korkmayacağımı tahmin ediyorum...

Elika, «mühendis»in gözlerinin içine baktı bir an:

— Gideceğimiz yerden oteli görmeniz mümkün değildir... dedi. Sakın telâşa kapılmayın...

Gülümsememek için kendini güç tuttu kumandan.

— Korkmadan gidebilirsiniz Elika. Tamamıyle sâkin hissediyorum kendimi.

İticinin uzun kolunu çeken Elika birden hızlandı. Kasırga gibi dönmeye koyuldu aşağıdaki Vümler. Küçük ama yaman bir koşucuydu araç. Uzayda dörtbin kilometrelik sıçrayışı birkaç dakika içinde alıverdi... Bu bölgedeki Vümler, çok daha kalın kitleler halinde dağılmışlardı. Kimi yerlerde birer kule meydana getirecek biçimde yükseklemesine yığılı olduklarını farketti Maogan.

— Kule teşkil edenleri avlamak imkânsız... dedi Elika. Tuhaf şey, bu kuleler de yeni çıktı ortaya. Avın ilk dönemlerinde yoktular.

Bir yandan da gözleriyle bölgeyi tarıyordu.

— Bakın, işte güzel bir Vüm... dedi.

Düşük hızla Vümleri yalayarak geçiyordu araç; ve önlerinde, mercan kırmızısı kocaman bir Vüm kaçmaktaydı şimdi.

— Ustaca ve incitmeden yakalamak gerekiyor bunları... dedi. Elika. Yoksa sönüyorlar hemen, ve bir daha yakamıyorsunuz. Önce sizin için şunu yakalayayım, sonra da siz kendiniz bir tane avlamayı denersiniz olur mu?..

Bir yandan da otoyu durdurmuş ve sağdaki huniyi kırmızı Vümün tam karşısına getirmek üzere manevraya başlamıştı.

— Hiç bu derece güzelini görmedim... dedi.

Birden sıçrayıp hızlandı araç; ama Vüm, son saniyede yatay bir pozisyona geçerek, huniden kurtulmayı başarmıştı. Hızla gerisin geri geldi Elika:

— Önceleri hiç tepki göstermiyorlardı... dedi. Hemen yakalıyorduk.

Kırmızı Vüm şimdi doğrulmuş, kulelerden birine doğru kaymaya koyulmuştu. Genç kadın hızla bir manevra yapıp, Vümle kulenin arasına yerleşti. Ama bu manevra sırasında bir sürü soluk Vüm, tuzakla kırmızı Vüm arasında birikivermşiti; ve Elika, avına doğru hücuma giriştiğinde huniler ağzına kadar soluk Vümle dolmuş, kırmızı Vüm dışarı kaymış bulunuyordu. Hunilerin ağzını aşağıya doğru çevirip içerdeki Vümlerin boşluğa kaymasını sağladı Elika.

— Tuhaf şey... dedi Jord Maogan. Kırmızı Vümü savunmaktaymışlar gibi bir halleri var...

— Mümkün... diye mırıldandı genç kadın. Bir keresinde de mavi bir Vümü avlarken aynı olayla karşılaşmıştım..

Gerçekten de dört bir taraftan soluk Vümler akın akın geliyor ve kırmızı Vümü sıvı bir kitle halinde çeviriyorlardı.

Elika, uzay otosunu sıçratıp yükseltirken:

— Tek çare yukardan yakalamak... dedi.

Eksenleri üzerinde döndü huniler. Avın tam üzerindeydiler şimdi. Ve soluk Vümler sürüsü, kırmızı Vümün etrafında, çaresiz, adeta çırpınmaktaydı... Jord Maogan sert bir sesle emretti:

— Durdurun şunu.

Derhal durmuştu Elika:

— Anlamıyorum neden korktunuz... dedi. Başka çare yoktu mösyö Le Guen...

— Bu ışıklı lekelerin ta başından beri zeki varlıklar gibi davrandığını düşünmediniz mi hiç? diye sordu Maogan. Sadece tuzaklardan kaçmakla yetinmiyor bu Vümler; gördüğüm kadarıyle fedakârlık ruhuna da sahip bulunuyorlar. Renginden anlaşıldığına göre, pek önemli olması gereken bir hemcinslerini nasıl savunuyorlar, baksanıza...

Elika uzun uzun baktı kumandana. Şaşkındı ama, rahatlamış bir hali de vardı:

— Bunu söyleyen ilk turist sizsiniz mösyö Le Guen... dedi.

Bir an sustuktan sonra da ekledi:

— Ve çok doğru söylüyorsunuz.

Kumanda kolu üzerindeki kırmızı boyalı tırnaklarına baktı bir süre, sonra başını kaldırıp gözlerini Maogan'ın gözlerine dikti:

— İnsanların çoğu, sadece kendi zevklerini düşünen şuursuz birer hayvandan farksız... dedi.

İçini çekip devam etti sonra:

— Uzun zamandır Vümler hakkında düşünüp duruyorum ben de, ama bu tür düşünceleri gizlemek gerekiyor. Otelde çok kötü karşılıyorlar çünkü. Ve Sir Percy, memurlarından birinin bu konuda ters fikirlere sahip olduğunu öğrenirse, eminim ki merhametsiz davranır... Onun bütün Kozmik İmparatorluğun en kudretli kişilerinden biri olduğunu hesaba katarak davranmak; hoşuna gitmeyecek fikirleri açıklamaktan sakınmak lâzım daima...

Sustu yeniden ve bakışları birden sertleşti:

— Ne oluyor bana böyle, anlayamıyorum... dedi sert bir sesle. Nasıl oluyor da bütün bunları, henüz tanıdığım birine söyleyebiliyorum?. Beni konuşturmak için getirdiğiniz değil mi buraya?. Ücretli ajansınız onların, belli... Uzay konusunda hiç acemi olmayışınızdan da anlaşılıyor bu.

Meydan okuyan bir ışıltı belirmişti genç kızın gözlerinde:

— Şimdi artık neler düşündüğümü biliyorsunuz işte!.. dedi. Ne yaparsanız yapın, umurumda bile değil! Şu Vümlerin en soluğu bile sizin topunuzdan çok daha iyidir...

Bembeyaz kesilmişti, bir sinir krizi geçirmek üzereydi. Anî bir hareketle manivelayı oynatıp iticiyi son hıza getirdi. Genelçekim alanının ivme sonuçlarını dengelemesine ve soğukkanlılığına rağmen, garip bir başdönmesine kapılmıştı Maogan. Vümler tarlası altlarında korkunç bir hızla uzaklaşıyordu şimdi. Ve çok geçmeden de küçücük bir ışıklı noktadan ibaret kaldı. Gözlerini sabit bir noktaya dikmiş olan Elika, gittikçe hızlandırıyordu aracı. Jord Maogan doğruldu, sert bir sesle emretti:

— Durun.

Ama boşunaydı bu, genç kadın işitmemiş gibi devam ediyordu.

— Derhal durun diyorum. Çılgınlığın yeri yok!

Sinirlerinin kontrolünü tamamıyle kaybetmişti Elika. Ve bunda şaşılacak bir yan da yoktu.. Uzun süre kalmış olmalıydı Star-Hunt'ta; ve ne kadar rahat olursa olsun, bir kozmik ikamete sinirleri lâçka olmadan dayanabilmek kolay değildi. Jord Maogan herkesten iyi biliyordu bunu. Yüzlerce uzay seferine kumanda etmişti; ve her defasında maiyetindekilerle karşılaştığı güçlükler kendisini bu konuda tam fikir sahibi kılıyordu. Bir tek metod vardı böyle durumlarda denenebilecek; Elika'ya ardarda birkaç tokat attı. Ve hemen ulaştı istediği sonuca.

— Özür dilerim mösyö Le Guen... İlk defa başıma geliyor bu hal... Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim, diye kekeledi genç kadın.

Bir yandan da uzayda, aşağıda, parlak Vümler lekesini aramaktaydı gözleriyle. Ama boşluktan gayrı bir şey bulamayınca, sefer tablosunun kadranlarına çevirdi bakışlarını. Tamamıyle toparlamıştı şimdi kendini; ve yüzünde derin bir endişe okunmaktaydı. «Mühendis»e döndü:

— Hakikaten çılgınlık bu benim yaptığım... dedi. Çok uzağa kaymışız. Üstelik elimizde ne kozmik harita var; ne de bağımsız uçuş imkânı...

Maogan'ın bakışı altında ezilmiş gibiydi, utanç dolu bir sesle açıklamaya girişti:

— Bilmem anlatabilecek miyim mösyö Le Guen... Turistler kendi başlarına, bağımsız olarak uçamayacaklarına göre; onlara bu türlü bir uçuş imkânı sağlamak boşuna olurdu... Ama telâşlanmayın sakın, otomatik dönüş mekanizmasını bağlayacağım hemen. Gerçi şef pilottan acı bir papara yerim ama, hakkettim bunu...

Kumandan, cevap vermeksizin, genç kadının çalışmasını seyrediyordu. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı Elika. Yüzü solmuştu:

— Hiçbir şey anlamıyorum... dedi. Otomatik dönüş sistemi çalışmıyor. Arıza yapmış olmalı...

Sâkin bir sesle sordu Maogan:

— Yahut da sistem bozulmadı; ama biz Star-Hunt'taki küçük vericilerin uzanamayacağı kadar uzağa düştük belki?. Müthiş bir fırlayış yaptırdınız araca, biliyor musunuz?..

— Ama bu derece uzaklaşmamız gene de mümkün değil... diye kekeledi genç kadın.

Jord Maogan, gene sâkin bir sesle konuştu:

— İticilerin gücünü göz önüne alıp basit bir hesap yapacak olursak, 70 ilâ 100 bin kilometre uzağa düşmüş olmamız gerekir.

Koltuğunda yarı yarıya doğrulmuştu Elika:

— Deli misiniz, imkânsız bu!.. diye haykırdı.

Kabul etmeyen bir tavırla başını salladı kumandan:

— İnanın ki yaklaşık olarak böyle... Şimdi de kumandayı bana verin bakalım, şakanın sırası geçti.

* * *

Bir saatten beri Jord Maogan'ı seyretmekteydi Elika. Kumandan, uzun bir süre gökyüzüne bakmıştı. Gayet iyi tanıdığı yıldız kümeleri, çok uzakta olduklarından, ancak belirsiz birkaç işaret noktası teşkil ediyordu. Star-Hunt'ı «gonic-röperaj» sistemiyle bulmayı denemişti, ama âletlerin güçsüzlüğü yüzünden başarısızlığa uğramıştı... Ve işte o zaman, uzay uçuşları okulundan bu yana hiç yapmadığı bir manevraya girişmişti kumandan. Okulda en yetenekli öğrencileri bir kapsülün içine kapar ve uzayda müthiş hızlı bir yolculuk yaptırırlardı. Onbeş dakika süren bu yolculuğun sonunda öğrenciden, kapsülü, hareket noktasına en yakın yere geri getirmesi istenirdi. Bunu başarabilmek için de, şaşmaz bir gözlem ve kendi öz duyumlarını inceden inceye tahlil yeteneğine sahip olmak lâzımdı. Yüzde yetmişbeş nispetinde yaklaşık bir noktaya dönmek yeterli sayılırdı okulda; ve Jord Maogan bu oyunda daima başarı kazanmıştı...

Kumanda koltuğuna oturur oturmaz, ilk işi otoyu durdurmak oldu. Sonra da kendini konsantre etmeye koyuldu. Elika'ya, sanki saatlerce uzun bir süre geçmiş gibi göründü. Kumandan nihayet başını kaldırdı:

— Artık gidebiliriz... dedi.

Gelişlerindeki hızla sürüyordu otoyu; bu şartlar içinde en ufak bir hatâ, kaçınılmaz felâketlere rahatça yolaçabilirdi. Ama çok geçmeden, Vümler tarlasının uzakta, küçük bir gulden iriliğinde parladığı görüldü.

— Övünülecek bir başarı değil... dedi Maogan. Ancak

yüzde altmış nispetinde başardım... Ama gene de iyi, çıkmazdan kurtulmuş sayılırız...

Kendi kendine konuşurmuş gibi söylemişti bunları. Sonra Elika'ya dönüp ekledi:

— Otomatik dönüş sistemine başvurmadan dönebiliriz artık otele. Ve böylece de şef pilottan azar işitmezsiniz... Artık içiniz rahattır umarım?

Uzun bir süre kumandanın gözlerinin içine baktı Elika, sonra da:

— Kimsiniz siz aslında? diye sordu.

Cevap vermedi kumandan, yeniden hızlandırdı aracı. Vümlerin parlak lekesi, hızla büyümeye koyuldu.

— Dinleyin Elika... dedi nihayet... Biraz önce geçirdiğiniz sinir krizini şöyle açıklayabilirim: Sizi anlamaktan uzak kalan bu insanların ortasında yapayalnız hissediyorsunuz kendinizi ve bu hale artık dayanamıyorsunuz. Yanılıyor muyum?

— Doğru... dedi genç kadın. İşi ilk kabul ettiğim vakit, ne yapacağımı bilmiyordum aslında... Uzaya karşı dayanılmaz bir tutku vardı içimde; ve galaksilerarası büyük gezilere çıkan öncülerden biri olacağımı hayal ediyordum. Star-Hunt'taki hayatsa, bu bakımdan korkunç bir hayal kırıklığı teşkil etti benim için... Çünkü otelde önem verilen tek nokta, işin ticarî yanıydı. Ne en ufak bir ideali vardı yöneticilerin, ne de en basit bir merakı...

Maogan fırsatı kaçırmadı:

— Oysa ben Gregor Pavlevski'nin çalışmalarına devam ettiğini sanıyordum... İşte o, ilgi çekici bir adam olsa gerek. Kendisiyle karşılaşmayı denemediniz mi hiç?

Birden gerilmişti Elika'nın yüzü:

— Bu sorunuza daha önce cevap vermiştim mösyö Le Guen... dedi.

— Tam bir cevap değildi o. Cevap vermekten kaçındınız demek daha doğru olur...

— Evet, aslında öyle. Ama Gregor Pavlevski hakkında gerçekten fazla bir şey bildiğim yok.

— Canım, bilgini zaman zaman da olsa görmediniz mi yani?. Arada bir otelden çıktığı oluyordu herhalde? Meselâ bu uzay araçlarıyle?.

Bir an durakladı genç kadın, sonra konuştu:

— Ben otele geldiğimden beri o laboratuardan hiç kimse çıkmadı mösyö Le Guen... Ne uzaya, ne de iç koridorlara hiç kimse çıkmadı... Ayrıca hiç kimsenin o laboratuara girdiğini de görmedim.

Yeniden heyecanlanmıştı genç kadın. Bir süre önceki sinirli hal gelmişti yeniden üstüne. Birden patladı:

— Peki ama kimsiniz siz? Ve niçin soruyorsunuz bunları bana? Şimdi rahatça konuşabilirsiniz artık. Eğer Sir Percy'nin ücretli ajanıysanız, beni işimden attırabilecek kadar şey öğrenmiş bulunuyorsunuz işte. Memnun olmanız gerekir, öyle değil mi?

Rahatça uzandı Kumandan, rahatça uzanıp Elika'nın omuzunu tuttu ve ona doğru hafifçe eğilerek:

— Sir Percy'nin ücretli ajanı falan değilim... dedi. Diyelim ki Gregor Pavlevski'nin bir arkadaşıyım, ve onun hakkında endişe doluyum... Ve biraz önce de, Vümler konusundaki fikrimi paylaştığımızı görünce, bana yardım edebileceğinizi düşündüm. Yoksa yanıldım mı?

— Hayır mösyö Le Guen, yanılmadınız. Ve size yardıma hazırım... Ama daha önce, sizin de benim güvenimi paylaşmanız ve bana kim olduğunuzu söylemeniz gerekli...

— Başbaşa kaldığımız zamanlar bana Jord diye hitap edebilirsiniz.

Sonra eliyle, hemen biraz ilerde beliren parlak Star-Hunt Hotel yazısını göstererek ekledi:

— Şimdi otele dönmemiz lâzım... Yöneticiler herhalde meraktadırlar, çünkü radarları uzun bir süre bizi kaybetmiş olsa gerek...

Bir an düşündü:

— Bir foton tayfununa rastladığımızı söylersiniz onlara. Son derece ender raslanan bir olaydır bu, ama gerçek bir olaydır.

— Beni haddinden fazla bilgili bulmazlar mı acaba?

— Hayır. Foton tayfunlarını bilmeniz gerekir... Uzay üniversitesinin ilk sınıfında öğretirler bunu... Cosmos-Revue dergisinde bu konuda bir makale okuduğunuzu söylersiniz onlara...

Otelin açık bekleyen giriş kapısına yaklaşıyordu araç. Maogan:

— Bu akşam barda buluşalım... dedi. Dansederiz biraz. Hem sonra öyle sanıyorum ki, biribirimize söyleyecek bir çok şeyimiz olmalı...

MÜH RAA, bu akşamın daha önceki akşamlardan farklı olacağını hiç sanmıyordu. Bunun için de, konilerin gelişinden beri her sefer yaptığı gibi, dev susival ağacının altına yerleşmiş ve nöbete başlamıştı. Hava enfesti. Gelgit döneminin tam ortasındaydılar; ve dönemin sona ermesine daha on yıl vardı. On yıl sonra çevrimsel basınç düşüklüğü erecek ve Müh'ler uyumak zorunda kalacaklardı.

Herkes gibi Müh RAA da basınç düşüklüğü döneminden nefret ederdi. Çünkü bu dönemin sona erip de, varlıklarını sevince boğan ışıklarıyle ılık gelgit döneminin yeniden başlayacağını garanti eden hiçbir şey yoktu... Ama işte bu sefer, basınç düşüklüğünü candan diliyordu Müh RAA. Gerçi konilerden korkacak kadar ihtiyar değildi. Topu topu dört ılık gelgit yaşamıştı henüz; ve konilerin ona katiyen dokunmayacağı da besbelliydi. Gelgelelim, büyük bir bilgenin bir koni önünde umutsuzca kaçışını görmeye bir türlü tahammül edemiyordu. Çünkü koniler sadece bilgeleri avlıyordu. Derin gerçekleri bilen ve halkı ışığa doğru götüren bilgeler, konilerin amansız kıskacı arasında, biribiri ardından yokolmaktaydılar... Ve bu bir süre daha böyle devam ettiği taktirde, âlemin bütün bilgileri ve bilgeliği konilerin eline geçecek; karanlığa terkedilen Müh'ler de sınırsız bir hüzne garkolacaklardı.

Gözlerini gökyüzüne dikmişti Müh RAA. Felâket çemberi, her zamankinden daha tehdit edici bir ışıkla parıldıyordu orada. Ve her an bir koni o çemberden kopup yeni bir av kapmak üzere buraya yönelebilirdi... Bu durumda, gözlerini gökyüzüne dikmiş bekleyen bütün öteki kardeşleri gibi Müh RAA'nın görevi de, ardarda yayacağı sıcak düşünce salgılarıyle, tehlikeyi bilgelere haber vermekti. Ve bu imdat işaretiyle birlikte yüzlerce ve yüzlerce Müh,

büyük bilgelerin çevresinde kaleler teşkil ederek, onları umutsuzca korumaya çabalayacaklardı.

Şimdilik ortalık sâkindi. Susivalin etrafında iki Minilüs, biribirilerini hızla kovalayarak uçuşmaktaydılar. Onların kaygısızlığına bir an gıpta etti Müh RAA: Konilerin varlığından habersiz, eskisi gibi yaşamaya devam ediyorlardı işte...

Felâket çemberinden bir türlü ayıramıyordu gözlerini. Aralarından zorla ayırılan bilgelerin orada mutlu olup olmadığını düşünüyordu hep. Hiç kimse bilmiyordu bunu. Belki de çember, aslında bir cennetti...

Müh RAA öylesine dalmıştı ki, Mah Lİ'nin gelişinin farkına bile varmadı ve sıçradı onu görünce.

— İşitmedim geldiğini... dedi.

Genç Mah son derece telâşlı görünüyordu, koşmuş olmalıydı.

— Yeni haberi bilmiyorsun değil mi? Konilerin yakında öleceği söyleniyor. İşaretli kocaman bir disk yapmış Şaşırtan Ulu. Sonra on bilgeye parlak elbiseler giydirdi, ve hep birlikte gittiler.

Burada gökyüzünü işaret etti Mah Lİ:

— Çok uzaklara, ılık gelgitin kaynaklarına doğru gittiler... dedi. Şaşırtan Ulu koskocaman sağlam bir kule yapmış. İçinde bin tane yol varmış bu kulenin. Ve bu kule, çembere çarpıp parçalayacakmış...

Gözlerini felâket çemberinden ayırmaksızın dinlemişti Müh RAA:

— Her söylenene inanıyor musun? diye karşıladı. Çocukluk olur bu... Bak işte, bir koni!

Dört bir taraftan aynı uğultu yükseldi: Binlerce Müh, tehlike işareti vermekteydi... Ateşten bir çizgi halinde iniyordu koni üzerlerine. Başdöndürücü bir hızla geliyor, engel nedir tanımıyordu. Tepeleri delip en umulmadık yerden ortaya çıkıyordu, şeytan gibi...

— Uzak kentlere doğru gidiyor... dedi Müh RAA. Buradan hoşlanmadı herhalde...

Mah Lİ, bir an arkadaşına bakıp içini çekti:

— Nasıl da isterdim haklı olmuş olmanı.

* * *

Pavyonların yönünü ve enerji taşıyıcı kabloların yerini son bir defa daha gözden geçirdi Şaşırtan Ulu. Bütün hepsi son derece hızla ve mükemmel şartlar altında inşa edilmişti. Başlangıçta böyle bir şeyin mümkün olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti Şaşırtan Ulu. Ama Müh GHH'ın zekâ kudreti, hayalin alabileceği her türlü sınırı aşkındı. Gerçi Müh GHH'ın bu türlü meseleleri düşündüğü hiç olmamıştı daha önceden, ve Şaşırtan Ulu'nun yardımı olmaksızın çözüm yolunu bulamayacağı da açıktı... İki beyinin işbirliği son derece verimli olmuştu, sözün kısası. Ve koniler problemi aşağı yukarı çözülmüş bulunuyordu. Bu iğrenç oyundan sorumlu olan haşeratı toptan yoketmeyi düşünmekteydi şimdi Şaşırtan Ulu. Çok geçmeden de bu imkâna kavuşmuş olacaktı.

Kulenin gaz sütunlarını yerine yerleştirmeye hazırlanıyordu ki, çağırıldığını duydu ve döndü.

— Büyük toplantıya geciktiniz... dedi haberci. Ben, Müh GHH tarafından sizi oraya götürmekle görevlendirildim.

— Özür dilerim... diye karşıladı Şaşırtan Ulu. Bu makinanın bitimi beni öylesine meşgûl ediyor ki, bundan gayri herşeyi unutuyorum.

Rahip-öğrenci'lerin boz renk kıyafeti vardı genç habercinin sırtında; ve elinde, bembeyaz bir Lep'in dizginini tutuyordu. Sorguç yerinde taşıdığı dört altın tüyden, Bilgenin ahırına ait olduğu anlaşılan kocaman kuş, tepeden tırnağa eyerlenmişti.

Şaşırtan Ulu, elindeki âletleri bırakıp, kendisine yardım

eden ufak Müh topluluğuna, yokluğunda çalışmaya ara vermelerini buyurdu. Mühlerin bu alanda yeterince ustalık kazanmadıklarına inandığından, tüplerin yerleştirilmesini en küçük ayrıntılarına kadar teker teker denetlemek niyetindeydi... Sonra da, genç rahibin uzattığı dizgini yakalayıp eyere atladı.

Geniş kanatlarıyle havayı eze eze şahane bir şekilde uçuyordu Lep. Susival ormanının üzerinde birden yükselip, binaları, çiçeklerle donanmış dev gövdeler arasında serpili duran büyük kente yöneldi... Şaşırtan Ulu'nun yanındaki ikinci bir Lep'e yerleşmiş olan genç rahip:

— Koniler dün gene geldiler... dedi. Şimdi artık gruplar halinde geliyorlar ve gittikçe daha uzak bölgelere uzanıyorlar. Bizlerle ilgilendikleri yok artık, sadece büyük bilgeleri arıyorlar.

Şaşırtan Ulu bir an genç rahibe baktıktan sonra sert bir sesle:

— Yakında sona erecek bu maskaralık... dedi.

* * *

Şaşırtan Ulu, toplantıda, yedi yüz bilgenin karşısında, konuşmaktaydı. Bu şeref bir yabancıya, zamanların başlangıcından beri ilk defa olarak lâyık görülüyordu. Ve bu tören için Şaşırtan Ulu'ya, bir tek altın iplikle süslü beyaz elbiseyi giydirmişlerdi.

— Pek sayın bilge Müh GHH ile çıktığımız keşif gezisi sırasında, yakın bir gelecekte koniler dünyasından sıyrılmamızı sağlayacak maddî imkânları biraraya getirmiş bulunmaktayız... diyordu Şaşırtan Ulu. Felâket çemberini söndürmek ve oradakileri yoketmekle başlayacağız işe. Çünkü, genellikle düşündüğünüzün tersine koniler birer varlık değil, birer nesnedir. Ve bu nesneleri kullanan varlıklar, temel bakımından kötü kişiler olmasalar bile, ahmak yaratıklardır. Belirmiş sağlam bir evren ve hayat an-

layışları vardır; sizinkinden tamamıyle farklıdır bu anlayış. Bundan ötürü de sizleri hiçbir vakit anlayamazlar.

«İ»ler diye adlandırdığımız bu varlıkların, açlığa uğramış bir fare sürüsü gibi davrandığını kesinlikle bilmeniz gerekir. Sayıları düzensiz bir şekilde artar ve gözleri doymak bilmez. Ana gezegenlerinde güzel ve iyi namına ne varsa parçalayıp yokettikten ve yurtlarını her türlü pislikle boydan boya örtüp kirlettikten sonra; havaya akılalmaz miktarda radyoaktif ürün salarak atmosferlerini de solunamaz hale getirmişlerdir. Kendi kanunlarını kendileri çiğneyerek, okyanuslarının suyunu, atalarının topraklarını ve dağlarını örten karları bile pisletmiştir bunlar. Karanlık pis kentlerde, üstüste yığılmış halde ve durmadan biribirleriyle hırlaşarak yaşarlar. Ve tapındıkları maddeye hâkim olur olmaz da, böcekler gibi evrene yayılmış, bâkir ve temiz gezegenleri işgale koyulmuş, önlerine çıkan herşeyi öldürüp mahvederek vakit geçirmeye başlamışlardır...

Şaşırtan Ulu'nun sesi birden boğuklaşmıştı:

— Çünkü, hiç hatırdan çıkarmayın ki, koniler, «İ»lerin elinde basit bir oyuncaktan başka bir şey değildir... Aranızda kimileri, bu hayasızca bilge avını, «İ»lerin bir yücelme arzusu şeklinde değerlendirmek hatasını işlemişlerdir; iyi niyetli bilgelik hırsızları olarak görülmüştür bunlar «İ»leri; ve bundan dolayı da bu pis haşerata karşı hoşgörüyle davranma yolunu tutmuşlardır... Şu noktayı iyi biliniz: «İ»lerin aradığı ve özlediği şey, bilgelik değildir. Aranızdan en mükemmellerini seçip avlıyorlarsa, sadece ve sadece, büyük bilgelerinizin yavaş yavaş can verişini seyrederek eğlenmek için avlıyorlar...

O ana kadar, Şaşırtan Ulu'yu hiç ses çıkarmadan dinlemiş olan bilgelerde bu son cümle uğultulu bir yankı uyandırmıştı. Şaşırtan Ulu, sesi öfkeden titreyerek devam ediyordu:

— Böyle bir hunharlığa inanmanın ne kadar güç olduğunu bilmez değilim. Ama emin olun ki, bu hunharlık,

«İ»lerin ruhuna işlemiş bulunmaktadır... İşte bunun için sizlere, bu pisliğin üreyip geliştiği yuvanın ezilmesini teklif ediyorum. Yani ana gezegenlerini... Bugün elimizde bu gezegeni ortasından patlatıp lânetli «İ»ler ırkını boşluğa fırlatmak imkânı var... Gerçi evrendeki sömürge gezegenlerinde bu ırkın tektük temsilcileri kalacaktır; ama bunları da kısa zamanda ortadan silip kaldırabiliriz.

Bir an sustu Şaşırtan Ulu, sonra müjdeledi:

— Karşı-konilerimiz sâyesinde yarından itibaren «İ» avına başlamak durumundayız. Felâket çemberindekileri avlayacağız önce; sonra da, ana gezegenlerini patlatmadan önce gidip, bu hunharca oyundan sorumlu olanları avlayacağız... Gökten inen dehşet ve korku kasırgaları altında inlemek sırası, şimdi «İ»lerindir. Derin sığınaklar kazacak budalalar, ama kâr etmeyecek; hangi deliğe girerlerse girsinler, yakalayacağız onları. Ve yavaş yavaş ocaklarını söndürerek adaleti hâkim kılacağız.

Şaşırtan Ulu susmuştu. Şimdi Müh GHH, bir hükümdar edasıyle kürsüye doğru ilerliyordu.

— Bildirisinden ötürü Şaşırtan Ulu'ya teşekkür ederim... diyerek başladı söze. Şurasını teslim etmek zorundayız ki onun yardımı olmasaydı, Müh halkı, konileri iğrenç saldırısı sonucunda, bütün bilgeliğini ve varlığını kaybetmek zorunda kalacaktı... Ama buna rağmen ben, Şaşırtan Ulu'nun, «İ»lere karşı yürürlüğe konacak davranışımız konusundaki fikirlerini paylaşmıyorum... Felâket çemberini yoketmeyi ben de gerekli buluyorum, çünkü lânetli koniler oradan saldırıya geçmektedir. Ama gidip «İ»lerin ana gezegenlerini yoketmek, ve orada, tıpkı bizim kurbanı olduğumuz cinsten bir ava girişmek, bana aşırı görünmektedir... «İ»lerin, Şaşırtan Ulu'nun belirttiği derecede barbar ve haysiyetsiz olduklarına inanmıyorum... Benim gözümde, davranışları, özellikle çocukça bir davranıştır. Ve onlara karşı, erişkin adam değil çocuk olduklarını hesaba katarak davranmamız gerekir... Hep biliriz ki

evrende zaman zaman, kimi erişkin ırklar delice ve hunharca maceralara atılmış; ama sonunda daima bir ateş tufanı içinde boğulmuşlardır... «İ»lerin durumu ise tamamıyle farklıdır. Henüz taptaze bilimleriyle tehlikeli oyunlara girişen masum çocuklardır bunlar; ve biz onlara anlayış borçluyuz. İşte bütün bu söylediklerime dayanarak, felâket çemberini yokedip ortadan sildikten sonra; birlikte bir anlaşmaya varmak amacıyle, en üstün bilgelerimizden kurulu bir heyeti «İ»lere elçi olarak göndermeyi teklif ediyorum... «İ»lere sunacak birçok şeyimiz var; ve artık bu ırkın da erişkinliğe ulaşması gerekir.

Şaşırtan Ulu'ya dönmüştü Müh GHH:

— Pek değerli Şaşırtan Ulu... dedi... Bizler bilgeleriz ve bilge olarak kalmak zorundayız.

Şaşırtan Ulu hararetle haykırdı:

— Yanılıyorsunuz. İnanın ki bunları sonuna kadar yoketmek gerekir...

— Özür dilerim ama, ben bu davranışa kesinlikle karşıyım... diye cevap verdi Müh GHH.

Topluluktan birisi:

— Büyük üstad haklıdır... diye bağırdı. Aramızda en bilgesi odur ve...

Bu sözler yarım kaldı. Kalabalıktan kopan canhıraş bir çığlık herşeyi bastırmıştı. Aynı anda, bir alay koni belirmişti ufukta... Alçaktan uçuyordu koniler, ve müthiş bir hızla ilerliyorlardı. Birkaç saniye içinde toplantının tam üzerine ulaşıp birden durdular... Gafil avlanan topluluk, yüz metre ilerdeki korunma kulesine doğru koşuşmaya başladı... Geleneğe göre toplantının, kadîm büyükler tarafından inşa edilmiş yerde yapılması şarttı; ve hiçbir şey Mühleri, Şaşırtan Ulu tarafından tasarlanan kulelerde toplantı yapmaya razı edemezdi. Bu konuda alabildiğine ihtiyatsızdılar; nitekim konilerin toplantının tam ortasında başlarına inmesi, bu ihtiyatsızlığı açıkça meydana çıkarıyordu şimdi.

Avları üzerinde karar kılmışa benziyordu koniler. Hedeflerinin başında da Müh GHH bulunuyordu. Çevikliğini halâ kaybetmemiş olan ihtiyar, derhal yere kapanarak ilk hücumu savuşturmuştu. Bu arada da halktan Mühler, bedenleriyle onu örtüp korumak için koşuşmaya koyulmuşlardı.

İkinci hücumda koniler, önlerinde, fedakârlığa hazır bekleyen diri vücutlardan örülü bir duvar buldular. Keskin ayaklarıyle biçtiler bu duvarı ve kanlı kurbanlardan meydana gelmiş bir kitleyle yükseldiler. Dönüp bu yükü attılar sonra. Beğenmemişlerdi. Mühler, cansız ve parça parça bir halde biribiri ardından yere dökülüyordu. Ve hemen başklaarı koşuyordu Müh GHH'ı korumak üzere.

Konilerin hepsi de aynı hedefi seçmişe benziyordu. Nitekim üçüncü hücumda, hepsi bir araya toplanıp, ihtiyar bilgeye kadar bir yol açmayı başardılar. Konilerin ikisi yandan saldırırken, bir üçüncüsü de göğe doğru yükselmekteydi.

Kartal gibi aşağı süzüldü bu üçüncü; ve şaşmaz bir kesinlikle Müh GHH'ı kıskıvrak yakaladı. İhtiyar bilge, tek başına uçar gibi, başdöndürücü bir hızla gökte uzaklaşırken bir umutsuzluk çığlığı koptu kalabalıktan... Ama iş burada bitmemişti. Öteki koniler de, yüklerini boşaltıp yeniden hücuma geçtiler. Her zamanki gibi, en iyilere saldırıyorlardı.

Çok geçmeden, vahşi makinaların pençesinde, dört bilge daha havalanmıştı.

Ve nihayet ortalık duruldu. Yüzü aşkın halktan Müh, faydasız fedakârlıklarının kurbanı olarak yerde cansız seriliydi... Yüzü öfkeden gerilmiş olarak kürsüye çıktı Şaşırtan Ulu ve konuşmaya koyuldu:

— Kardeşler, işte artık bütün sınırları aştılar... dedi. Aramızdaki en büyük bilgeleri kaybettik işte. Ve kaybettiklerimiz de, bize itidal ve hoşgörü öğüdü verenlerdi... Bana öyle geliyor ki, «İ»lerin giriştiği şu son vahşet gösterisi,

intikam duygularımızı harekete geçirmek için yeter de artar bile. Şimdi beni dinleyin kardeşler: Bu fareler ırkının kâinatın defterinden silinmesi şarttır. Beni görevlendirdiğiniz taktirde, bu işi seve seve yapmaya hazır olduğumu bildiriyorum.

Dört bir yandan haykırışlar yükseldi. Sıradan Mühler «kabul» diye bağırıyor ve Şaşırtan Ulu'yu alkışlıyorlardı. Ortada sadece yarı bilgeler kalmıştı canlı. Bunlar kendi aralarında bir kısa süre tartıştılar. Sonra içlerinden en büyüğü kalkıp söz aldı:

— Kurulumuz, Müh GHH'ın yerini almaya muktedir tek kişinin Şaşırtan Ulu olduğu kararına varmıştır. Bilgeler bilgesi durumuna yükselen Şaşırtan Ulu, bundan böyle gerekli gördüğü bütün kararları almaya; ve özellikle de, pis ırklarını son ferdine kadar ortadan silinceye değin alçak «İ»lerle mücadeleyi yürütmeye tam yetkilidir. Şu andan itibaren Şaşırtan Ulu, yabancı sıfatından tamamıyle sıyrılmış ve tam yurtdaş olarak aramıza katılmıştır.

Büyük bir alkış tufanıyle selâmlandı bu karar. Ve Şaşırtan Ulu yeniden kürsüye geldi:

— Hepinize çok teşekkür ederim dostlarım... dedi. Bu gelgit dönemi sona ermeden «İ»ler ırkının kökünü kurutmaya söz veriyorum.

ELİKA'yı gece elbisesiyle görmeliydiniz! Yarı saydam derisinin en ince nüansları, bir Efiskül kanadı kadar hafif elbisesinin yansımalarına karışmaktaydı. Kadın turistlerin çoğu, kıskançlıkla karışık bir hayranlık içinde izlemekteydiler genç kadını.

Yarı karanlık bir köşede asılı duran dört pırıl pırıl Vüm, Gmar madenlerinden gelme sim yakuttan tavanlı salonun ışığını tamamlıyordu. Yaşadığı anın tadına varmak için hiç konuşmadan dansediyordu Jord Maogan, ciddî soruları sonraya bırakmıştı. Orkestra tam bir sürbva'ya giriyordu ki ışık birden karardı. İki şimşek çakar gibi oldu birden, sonra ortalık tamamıyle karardı. Orkestra susmuştu, birkaç kadın çığlığı işitildi. Maogan, refleksle, Elika'yı kendine doğru çekti. Genç kadın bıraktı kendini ve dudaklarını uzattı kumandana. Garip bir an seçiyorlardı aslında öpüşmek için; çünkü durum gittikçe tatsızlaşıyordu. Ama belki de genç kadın, kendisini kolları arasında tutan adama duyduğu tam güveni böylece dile getirmek istiyordu. Ortalığı biraz aydınlatır gibi olan Vümler de birbiri ardından kayboldu bu arada. Sönmemiş, uzaklaşmışlardı. Daha garibi, saydam çelik kasalarıyle birlikte duvarları sanki yarıp gitmişlerdi. Ve şimdi her yer zifirî bir karanlığa boğulmuş bulunmaktaydı. Herkes biribirini itip kakıyor ve çılgın çığlıklar gittikçe artıyordu.

Elika'yı kolundan sımsıkı tutmuş olan Maogan, barın dip tarafına doğru çekti kadını; ve daima üzerinde taşıdığı tilniyum buharlı lâmbasını yaktı. Kudretli ışık tavanı yalayıp salona normale yakın bir aydınlık vermişti. Sert bir sesle:

— Paniğe kapılmayın! diye bağırdı Maogan. Santralde

basit bir arıza oldu o kadar. Hemen yedek ışık tertibatını harekete geçiriyoruz, merak etmeyin...

İnce ve sinirli bir sesle:

— Peki ya duvarı yarıp giden Vümler ne olacak? diye bağırdı bir kadın.

— Basit bir optik aldanma... cevabını verdi Maogan. Vümler, enerji yokluğundan sönmüş bulunuyor aslında.

Bu tür bir açıklamanın hiçbir değeri yoktu ama gene az da olsa bir sükûn havası sağladı. Elika'ya eğildi Maogan:

— Durum son derece ciddî olmalı... diye mırıldandı. Haporlörler de çalışmıyor herhalde; yoksa benim yerime şef pilot konuşur, ve yedek ışık tertibatı da çoktan harekete geçmiş olurdu. Gelin benimle, odama kadar mutlaka gitmemiz lâzım.

Kendilerine kimin hitap ettiğini bilmiyordu turistler; çünkü lâmbanın ışığının arkasında duran kumandanı pek iyi seçemiyorlardı. Ama sesteki enerjik ton, ve lâmbanın varlığı yeterince bir güven veriyordu onlara. Bu durum da Maogan için ayrı bir problemdi; çünkü lâmbayı alıp gittiği taktirde, ortalığın korkunç bir telâşa bürüneceğini gayet iyi biliyordu.

— Işığı burada bırakacağız... diye fısıldadı Elika'nın kulağına... Beni karanlıkta odama götürebilecek kadar iyi tanıyor musunuz oteli?

— Tanıyorum. Gelin şuradaki servis kapısından çıkalım hemen. Kapı arkamızda...

Hiç kimse yoktu koridorlarda, koca otel tam felce uğramış haldeydi. Bütün personel, arıza mahallinde toplanmadıysa, dehşetten olduğu yere çakılmış demekti bu.

Enerjiden yoksun Star-Hunt'ın, kozmik gecenin soğuğuna uzun süre dayanamayacağı apaçıktı. Bütün haberleşme araçları kesilmiş, böylece bir S.O.S yollamak imkânı dahi ortadan kalkmış olsa gerekti. Ve ikinci turist gemisi ancak on gün sonra gelecekti. Bu zaman boyunca su ve solunur hava tükeneceği gibi, en korunaklı yerlerde ısı

— 100 dereceye düşecekti. Koridorlarda el yordamıyla ilerlemeye çabalarken, bu çapta bir arızanın ancak kasten meydana gelebileceğini düşünüyordu Maogan. Kolunu sinirli sinirli sıkan Elika'ya:

— Kaç yedek devre var otelde? diye sordu.

— Beş.

— Hepsi de arızalı görünüyor.

— Evet.

— Sabotaj bu...

Maogan'ın kolunu biraz daha sıkarak:

— Başka bir açıklaması yok işin... dedi kadın. Yedek devreler otomatik şekilde harekete geçer ve biribirlerinden de bağımsızdır.

Yakın bir koridordan sesler yükseldi. Ellerinde sıvı karbüranlı fenerler taşıyan adamlar göründü.

— Asıl korkunçu, klasik tipte bataryaların bile işlemez hale gelişi... diyordu birisi. Bilinmeyen bir ışıma bölgesine batmış olmamız mümkün...

Elika, Maogan'a doğru eğilip:

— Şef pilot... diye fısıldadı.

Maogan hemen bir köşeye çekmişti genç kadını:

— Kımıldamayın... dedi. Bizi görmesinler.

Adamlar uzaklaşmıştı. Elika ile kumandan, yeniden el yordamıyle ilerlemeye koyuldular. Birkaç dakika içinde Maogan'ın dairesine ulaşmışlardı. Bereket versin otelin mimarı, kapıları elle de açılabilecek şekilde inşa etmişti. Bu tür tertibat zaten, bir enerji arızası sonucu bütün kapıları kilitli kalan galaksilerarası «Mavi Kartal» gemisinin uğradığı korkunç felâketten sonra mecburî kılınmıştı.

Kendisine dedesinden miras kalmış XX. yüzyıl çakmağının ışığında valizini açtı kumandan. Gözlerin birinden, barda bıraktığına benzer bir lâmba çıkardı. Sonra da bir kılıftan, alabildiğine acaip bir cihaz çıkarmaya koyuldu. Elika, şaşkınlık içinde seyrediyordu onu:

— Nasıl oluyor da sizin lâmbalarımız halâ çalışabiliyor?

diye sordu. Oteldeki bütün bataryaların arızalı olduğunu söylüyordu şef pilot. Ve sıvı karbüranlı fenerlerle aydınlık sağlıyorlardı, gördünüz...

Jord Maogan bir an yüzüne baktı genç kızın:

— Şimdi sizinle açıkça konuşabilirim Elika... dedi. Çok eski bir uzay sürücüsüyüm ben; ve benim tek başıma görüp bildiğim şeyler, şu otelde yaşayanların topunun görüp bildiğinden fazladır. Kozmosta her ihtimali hesaplamak şarttır... Bilinen bütün dış tesirlerden bağımsız bir kimyasal tepkime sâyesinde çalışır bu lâmbalar. Tıpkı şu verici gibi, lâmbalar da son derece gizlidir.

Eğilip cihazdaki ara istasyonları bağlamaya koyulurken ekledi:

— Asıl ismim, Jord Maogan.

Elika heyecandan kıpkırmızı olmuştu:

— Şimdi herşeyi anlıyorum... dedi.

Ve Maogan'a doğru eğilip sordu:

— Durumun... umutsuz olduğu fikrinde misiniz?

— Hiçbir durum tamamıyle umutsuz değildir... dedi kumandan. Ama şu an, kurtulabileceğimize dair tek meteliğe iddiaya girmem.

Vericinin hazırlığını bitirmiş, çağrı yollamaya girişmişti. Şaşılacak derecede çabuk geldi cevap:

— Burası LX 6 V 40 ekspres kruvazörü. Pal Olborn dinliyor.

— Ben Jord. C 20 30 noktasından yayın yapıyorum. Durum son derece ciddî. C 20 30'da tam ve kesin enerji yokluğu içindeyiz... Tam ve kesin enerji yokluğu, işittiniz mi?.. Bilinmeyen olaylar geçiyor. Dış saldırı ihtimali kuvvetli. Dış saldırı ihtimali, kuvvetli... diyorum.

— Bundan emin misiniz? diye sordu Elika boğuk bir sesle.

Başını «evet» anlamına sallamaktla yetindi Maogan. Pal Olborn'un uzak sesi işitildi çok geçmeden:

— Müdahale edelim mi?

— Son derece ihtiyatla yaklaşıp uzun süre yan-emerjans halinde kalınız. Yüzeye çıkmadan önce, çokyönlü dalgakırma sistemiyle mücehhez iki kişilik bir küçük gemiyi keşfe göndermenizi tavsiye ederim... Geleceklerin gönüllü olması şart, çünkü tehlike büyüktür.

— Tamam... dedi Olborn'un sesi. Başka?..

— Şimdilik başka bir şey yok! Bu çağrı, son çağrı olabilir. Sonucunu kestiremediğim bir eyleme girişiyorum, biliniz.

Elika, bütün bu konuşma süresince susmuştu. Güven verici bir gülümseyişle ona döndü Maogan:

— Biraz cesaret... dedi. Başarmamamız için sebep yok.

Sözlerini henüz bitirmişti ki, ardarda dehşet çığlıkları yükseldi dışardan. Turistlerin toplandığı anlaşılan büyük holden geliyordu haykırışlar.

— Otele bir şey girdi! diye gürledi bir ses.

— Orada! Orada işte...

Gene yükseldi çığlıklar:

— Üzerimize doğru geliyor!

— İğrenç bir şey bu!

Bir an bile kaybetmeksizin elbise valizine atıldı Maogan, hemen madenî yansımalı bir kıyafet çıkarıp uzattı Elika'ya:

— Derhal geçirin şunu üzerinize.

Bu arada kendisi de aynı kıyafete bürünmekteydi. Elbisenin boynunu iyice kapattı, sadece gözleriyle burnu kalmıştı dışarda... Elika da hiçbir şey sormaksızın onu taklit etmişti.

— Umarım ki bu yeterlidir... dedi Maogan. Şimdi artık acele etmemiz lâzım.

Beline bir itici cihaz asmış, bir tane de Elika'ya uzatmıştı:

— Alın bunu, silahtır. Kullanmak için şuraya basacaksınız. İnsanlara karşı da olsa, tereddüt etmek yok: Panik, herkesi çığrından çıkarıp tehlikeli hale sokuyor çünkü.

Ayrıca bu silâh öldürmez, acı yoluyle felce uğratır o kadar.

Gözlerinin içine baktı genç kadının:

— Şimdi beni Gregor Pavlevski'nin laboratuarına götüreceksiniz... dedi.

— Ama katiyen giremeyiz o laboratuara: Kapı zırhlıdır çünkü, bir sürü âlet gerekli açmak için...

Küçük bir cihaz gösterdi kumandan:

— Bu ufak üfleçe karşı duracak hiçbir şey yoktur... dedi. Gidelim.

Laboratuara ulaşmak için, büyük holden geçmek zorunluğu vardı. Lâmbasını söndürdü Maogan, ihtiyatla ilerledi. Yedek fenerlerin soluk ışığında üstüste yığılmış bekleyen dehşete uğramış müşterilerin sert bir tepki göstermesini önlemek istiyordu herşeyden önce.

Tam o sırada acı çığlıklar yükselmişti yeniden.

Orak şeklinde, parlak bir nesne belirmiş ve dipteki kalın duvarı yarıp geçerek zavallıların üzerine doğru hızla ilerlemişti. Gürültüsüzce birinin birdenbire havalanıp tavanı yararak kaybolduğunu gördü dehşet içinde. Elika'yı elinden yakalamış, büyük salonu bir an önce geçmek için hızla ileri atılmıştı.

— İşte oradalar! diye haykırdı birisi onları göstererek.

Kalabalık öfkeyle ilerledi üzerlerine. Maogan geri dönüp bağırdı.

— Derhal durun, yoksa ateş ederim.

Ama kalabalığın lâf anlayacak hali yoktu. Tetiğe basmak zorunda kaldı kumandan. Ön saftakiler, yüzleri acıyla gerilip biribiri üzerine devrilmişti bir anda.

— Eğilin! diye haykırdı Elika.

Derhal eğilen Maogan, başının üzerinden doğru korkunç bir sıcak dalgasının geçtiğini hissetti. Arkadan doğru geliyordu bu dalga, ve Elika çoktan basmıştı pülsörün tetiğine. Soluk soluğa:

— Şef pilot... diye fısıldadı.

— Az kaldı pişirecekti bizi... dedi Maogan. Kalorijen silâhla ateş açtı.

Silâhın yarı yarıya yaktığı iki turist yatıyordu yerde ve arka duvardan dumanlar tütüyordu.

— Çıkalım buradan... dedi Elika.

Neyse ki laboratuarın koridoru, nispeten sâkin bir kesime açılıyordu. On dakika geçmeden kilit parçalanmış ve kapı açılmıştı... Çılgınca haykırışlar geliyordu uzaktan dalga dalga. O acaip nesnenin halâ hareket halinde olduğunu gösteriyordu bu.

Koridorda bir koşuşma duyuldu. Elika dönüp baktığında, ışıldayan bir orağın şef pilotu kovaladığını gördü. İki adım atmasına fırsat kalmadan yakaladı adamı, ve duvarı yararak aldı götürdü. Dehşetten dişleri gıcırdayarak sordu Elika:

— Peki ama nedir bu? Ne oluyor?

— Vümler intikam alıyor... dedi Maogan.

Bu sözlerin, genç kızdaki dehşeti büsbütün arttırdığını farkedince de, elini tutup çekerek ekledi:

— Gelin hadi, yeterince tedbir aldım ben. Üzerimizdeki kıyafet bizi korur. Şimdilik tehlikede değiliz sanırım...

Gregor Pavlevski'nin laboratuarı, tam bir apartman teşkil eden son derece konforlu dört odanın ucunda bulunuyordu. Herşey düzenliydi içerde ve bir kapalı hava kokusu vardı.

— Burada uzun süredir hiç kimsenin oturmamış olduğu anlaşılıyor... dedi Maogan.

— Sanırım öyle. Sir Percy bu durumu gizlemek istemişti ama, sürekli personel arasında Pavlevski'nin gittiğine dair bir söylenti vardı...

— Tastamına ne deniyordu?

— Kesin bir şey söylenmiyordu. Bulanık, imâlı şekilde konuşuluyordu hep... Konuşanlar da pek hoş karşılanmıyordu.

Dışardan çığlık sesleri gelmiyordu artık, Vümler etkin-

liği azaltmış olmalıydı. Buna karşılık, ısıtma sisteminin yokluğu kendini hissettirmeye başlıyordu şimdi.

Uzayda olduğu gibi otelde de sıfır derece altında ısı hüküm sürmekteydi. Birden ürperdi Maogan:

— Eğer Pal Olborn bizi buradan derhal çekip kurtaramazsa, donarak can vereceğiz... dedi.

— Ne kadar zamanda gelebilir buraya?

— Çok çabuk. Enstantane öteleme sistemiyle donanmış bir kruvazör var altında. Ama bütün mesele, Vümlere yakalanmadan otele yanaşmak. Belki de mümkün bile olmaz. O da tehlikeyle burun buruna kalmak bakımından bizden farksız...

Konuşurken, asıl laboratuar kısmına girmişti. Herşey düzen içindeydi burada da... Hızla gözden geçirdi ortalığı Maogan. Sonra da, bir dolabın içinde bulduğu acaip şekilli kıyafetleri dikkatle incelemeye koyuldu. Homurdanarak kendi kendine konuşuyordu bir yandan:

— Bu kıyafetlere neden bir paraşüt ve bir oksijenle beslenme tertibatı eklemiş acaba Gregor Pavlevski?

— Bunu görmüş müydünüz? diye sordu Elika bu sırada.

İki metre yüksekliğinde bir cihazı işaret ediyordu. Org borularını andırır parlak tüplerden meydana gelmiş olan bu cihaz, yukarıya doğru, mavi damarlı bir kubbeyle son bulmaktaydı. İşi tuhafı bu kubbe, laboratuarın hiç mobilyasız kısmına dönüktü; ve odanın bu kısmında duvarlar, dokusu bilinmeyen bir malzemeden yapılmıştı. Odayı, kubbenin kötü etkisinden korumak istercesine... Bu detay hemen gözüne çarpmıştı Maogan'ın.

— Bağımsız bir enerji kaynağına mı sahip yoksa bu cihaz;

Cihazın temelinden çıkan iki kalın kablo duvara doğru uzanmaktaydı. Elika, duvara bakarak:

— Bunun arkasında bir oda daha olması lâzım... dedi.

Doğru görmüştü genç kadın. Odanın bu kısmında, kur-

şun tuğlalardan yapılmışa benzer bir duvar yükseliyordu. Maogan, bir bıçağın ucuyla kazımaya çalıştı madeni.

— Tuhaf... dedi. Nürtal diyesi geliyor insanın...

Doğrulup ekledi sonra:

— Eğer aldanmıyorsam, Gregor Pavlevski dünyanın en kudretli pilini inşa etmiş burada.

Elika'ya dönüp açıkladı:

— Zersiyumu yalıtabilen tek maden, nürtaldir. Ama zersiyumun tepkimesine yeryüzünde henüz hâkim değiliz. Öyle anlaşılıyor ki Pavlevski araştırmalarını bu yönde geliştirmiş. Hiç bundan söz etmemişti oysa...

Bir an düşündü kumandan:

— Bunların hepsi bir bütün meydana getiriyor, belli... Kubbe, enerji kaynağı ve paraşütler...

Gözlerinde garip bir parıltıyla sordu Elika'ya:

— Gregor Pavlevski ortadan kaybolmuştu, değil mi?

Bir rüyada gibi, cevap beklemeksizin konuşuyordu kumandan; ve söylediği şeyler, Elika için Çinceden farksızdı.

— Gelin... dedi. Galiba buldum.

Kubbeli odaya dönmüş, paraşütlü kıyafetlere bakıyordu.

— Giyin şunu...

Elika, anlamaya lüzum görmeden, biraz önce giymiş olduğu elbiseyi çıkarmaya hazırlandı. Maogan hemen atıldı:

— Hayır, sakın çıkarmayın onu. Üzerine giyin!.

Oksijenle besleme tertibatını çalıştırdı giyindikten sonra; önce kendi maskesini denedi, sonra Elika'nınkini.

— Paraşüt nasıl açılır, biliyorsunuz herhalde?

Genç kadının korkulu bakışları karşısında ekledi:

— Çıldırmadım, hayır. Eğer paraşüt, kendiliğinden açılmayacak olursa şu kolu çekersiniz.

— Ama...

Onu dinlemeksizin devam etti:

— Zaten başlıklarda küçük vericiler var. Sizinle konuşabileceğim.

— Açıklar mısınız bana?.. diye adetâ yalvardı genç kadın.

— Açıklamak biraz güç olacak... dedi Maogan. Kendimden pek emin değilim ve yapmayı tasarladığım deneyin son derece tehlikeli bir iş olduğunu belirtmek zorundayım...

— Umurumda değil... dedi Elika. Siz nerdeyseniz, ben de oradayım.

— Gelin öyleyse şuraya. Kubbenin tam karşısına. Şimdi çalıştırıyorum jeneratörü, umarım ki...

— Durun! diye haykırdı genç kadın.

Durup ona baktı Maogan. Elika koşup kumandana sarıldı sımsıkı, bir an öyle kaldı. Sonra da:

— Oldu... dedi. Şimdi istediğinizi yapabilirsiniz artık.

* * *

Pal Olborn'un emrindeki LX 6 V 40 ekspres kruvazörü, Jord Maogan'ın imdat işaretini aldıktan dört saat sonra saldırı mahalline yetişmiş bulunuyordu. Kumandanın öğüdünü dinleyip, gemiyi yüzeye çıkarmadı; ufak bir keşif sandalı hazırlamalarını emretti adamlarına. Ve sandala, yanında bir dalga bulandırma uzmanıyle bizzat kendisi atladı. Yolda keşif kolunu tedirgin eden hiçbir şey olmadı. Star-Hunt'a girebilmek için, ana giriş kapısını havaya uçurmak zorunda kaldılar, o kadar.

Şaşkın, ürkek ve soğuktan kıkırdamak üzere olan elli kadar turist buldular içerde. Personelden sadece dört kişi kalmış, gerisi ortadan yokolmuştu.

Pal Olborn, enerji yokluğunun, insanlar tarafından bir sabotaj sonucu meydana gelmediğini hemen tesbit etmişti; bütün cihazlara el sürülmediği belliydi çünkü.

Jord Maogan da hiçbir iz bırakmaksızın yokolmuştu ortadan.

Özel bir gemiyle Dünyaya gönderildi turistler. Hiçbiri geçenleri tutarlı bir şekilde anlatamıyordu; çoğunu psikiyatri hastenelerine aldılar zaten. Pal Olborn'a gelince, evrende sonsuz ve belki de faydasız bir nöbete başlamıştı.

BÜYÜK SAHRA'nın göbeğinde kurulu olan El Bahir karşı-madde santrali, insan kafasının yarattığı en müthiş enerji üretimi kombinasını teşkil etmekteydi. Topu topu dört adam yeterliydi çalıştırmak için koca santrali; ve güvenlik tedbirleri her türlü sızmayı önleyecek kudretteydi. İşte bunun içindir ki nöbetçi mühendis Carl Selw, alarm zillerinin çaldığını işitince kendini bir kâbusta sandı.

Kontrol santralindeki göstergelerden biri, fabrikanın bütün üst kısmının üretimi kestiğini bildirmekteydi. Rastlanmadık cinsten ciddî bir arızaydı bu. Bütün Afrika enerjiden yoksun kalıyor ve karanlığa gömülüyordu. Selw, kombinayı K.G.K.'nin genel karargâhına bağlayan kırmızı düğmeye bastı hemen. Ama cevabı bekleyecek vakti olmadı zavallının. Bir sürü ateşböceği dolmuştu içeri. Vümler hakkında hiçbir şey işitmemişti Selw o güne kadar; bunun için de, bu olayı, merkezî bloktaki bir çatlak sonucu başıboş kalan enerji demetlerinin yarattığını sandı. Ancak çok çabuk anlayacaktı aldandığını. Gerçekten de, ateşböcekleri müthiş bir intizam içinde hareket etmekteydiler. Aralarından biri, üst fabrikanın düşünen beyni demek olan 2 numaralı kontrol blokuna doğru uzandı, ve ortadan yokoldu 2 numaralı blok. Gözleri yuvalarından uğramış bir halde, açılan boşluğa yaklaştı Selw: 2 numaralı blok, çıkarılıp alınmıştı yerinden; ama öylesine tam ve mükemmel bir şekilde çıkarılıp alınmıştı ki, bir yenisini getirip oraya hemen yerleştirmek mümkündü. Uzun bir süre parmaklarıyle madeni yokladı mühendis. Vida delikleriyle sıkıştırma noktalarına sanki el değmemişti; borularla kablolar da hiç dokunulmamış bir halde ortada durmaktaydı.

Aslında bu tür bir manevranın korkunç bir infilaka yol-

açması gerekirdi ama, tam o anda ikinci bir ateşböceği yetişip emniyet kollarını aşağı çekmişti.

Başını kaşımaya koyuldu Selw: Halâ yaşayıp yaşamadığından emin bile değildi; böyle şeyler görebilmek için hasta olmak lâzımdı çünkü. Nitekim, acil durumları haber veren iç düdük öttüğünde, birden rahatladı.

— Yan Paterson konuşuyor... dedi ses. Bir bağlantı füzesiyle hareket ediyorum, on dakika sonra oradayım. Olup biteni olduğu gibi anlatın bana.

— Hiçbir şey anlamadım ki! dedi Selw. Bana deli gözüyle bakmanızdan korkmasam, bir takım hayaletlerin fabrikayı sökmeye giriştiklerini söylerdim.

Pencereden dışarı bakmıştı kendiliğinden:

— Evet... diye devam etti. Aynen dediğim gibi: Şimdi de kondansasyon (yoğunlaştırma) kulesinin üst kısmını kaldırmaktalar.

— Size saldırdılar mı?

— Hayır. Mükemmel iş görüyorlar, inanın ki... Bütün üst kısım ortadan kalkmış durumda şimdi.

Bir yandan konuşuyor; bir yandan da, cascavlak ortaya çıkan büyük soğutma bacalarının çevresinde, altmış metre kadar yükseklikte, ışıklı bir taç şeklinde dalgalanmakta olan ateşböceklerine bakıyordu.

— Tuhaf şey... diye ekledi. Sadece en temel, en önemli şeyleri söküp götürüyor bu yaratıklar. Bütün yardımcı cihazları olduğu gibi bırakıyorlar. Böyle davranabilmek için, fabrikanın plânını iyice bellemiş olmak lâzım...

— Demonte ettikleri parçaları ne yapıyorlar peki? diye sordu Paterson.

— Beni asıl şaşırtan da, hiçbir şey yapmamaları... dedi Selw. Sökülen kısımlar kayboluyor ortadan, o kadar...

Bir an sustuktan sonra ekledi:

— Bitti işte. Sadece borular kaldı ortada. Ateşböcekleri

şimdi aya doğru uçuyorlar. Işıktan bir taç gibi mübarekler... Radarlarınız hiçbir şey kaydetmiyor mu?

— Hiçbir şey kaydetmiyor Allah kahretsin! dedi Paterson.

* * *

K.G.K.'nin şefi, Vümler tarafından yapılan hasarı, dikkatle gözden geçirmekteydi. Çölün ortasında doğrulup ayağa kalkmış dev bir hayvana benziyordu fabrika. Dünyadışı saldırının açtığı boşluklar farkedilmiyordu bile. Ama aslında, bu haliyle bu fabrikayı basit kalfalar da inşa edebilirdi. Bütün gizli kesinlik cihazları yokolmuştu ortadan.

— Sadece iyon değiştirme grubunu bıraktılar... dedi Selw.

Paterson adamlarına döndü:

— Elinizin altındaki bütün gözetleme ve koruma sistemlerini getirip fabrikayı örtünüz... dedi. Atmosferik ve kozmik bir geçirmez baraj kurunuz; ve gökyüzünde en basit bir ışıklı taç gördüğünüz anda da, yirmi mikrogram karşı-madde atınız üzerine.

Selw, dehşetle baktı şefine. En kudretli hidrojen bombaları bile, en ufak bir karşı-madde hücumunun yanında çocuk oyuncağı kalırdı! Ve bugüne kadar hiç kimse, yeryüzünde karşı-madde kullanmak cesaretini gösterememişti. Boğuk bir sesle sordu:

— Tehlike bu derece büyük mü diyorsunuz?

— Şüphesiz. Vardığım sonuçlar doğruysa, iyon değiştirme grubunu almaya gelecektir ateşböcekleri.

Mühendisin düştüğü şaşkınlık karşısında ekledi:

— Fazla bir açıklama beklemeyin benden Selw. Benim de bir şey bildiğim yok aslında, sadece farzediyorum.

Iyon değiştirme grubu, zırhlı duvarlar arasında ve parlak çelik zırhının altında muntazaman çalışmaktaydı; kendisini besleyen özel enerji demeti yok edilmemişti çünkü.

— Bu grubu, yerleri olmadığı için götürememişler sanki. İşte bundan dolayı, dönerler diyorum ya...

Selw, şefinin yüzüne şaşkınlık içinde baktı. Gene anlamamıştı.

* * *

Zırhlı Vauban uydusunun kumandanı, kozmik savunma yüzbaşısı, Dünyaya doğru inen ışıktan tacı tamamıyle tesadüfen görmüştü. Kontrol ve denetleme cihazlarının hiçbirinde en ufak bir tepki yoktu çünkü. Görünürde hiç çaba harcamaksızın ilk barajı aşmıştı taç. Ateş edebilmek için, göz kararıyle nişan almanın şart olduğunu derhal kavradı yüzbaşı; çünkü taç, sadece gözle görülebiliyordu. Bir el hareketiyle, karşı-madde yüklü korkunç füzeyi boşluğa saldı kumandan, ve uzaktan yönetmeğe koyuldu. Işıktan tacı, ufukta kaybolmak üzereyken yakaladı füze. Bir an bir şimşek çaktı. Ama kumandan, sonucu göremeyecek kadar uzakta kalmıştı.

* * *

Karşı-madde patlaması, fabrikanın 30.000 kadem yükseğinde olmuştu. 10 kilometre yarıçaplı bir daire içinde bütün atmosfer parçalanmış ve böylece meydana gelen hava boşluğu korkunç bir fırtınaya yolaçmıştı. Atlantik'te dalgalar 30 metreye yükseldi; çok geçmeden müthiş bir anafor bütün Akdeniz'i sarsıyor ve Cezayir kentinin büyük bir kısmını yerle bir ediyordu.

Vauban'ın kumandanı, atışını, krater yaratmamak üzere ayarlamış olduğundan karada etkisi pek duyulmadı patlamanın. Buna karşılık, El Bahir fabrikasının temellerinde meydana gelen deprem, üst kısımları hışımla sarstı. Korkunç şok dalgalarının hücumuna uğrayan toprak, dört kere ardarda gürüldedi. Kendini yerde bulan Paterson:

— Yaralanmadınız ya? diye sordu.

Bembeyaz bir çehreyle doğruldu Selw:

— Ateş ettiler değil mi? dedi. Ateşböcekleri dönüyor demek?

— Umarım ki dönemezler... diye homurdandı Paterson. Çünkü dönmeleri demek, karşı-madde ateşini çatlamadan sindirdiler demek olur ki, bu taktirde halimiz haraptır...

Tam o anda Selw, bir çığlık atmıştı; kırmızı ışıltılar saçan bir ateşböceği, tam önünde, havada dalgalanmaktaydı. Sonra Selw, bu ateşböceğinin Paterson'un gövdesinden geçip iyon değiştirme grubunun kontrol tablosuna doğru yöneldiğini gördü. Ve grubun vızıltısı o anda kesildi.

* * *

Öfkesini gizlemeye lüzum görmüyordu artık Sir Percy. Soğuk bakışlarını Paterson'a dikerek:

— Size tekrar ediyorum kumandan... dedi. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ve beni bu şekilde sorguya çekmeye devam edecek olursanız, haber vereyim ki, istifanızı talep edeceğim.

Kılını bile kımıldatmamıştı Paterson. Masasının camı üzerine parmağıyle hayalî bir daire çizdi. Tatlı bir sesle:

— Durumu açıkça görmemişe benziyorsunuz... dedi. Şu ana kadarki malî kudretiniz, Dünya ticaretinin büyük kısmı üzerinde rakipsiz bir hâkimiyet kurmanızı sağlamıştı. Ama bu bitti artık.

Buz gibi bir gülümseyişle devam etti:

— Gerektiği kadar uzun bir süre mahpus tutacağım sizi. Bütün tedbirlerimi aldım, hiç kimse şu anda nerede olduğunuzu bilmiyor. Soruşturmamın, Parlâmento müdahaleleriyle kesintiye uğramasından hazetmem... Bütün dünya bugün sizi kayıp biliyor. Felâket sırasında Cezayir'de

bulunmanız çok işime yaradı. Yatınızla gidip o limana demir atmanız yanlış bir işti azizim.

Ayağa kalkmıştı:

— Makul olun... dedi. Gregor Pavlevski hakkında ne biliyorsanız söyleyin bana. Bilginin kurduğu bilim merkezini hangi şartlarla satın aldınız? Araştırmaları o sırada ne durumdaydı? Aranızdaki ilişkiler nasıldı?

Sir Percy solmuştu birden. K.G.K.'nin gizli hücresinin zırhlı tavanında gezdirdi bir an gözlerini. Ve açıkladı:

— İhtiyar kaçığın biriydi Pavlevski. Vümler hikâyesi de bir enayi tuzağından başka bir şey değildir. Kozmosun belirli bir kısmına özgü bir flüoresans, o kadar.

Paterson'a dikmişti gözlerini:

— Insanların eğlenceye ihtiyacı var. Yani ben, Vüm meselesinde hırsızlık yapmış değilim... Galaksilerarası harika bir geziye çıkarıyordum insanları. Bu da o masrafa değer sanırım.

— Ona bir şey dediğim yok. Ama Gregor Pavlevski ne düşünüyordu bu konuda? Vümler hakkında sizinle aynı fikirde miydi?

— Vümlerin şuurlu yaratıklar olduğunu iddia ediyor ve avlanmalarına karşı çıkıyordu. Aptalca bir fikre saplanmıştı sözün kısası! Aslında Vümler, eylemsiz birer flüoresanstır; Vüm tuzağı da, bu ışıya bürünen bir çeşit madde.

Hafifçe koltuğuna gömüldü Sir Percy, kendinden emin bir edayla sordu:

— Sandığınız kadar önemli bir durum yokmuş, değil mi?

— Size kesin bir şey soracağım... dedi Paterson acı bir sesle. Gregor Pavlevski tam ne vakit ortadan kayboldu?

Sir Percy kaşlarını çatmıştı:

— Kendisiyle sert bir tartışma yaptık. Bir teşebbüsün malî yönetiminden haberi bile yoktu Pavlevski'nin... Atraksiyon olarak Vüm avına kesinlikle karşı çıkıyordu. Tabii bu kaprise önem vermedim ben. İşte o günden sonra

laboratuarına kapandı. Onun yardımına ihtiyaç duymayacak kadar Vüm tuzağı vardı elimizde. Şef pilot, Pavlevski'nin açlık grevi yaptığını ve kapısını açmayı reddettiğini bildirince de, durumu önemsemedim. Ama iş bir hafta uzayınca, laboratuarın kapısını kırmalarını emrettim adamlarıma. İçeri girdiğimizde, Pavlevski kayıplara karışmıştı...

— Gizlice Dünyaya dönmüş olmasın?

— Sanmıyorum. Çılgınlığının sonuna kadar yürümüş olsa gerektir. Acaip görünüşlü bir enerji santrali icad etmişti. Anladığım kadarıyle, bu cihaz kendisini parçalayıp yok etmiş olacak.

— Peki ama, bu şartlar altında, Star-Hunt'a yapılan vahşice saldırıyı nasıl açıklıyorsunuz?

Kollarını açarak cevap verdi Sir Percy:

— Çok kolay! Galaksinin büyük bir kısmı benden nefret ediyor. Başarılarımı kıskananlar az değil... Kozmik gemileri görünmez kılan yeni bir usul keşfetti herhalde bunlar; ve bu usulü de, size karşı kullanmadan önce bana karşı kullandılar. Hepsi bu kadar...

— Peki, bu adamların başında Gregor Pavlevski olamaz mı?

Kesin bir edayla başını salladı iş adamı:

— Olamaz. O ihtiyar bunak, Vümlerden gayrı bir şey düşünmüyordu.

* * *

Mesajı bir kere dikkatle gözden geçirdi Pal Olborn. Gregor Pavlevski'nin Star-Hunt'ta ne tip bir materyel icad ettiğini soruyordu Yan Paterson. Her zamanki soğukkanlılığıyla yüzeye çıkardı kruvazörünü, ve keşif sandalının hazırlanmasını emretti. Kozmos'ta sahipsiz bir enkaz gibi karanlığa gömülü kalmış otelde, tam bir sükûnet vardı. Alınlarına takılı lâmbaların ışığında dört bir yanı kontrol eden kozmonotlar, boşluktan başka bir göremediler. Bir vakitler

turistlerin, sıcacık bir ortam içinde mutlu yaşadıkları yerlerde şimdi Pal Olborn'la yardımcıları duvarlara tutunmak zorundaydılar: Sunî çekim sisteminin ortadan yokoluşu, onları uzay fethinin ilk çağlarına geri getirmişti sanki. Gregor Pavlevski'nin laboratuarına kadar olan ikiyüz metrelik mesafeyi ancak iki saatte katedebildiler. Ve orada da bir sürprizle karşılaştılar; bilgin tarafından yapılmış ne varsa, ortadan yokolmuştu.

Endişeli düşüncelerle döndüler keşif sandallarına. Uzakta, gemilerinin altında Vümlerin teşkil ettiği kuşak, bir kat daha parlaklık kazanmış gibi geldi onlara.

* * *

İsmiyle korku salan 108. blokun en gizli hücresine kapatılmış bulunan Sir Percy, Paterson'un kendisini kolay kolay bırakmayacağını anlamaya başlamıştı. Bu blokta bütün hizmetler robotlar tarafından görüldüğü için, hiçbir rüşvet yedirme imkânı da yoktu. Bizzat yaşamadıkça, bir 108. blok mahpusunun mahkûm olduğu yalnızlığı hiç kimse hayal edemezdi. Ender rastlanan bir olaydı bu bloka mahpus kapatmak; ve Sir Percy de bu modern zindanda yirmi günden fazla kalan ilk kişi oluyordu.

Buradaki mahpusun tek eğlencesi, otomatik duvarların harekete geçmesini ve saydam tüpler içinde yiyecek gelmesini beklemekten ibaretti. Ve işte bunun içindir ki Sir Percy, zırhlı duvarı yarıp hücresine giren ışıklı orağa korkusuzca baktı.

Hücrenin yarı karanlığı içinde ışıklar saçarak ilerleyen bu orak şeklindeki nesne, pek acaipti şüphesiz. Yaklaşık olarak iki metre çapında bir şeydi bu, ve dümdüz duvarlarla uzun uzun yansıyan mavi bir ışık yayıyordu. Şaşkınlığını ve umutsuzluğunu artırarak ruhî dengesini sarsmak üzere Paterson tarafından hayal edilmiş yeni bir icad saydı bunu Sir Percy. Ama ünlü iş adamının devamını düşün-

meye fırsat kalmadan, orak üzerine çullandı. Sert bir şok hissetti Sir Percy, görünmez bir kafes sardı vücudunu bir anda. Kurtulmak için çırpındı ama kendisini kuşatan hava birden katılaşmış gibiydi. Katı boşluğu umutsuzluk içinde, yumruklarıyla dövmeye başladı. Ama bu şeytan kıskacının arasında bir metrelik çelik duvarı, hiçbir güçlük duymadan aşmış bulunuyordu işte. Havadan hafif bir hale gelmişti sanki vücudu. Hapsedildiği hücreyi yeryüzünden ayıran toprak tabakasını bir anda geçip güneşe çıkmıştı şimdi; ve avlunun ortasındaki demiryolunun üzerindeydi.

Durumunun korkunçluğunu ancak o zaman farkedebildi: Karşıdan saatte üçyüz kilometreyi aşkın bir hızla, bir vagon geliyordu üzerine. Sir Percy vagonun gittikçe büyüdüğünü görüyor, umutsuzca kaçmaya çabalıyordu ama görünmez kafes bırakmıyordu onu. Ve vagon, dehşetten haykıran adamı korkunç bir gürültüyle sardı. Hiçbir şok hissetmedi gene Sir Percy; vagonun bir anda uzaklaşıp ufukta kaybolduğunu gördü.

Vücudunu yokladı hemen: Hayır yaralanmamıştı. Ama demiryolunun yanındaki ağaçlar üzerinde hızla yükselmekteydi. Bu korkunç hıza rağmen en ufak bir esinti duymuyordu, işin tuhafı! Hapsolduğu kafesin kenarlarına dokunmayı denedi eliyle: İmkânsız. Boşluğa dayanıyordu eli, hiçbir temas hissetmiyordu. Ama bu boşluğa dayanmak gene de mümkün oluyordu... Büyük bir kentin üzerinde uçmaktaydı şimdi. Dört bir tarafta helikopterler uçuyordu; bazan dokunup geçtikleri oluyordu kendisine, ama onu farketmiyor gibiydiler. Yavaşça yaklaştı yere orak; ve Sir Percy'yi askerî bir binanın avlusunun içine, bir nöbetçi kulübesinin tam karşısına bıraktı. Hemen pülsörüne davrandı muhafız:

— Nereden geliyorsunuz? diye sordu sert bir tonla.

Cevap bulamaksızın kekelemeye koyuldu Sir Percy. Muhafız yeniden gürledi:

— Konuşsanıza! K.G.K. mahpuslarının elbisesi var üzerinizde... Eller yukarı. Ve bilin ki şakam yoktur.

Çaresiz ellerini yukarı kaldırdı iş adamı. Ve tam o anda yeniden havalandığını hissetti. Muhafız ateşe başladı; ama hiçbir kurşun teması duymadı Sir Percy. Başdöndürücü bir hızla, ticaret merkezinin yeraltı caddelerine doğru iniyordu şimdi. Binlerce insan vardı orada. Orak, Sir Percy'yi bu kalabalığın ortasına bırakıp sönmüştü. Soluk soluğa ama yüreği umutla dolu olarak, tray garına doğru koştu. Tam trene yetişiyordu ki, yeniden belirdi orak. Bu sefer asansörlere doğru fırladı, yüreği çarparak. Zırhlı kabinin kendisini koruyacağı umudundaydı. Ve ışık saçan orak, tam kabine girdiği anda yakaladı onu. Bir adamın kabin zeminini yarıp geçerek aşağıya doğru kaybolduğunu gören yolcular, dehşetten donakalmışlardı; ve iş adamı, karanlık asansör kuyusunun dibinde bulmuştu kendini. Kocaman bir kabin yavaş yavaş üzerine doğru iniyordu. Müthiş bir ter boşandı bütün vücudundan, tırnakları avuçlarını yaraladı. Son saniyede yakaladı onu ışıklı orak, birden kaldırıp aydınlığa çıkardı. Havadaydı şimdi, ve bir ok gibi yıldızlara doğru uçuyordu.

* * *

Sir Percy'nin «akılalmaz kaçışı» ile ilgili raporu henüz bitirmişti Paterson. Ardarda sıralanan bu anlaşılmaz olaylar karşısında kendisini tamamıyle çaresiz duymaya başlamıştı kumandan. Jord Maogan'ın en ufak bir haber bırakmaksızın ortadan kayboluşu, endişelerini büsbütün arttırıyordu... Başını kaldırdığında, ışık saçan orağı gördü. En basit bir savunma hareketinde bulunmasına bile fırsat kalmadan, kıskıvrak yakalanıp havalandırıldığını ve çalışma odasının zırhlı tavanını delip geçtiğini hissetti...

YAŞLI bilgin tarafından icad edilmiş cihazların yapısıyle aklı kurcalanan Jord Maogan, jeneratörü çalıştırdığı anda, ne olup bitebileceği konusunda açık bir fikre sahip değildi. Bekleyiş, yüzyıllar sürüyormuş gibi geldi ona. Önce hiçlik duydu: Bir yokoluş hissi... Star-Hunt kaybolmuştu ortadan, yavaş yavaş aydınlanan mutlak bir boşluk kaplamıştı her yeri.

Düşüyordu şimdi. Birkaç metre ötesinde, kozmosta durmadan dönen Elika'nın ince siluetini seçiyordu. Ne mutlu ki iyi çalışıyordu cihaz, ve maskeye muntazam hava gelmekteydi.

Aşağıda, çok uzaklarda, muazzam bir yeşil kitle görüyordu Maogan. Ve o kitleye doğru dalıyordu. Çevresinde yavaş yavaş bir atmosfer belirdi. Çok geçmeden bu atmosfer, Maogan'ın düşüş pozisyonunu paraşütçüler gibi sabitleştirmesine elverecek derecede yoğunlaşmıştı.

— Paraşütünüzü açacak olan kolu çekmeye hazırlanın.. dedi.

Kendisini yeşil kitleden ayıran mesafeyi göz kararıyla ölçerek ekledi:

— Otuz saniye sonra, dikkat.

— Anladım... dedi Elika'nın sesi.

Açılan paraşütün şoku bütün şuurunu kazandırmıştı kumandana: Tasarlamış olduğu delice iş, işte gerçekleşiyordu. Hamaillerinin ucunda asılı olarak, yaldızlı bir ışıkla yıkanan koyu yeşil bir gezegenin üzerinde uçmaktaydı şimdi. İşin tuhafı, bu ışığı yayacak hiçbir güneş yoktu görünürde; bütün kozmostan geliyordu ışık. Hava da bu ılık ışıkla yıkanmış gibiydi, ve paraşütün dış hararet termometresi 22 dereceyi gösteriyordu. Ama Jord Maogan'ı asıl şaşkına çeviren, ormandı. Gregor Pavlevski'nin cihazı sâye-

sinde ulaştığı bu garip âlemin en ufak ayrıntılarını dahi seçebiliyordu artık. Göz alabildiğine uzanan, Amazon bölgesini andırır cinsten muazzam bir ormandı bu. Ve böyle bir ormana inmek, pek de kolay olmayacağa benziyordu.

Mikrofona seslendi:

— Sağda, ağaçlar arasında bir çimenlik var. Onun ortasına inmeye gayret edin.

Elika cevap vermedi ama, genç kadının, hamaillerine asılıp dev ağaçların arasındaki uçuruma doğru yavaşça kaydığını gördü Maogan.

* * *

Müh-RAA, önce, iki vahşi Lep'in çimenliğin ortasına konmakta olduğunu sanmıştı. Ama dikkatlice bakınca, kendi üzerlerine kapanan iki dev çiçek gördü ve korkusuzca yaklaştı.

Jord Maogan, askılarını çıkardığı zaman farketti bu acaip yaratığı. Tepeden tırnağa yeşildi; uçmaya elvermeyecek kadar kısa kanatlı, kocaman bir böceğe benziyordu. Alabildiğine tatlı iri gözlerini kumandana dikmişti. Antenlerini sallıyor; ve uçları küçücük ellerle son bulan dört çift bacak uzatıyordu ileri doğru. Kısa bir an, pülsörünü çekip ateşlemeyi düşündü kumandan. Ama karşısındaki yaratık tehlikeli görünmüyordu. Bu sırada Elika da paraşütünden kurtulmuş ve Müh-RAA'yı görünce bir çığlık atmıştı.

— Katiyen kımıldamayın... dedi Maogan. Bırakın da güven duysun.

Müh-RAA, uçan çiçeklerin canlı varlıklar olduğunu o vakit anladı.

— Kimsiniz? diye sordu. Yardıma ihtiyacınız var mı?

Ultra-ses dalgasını işitmedi, ama hissetti Maogan. Müh-Raa, cevabı beklemek üzere durmuş ve «hoşgeldin» anlamına dış kanatlarını oynatmaya koyulmuştu. Maogan, ce-

vap olarak, kollarını açtı. Müh-RAA dâveti anlamıştı; hiç beklemeksizin koşup, antenlerini kumandanın başına uzattı. Bir çığlık daha attı Elika.

— Lütfen sâkin olun... dedi Maogan. Ters davranmadıkça hiçbir tehlike yok.

— Bağışlayın ama elimde değil. İğrenç bir yaratık bu...

— Katiyen öyle düşünmüyorum... dedi Maogan. Nispetleri son derece muntazam bir yapısı var, gözlerinden de zekâ fışkırıyor.

Kumandan dimdik durmuş ve gözlerini Müh-RAA'ya dikmişti. Öteki ise, Maogan'ın ultra-sesleri işitemediğini kavramış ve antenleri vasıtasıyla bir yığın bilgi aktarmaya koyulmuştu. Kumandanın kafasının içi bir anda seslerle doldu. Bu ses yığınını yorumlamaya kalkışmak boşunaydı tabii. Ve Jord Maogan, hiçbir tepki göstermeden dinlemeye verdi kendini; sonunda da bir İngilizce kelimeyi, «*surprising*» sözcüğünü iki kere ardarda işitir gibi oldu.

Bu kelimenin etkisini derhal farkeden Müh-RAA sözcüğü birkaç kere daha tekrarlayıp geriledi ve kendisini takip etmelerini işaret etti onlara.

Çimenlik oldukça dardı. Geniş jelâtinsi kabuklu ağaçların arasına girer girmez kararıyordu ortalık. Ufak hayvancıklar uçuşuyordu bu yarı karanlığın içinde; ve Jord Maogan, bunların, merak sâikiyle çevrelerinde toplandıkları duygusuna kapıldı. Elika ise iyice ürkmüş ve titreyerek Maogan'a sımsıkı sarılmıştı.

— Bir kâbusta gibiyim... diye fısıldadı. Niye takip ediyoruz sanki bu dev böceği?

— Bu yaratık sadece görünüşte bir böcek... dedi. Maogan. Bir İngilizce kelime söyledi demin bana: «Şaşırtan», daha doğrusu «Şaşırtan Ulu» dedi...

— Emin misiniz bundan?

— Kesin olarak.

— Peki ama bu durumda?..

Kaygan ve ıslak zemin üzerinde güçlükle ilerleyen Maogan homurdandı:

— Bu durumda, bu böceğin İngilizceyi tek başına öğrenmediğini düşünüyorum. Buraya bizden önce birisi daha gelmiş olmalı...

— Gregor Pavlevski mi?

— Herhalde.

Kendi kaldığı yere götürdü onları Müh-RAA. Burası, ustaca dikilip yönlendirilmiş bitkilerden kuruluydu sadece; üzeri geniş düz yapraklarla örtülü büyük bir kuş yuvasını andırıyordu. Bir ufak kaynak vardı içerde; ve kaynaktan fışkıran su, birkaç metre ilerde, yüz metre yüksekliğinde dev bir bitkinin kökleri arasında kayboluyordu. Yuvanın içi serindi; dipte bal peteğindeki gümeçleri andıran kocaman bir yer vardı. Müh-RAA, leylek takırdamasını andıran bir sesle, oraya yerleşmesini işaret etti Elika'ya. Sonra da, hiç vakit kaybetmeksizin, ardarda sesler çıkarmaya koyuldu. Ve Jord Maogan, yuvayı meydana getiren bitkilerin bu seslere itaat ettiğini gördü şaşkınlık içinde. Duvarda iki yeni gümeç açılmıştı. Bunlardan birine yerleşen Müh-RAA, öteki gümece oturmasını işaret etti kumandana. Tam o sırada değişik bir böcek girmişti yuvaya. Siyah parlak bağası içinde dimdik, altı çift tutucu bacağının arasına sıkıştırdığı meyveleri getiriyordu. Bunlardan birini Müh-RAA'ya sunduktan sonra, yeni gelenlerin garip yapısını farketmemiş gibi ilerleyip Elika'ya yaklaşarak ona da bir meyve uzattı.

Bu sırada Müh-RAA'nın zihin faaliyeti en yüksek dereceye ulaşmıştı birden. Yeni bir yayın tarzı bulmuş olmalıydı böcek; çünkü Jord Maogan bu yayını, antenlerin yardımı olmaksızın alabiliyordu. Ama gene de hiçbir şey anlamadı kumandan. Müh-RAA, meyvesini yemeye başlayınca Maogan da, en ufak bir tereddüt göstermeksizin onu taklit etti. Gümecinden onu izleyen Elika haykırmıştı:

— Deli misiniz siz? Yemeyin onu!

Maogan, meyveyi yeniden dişleyerek cevap verdi:

— Telâşlanmayın boşuna. İkram ettiği meyvelerin bizim için zehirli olmadığını biliyor herhalde bu yaratık. Ve kesin olan bir nokta varsa, o da Gregor Pavlevski'nin ölmediği...

* * *

Müh-RAA, Şaşırtan Ulu'yu hiç görmemişti ama, Maogan'ın tahmin ettiği gibi, biliyordu. Şüphe yok ki Müh-RAA, henüz pek genç bir Müh'tü. Bilgelik eğitiminin ilk aşamasına ulaşmıştı henüz; tabiat hayatını ve tabiat kanunlarına uygun davranmayı öğreniyordu. Hayvanlarla ve bitkilerle konuşabiliyordu çoktan; evrensel âhengin değerini kavrıyordu; ama ikinci aşamaya; sosyal ilişkiler ve inşa aşamasına ulaşmak için daha birçok ılık gelgit yaşaması gerekiyordu. İşte bunun içindir ki Müh-RAA, oturduğu ormanda, Büyük Konsey tarafından yeni alınmış ciddî kararların hiçbirini bilmemekteydi. Jord Maogan'la dişi yol arkadaşını görür görmez, bunların Şaşırtan Ulu'ya benzer yaratıklar olduğunu kavramıştı ama, kendisi ya da ırkı bakımından büyük bir tehlike teşkil ettiklerini aklının ucundan bile geçirmemişti... Bu iki konuğun, felâket çemberinde oturan vahşî yaratıklarla akraba olabileceğini nereden düşünecekti!

Uyuyakalan iki Dünyalıya baktı bir an. Bu teskin edici meyveleri bile bile ikram etmişti konuklarına. Geldikleri vakit alabildiğine sinirli, endişeden hasta olacak kadar tedirgin hissetmişti çünkü onları. Ve uzun bir uykunun onlara yeniden hayat sevinç bağışlayacağını düşünmüştü. Yaptığı işten memnun bir halde dışarı çıktı Müh-RAA, ve her geceki gibi, gökyüzünü gözlemeye koyuldu. Büyük bir sürpriz bekliyordu kendisini: Yukardaki felâket çemberi kaybolmuştu ortadan. Genç Müh, saatler boyunca gözlerini o noktadan ayırmadı. Vehmedip etmediğini düşündü uzun

süre, ama hayır; çember, gerçekten yokolmuş durumdaydı. Ve hiçbir koni peydahlanmadı gökyüzünde. Genç Müh, sevinçten adetâ uçarak çimenliğin ortasına koştu; coşkun tıkırtılarla, kendi dönemindeki bütün genç Mühlere genel bir çağrı saldı. Çok geçmemişti ki binden fazla Müh bir araya gelmişti. O zaman Müh-RAA, gittikçe hızlanan bir ritmle tıkırdayarak, yaşadığı bütün olayları aktardı onlara. Âdetleri gereğince topluluğun bütün Mühleri, problemin bütün yönlerini incelemek ve bir karara varmak üzere, beyin birliği yaptılar. Aynı dalga uzunluğuna ayarlamışlardı beyinlerini; ve insanoğlunun bugüne kadar icad ettiği en kudretli hesap makinalarından çok daha üstün bir âhenkle düşünüyorlardı. Ne yazık ki, meselenin temel verilerini bilmiyorlardı. Ve işte bunun için, Büyük Konsey'e hemen bir haberci yollamaya karar verdiler. Ardarda tiz sesler çıkardı Müh-RAA. Leyleğe benzer orta boylu bir kuş bir an topluluğun üzerinde döndükten sonra gelip genç Müh'ün omuzuna kondu. Yeni bir ses yayınına koyuldu Müh-RAA. Kuş, başını hafifçe kanadına eğmiş, dikkatle dinliyordu. Ve mesaj bittiğinde, ıslıklar halinde aynen tekrarladı. Baş hareketiyle onayladı onu Müh-RAA. Ve kuş, bir hamlede havalanıp Güneye doğru uçtu.

* * *

Meyve taşıyan siyah böcek, Elika uyanırken girmişti yuvaya. Daha dün çökük yüz hatları şaşkınlık ve yorgunluk taşan genç kadın şimdi iyice dinlenmiş görünmekteydi. Gözlerinin içi gülüyordu.

Bakışlarını, yuvaya bir yumurta görünümü veren, bitkilerden örülü kubbede gezdirdi; her yere rengârenk bir uyum hâkimdi. Yeryüzünde ancak çok büyük çapta sanatçılar ulaşabilirdi buna benzer bir başarıya.

Maogan, böceğin uzattığı meyveyi alırken sordu:

— İyi uyudunuz mu?

Zevkle gerindi Elika:

— Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, dedi, müthiş formda hissediyorum kendimi.

Korkuya kapılmadan bakıyordu böceğe:

— Hatırlıyorum evet... Tuhaf şey, korkmuyorum da artık.

Meyvesini yemeye koyulan kumandana döndü sonra:

— Jord ne oldu bize? Ve bu böcekler ne?

Maogan, elindeki meyvenin pembe etini dişleyerek cevap verdi:

— Bu böcekler, Vümler... Hiç şüpheniz olmasın... Hele, dün bizi ağırlayan yeşil böcek konusunda, iyice eminim.

Meyvesinin tüylerini yolmakta olan Elika itiraz etti:

— Peki ama bu dev böcekler, bizim avladığımız ateşböcekleri olamaz ki...

— Korkarım, onlardır.

— Ama o ışıltıların elle dokunulur bir yanı yoktu. Sonra... Şimdi üzerinde bulunduğumuz bu gezegeni de herhalde görürdük değil mi?

— Bu işin karanlık bir yanı olduğunu kabul ederim... dedi Maogan. Ama bilin ki, pek fazla bir şaşkınlığa da uğramış değilim. Birlikte Vüm avına çıktığımız günden beri, buna benzer bir şey düşünmekteydim...

Bir an sustuktan sonra da ekledi:

— Gregor Pavlevski bizden önce düşünmüş bunu. Anladığım kadarıyla da meseleyi tamamen çözmüş.

Ayağa kalkmıştı. Kapı yerine geçen aralıktan ormanı seyrediyordu şimdi. Yeşilin ağır bastığı bir ışık-gölge karışığı hâkimdi ağaçların altında: Nerdeyse elle tutulacak kadar yoğun, koyu bir ışık... Konuştu:

— Bu âlem, bildiğimiz kanunlarla yönetilmiyor. Isı ve ışık, bir güneşten gelmiyor çünkü; ve gezegenin bağlı bulunduğu evren de, bizim evrenimizle aynı plânda değil; kökten farklı bir evren bu...

— Bir karşı-evren... diye mırıldandı Elika.

— Hayır. Sanırım, daha da beklenmedik bir evren cinsi...

Bir an tereddüt ettikten sonra açıkladı:

— Kozmosun altını üstüne getirmiş bir adamım ben; ve ilk defa olarak, bizimle yakından uzaktan bir ilişkisi olmayan bir yerde hissediyorum kendimi...

Elika'yı omuzundan tutup çekerek:

— Ve ilk defa olarak da, kendi dünyamıza dönebileceğimizden emin değilim... dedi.

Yuvanın birkaç adım ötesine sürüklemişti genç kadını. Tam o sırada Müh-RAA'nın hızla kendilerine doğru geldiğini gördüler. Genç Müh, bir çok mimiklerle tıkırdamaya koyulmuştu. Dikkat kesilmişti kumandan, yorumlamaya çalışıyordu; ama karşısındakinin Dünya jestlerinden tamamıyle farklı olan jestleri, hiçbir anlam getirmiyordu kendisine... Başarısızlığının farkına varan Müh-RAA, mimikleri ve tıkırdamayı kesmişti. Gözleri sâbitleşti birden; birkaç saniye, tuhaf bir sessizlik içinde kaldı, sonra da Maogan'a dikti bakışlarını. Ve kumandan, apaçık şekilde şu sözleri işitti:

— Beni takip edin.

Jord Maogan, şaşkınlık içinde gerisini bekledi. Ama Müh-RAA, hareketsiz ve sessizdi. Elika kekeler gibi bir sesle sordu:

— Yanlış işitmedim ya?

— Doğru işittiniz.

Sonra genç Müh'e döndü kumandan:

— Geliyoruz... dedi.

Şaşkınlık verici bir hızla ilerliyordu Müh-RAA. Altı tutucu pençeyle son bulan kısa bacakları, süngerimsi zeminin bütün engebelerine ustaca takılmaktaydı. İki Dünyalı ise, onu bu kaygan toprak üzerinde izleyebilmek için insanüstü bir çaba harcamak zorundaydılar. Nitekim, Maogan'ın Elika'ya düşmemesi için defalarca yardım ettiğini gören Müh-RAA, birden durup ikisinin arasına geçti; ve

herbirine ön ayaklarından birini uzattı. Maogan, içinden yükselen tiksintiye hâkim olarak, tuttu bacağı; tutar tutmaz da bütün tiksintisi kayboldu: Sıcak ve dostça bir temastı bu. Ama Elika donup kalmıştı sanki, bir türlü cesaret edemiyordu.

— Hadi bir gayret edin... dedi Maogan.

— Elimde değil ki... Korkunç bir şey bu.

— Ama şart.

Müh-RAA, bacağı havada, şaşkın gözlerle bakıyordu Elika'ya.

— Hemen tutun o bacağı... diye emretti Maogan.

Kumandanın sâkin otoritesi etkisini göstermekte gecikmemişti. Genç kadın bacağı tutar tutmaz, gergin yüz hatları gevşeyivermişti.

— Hiç sanmazdım böyle olacağını... diye fısıldadı.

Müh-RAA yeniden yürüyüşe geçmiş ve kısa zamanda çimenliğin ortasına ulaştırmıştı onları. Orada kendilerini iki başka Müh beklemekteydi. Koyu parlak maviydi bunların rengi; ve gözleri, Müh-RAA'nınkilerden daha geniş ve daha derindi. Müthiş bir hipnotizma kudretine sahip olduklarını derhal farketti Maogan, genç kadına döndü:

— Gözlerine bakmayın... dedi.

— Anlamıştım... dedi Elika başını çevirerek.

Genç kadından daha tecrübeli olan kumandan, zihnî bir baraj kurup yeni gelenlerin karşısına geçmişti. İkisi de, hiç ses çıkarmaksızın sükûnetle Maogan'a bakmaktaydılar. Mavi bağalarının ihtişamı, en iyi modern sentetik maddelerden elde edilebilecek şeylerden çok daha mükemmeldi. Kurmuş olduğu zihin barajıyla uğraştıklarını hissediyordu Maogan. Düşüncesine girmek istiyor, başaramayınca sinirleniyorlardı. Müh-RAA, saygılı bir tavırla biraz açıkta durmuştu. Nihayet mavi Mühlerin en büyüğü bir işaret yaptı. İki dev Lep gördü Jord Maogan.

Dev kuşlar, çimenliğin üzerinde gittikçe daralan daireler çizerek büyük bir kanat hışırtısıyle gelip iki Dünyalı-

nın yanına kondular. Devekuşlarından iki kere daha büyüktü boyları; ve pullarla örtülü ince uzun bembeyaz kanatlarının ortasında, Dünyadaki atların taşıdığına benzer birer eğer taşıyorlardı. İri ve zeki gözleri, uçucu hayvanlar açısından adeta endişe verici bir zihnî gelişme seviyesine ulaştıklarını gösteriyordu.

İki insanı büyük bir dikkatle inceledikten sonra, biribirlerine dönüp değişik perdelerde gıdakladılar. Gelip Elika'nın önünde durdu Müh-RAA, bacağını uzatarak genç kadını yavaşça Leplerin ufağına doğru çekti. Maogan kendisi atlamıştı eğere. Hiç vakit kaybetmeden havalandı kuşlar. İki mavi Müh, çimenliğin ortasında hareketsiz kalmıştı. İnsanların uzaklaşmasını esrarengiz gözlerle seyrediyorlardı.

Dokuzuncu Bölüm

VÜMLERİN niçin yanlarına refakatçi vermek zahmetine katlanmadıklarını anlamakta gecikmeyecekti Jord Maogan. İki Lep de, varış noktalarını kesinlikle biliyor ve rotalarını hiç değiştirmeksizin uçuyordu. İki keresinde, rüzgârı hesaba katarak ayarlama yaptılar. Altlarında, göz alabildiğine orman uzanmaktaydı.

Hayvanın uysallığını denemek amacıyle Jord Maogan, onu süvariler gibi yönetmeye girişti. Kılını bile kıpırdatmadı kuş. Ama kumandan ısrar edince, başını çevirip son derece zeki bir bakışla baktı. Ve işte o vakit Maogan, gerçekten endişe duymaya başladı. Durumun kontrolü elinde tamamiyle çıkıyordu; olayların önünde bir oyuncak gibi çaresiz hissediyordu kendini.

Saçları rüzgârda uçuşan Elika ise, bu yolculuktan müthiş bir zevk almaktaydı... Ardarda sıralanan bir çok sarp vâdinin üzerinden uçtular. Sonra dağ, yirmi metrelik sazlarla örtülü sınırsız bir ovaya bıraktı yerini. Sazların arasında yüzlerce bitkiden kulübe vardı; ve sayısız Vüm'ün durmadan çalıştığı görülüyordu aşağıda. Bütün gökyüzünden yayılan yaldızlı ışığın arasında iki kuş keskin bir viraj alıp alçalmaya koyuldu. Ve o anda kumandan, ufukta birden beliren tanıdık manzara karşısında bir çığlık atmaktan alamadı kendini: Dünyadakilerin tıpkısı bir enerji santraliyle, yanında bir üstünradar kulesi görmüştü. Bu büyük sanayi kombinasının biraz ötesinde ise, üzerinde enstantane ötelenme sistemiyle donanmış üç modern kozmik uçuş alanı vardı... Derin bir şok geçirmişti Maogan. O ana kadar Vümlerin bir kır uygarlığında yaşadığını tasarlamıştı hep. İnsanlıkdışı uygarlıklar içinde bugüne değin rastladığı en ilgi çekici uygarlık buydu gözünde. Ama

şu gördüğü şeyler, bütün hayallerini altüst ediyordu; ve rüya görmediğinden de emindi...

Ve Lepler, ana pistin kenarında kurulu çelikten büyük bir yapıya doğru gittikçe daralan daireler çizerek inmeye başlamışlardı. Jord Maogan, uzay gemilerinin en yakında olanını incelemek üzere sarkmıştı. Geminin merkez kubbesinin etrafında, Dünya kanunlarına uygun olarak, iri flüoresan harflerle ismi yazılıydı: «VICTORY»! Sıçramıştı kumandan: Pal Olborn'un boşlukta eridiğini gördüğü, Sir Percy'ye ait geminin ismiydi bu... Öteki iki geminin gövdesinde de K.G.K.'nin muntazam numaraları vardı... Maogan şaşkınlığını yenip, enerji santralini dikkatle incelemeye koyuldu. Bu santrali bir yerlerde görmüş olduğundan emindi; şiddetle zorladı belleğini ve hatırladı: El-Bahir'deki karşı-madde santraliydi bu! Kumandan, aklından şüphe edecek kadar tecrübesiz değildi; en acaip görüntülere bile alışıktı aslında; ve böyle durumlarda derhal bütün duyumlarını tahlile girişirdi. Ama El-Bahir santralinin, veya bu santralin aynının, burada mevcudiyeti her türlü mantığın dışında kalıyordu. Bir serap mıydı bu? Dev bir izdüşüm müydü? Yoksa gerçeğin ta kendisi mi?. Karar vermekten âciz kalmıştı.

Gerçekçi bir tavırla, bindiği Lepin manevrasını seyretmekle yetindi. Dev kuş, bir daire çizdikten sonra, Houston'dakine benzer yüksek çelik duvarlarla çevrili bir avlunun ortasına konmuştu işte. Ve orada kendilerini, Vümlerden bir heyet beklemekteydi.

Parlak kırmızıydılar, dış kanatları yoktu ama muazzam antenleri vardı, yarım daire halinde sıralanmıştılar, hareketsiz duruyorlardı. Her türlü ölçüyü aşan bir hipnotizma kudretine sahiptiler. Jord Maogan, bir anda, garip izlenimlerden meydana gelen bir şelâlenin altında boğulur gibi hissetti kendini. Ama bu zihnî saldırı uzun sürmedi: Vümler, insanları acze düşürmek değil, sadece testten geçirmek istemişlerdi sanki... Zaten ellerinde başka silâhlar da var-

dı: Maogan'ın belinde asılı olana tıpatıp benzeyen L.G. pülsörlerini dikmişlerdi insanların üzerine.

Bir ses işitti Maogan:

— Silâhlarınızı lütfen teslim ediniz.

İngilizce söylenen bu cümle, kumandanın kulaklarında değil beyninde çınlamıştı. Ve Maogan, tek kelime söylemeksizin pülsörünü çıkarıp en yakında duran Vüme uzattı.

Halâ hipnotizmanın etkisinde olan Elika ise, mekanik bir şekilde itaat etmişti. Maogan o vakit, genç kadını, hazırlıksız olarak bu zor maceraya sürüklediğine pişmanlık duydu.

İlkin, güdümlü hareket ettiği belli olan Elika yürümüş ve tunçtan iki yıldız kazılı siyah kapıya doğru ilerlemişti... Gene aynı sesi işitti Jord Maogan beyninin içinde:

— Onu izleyin.

Vümlerin hiçbiri kımıldamamıştı; çenberli iri gözlerinde de duygularını açığa vuran bir ize rastlamak mümkün değildi.

Siyah kapının ardında, hafifçe aydınlatılmış kısa bir koridordan geçerek yuvarlak bir odaya ulaşılıyordu. Odanın kenarlarında sıralanmış Vüm viyaryumları göze çarpıyordu. Herbirinin içinde de, parlaklığından anlaşıldığı kadarıyle, canlı bir ateşböceği bulunuyordu.

Jord Maogan, gözlerine güvenip güvenemeyeceğini kestiremiyordu artık. Parlak bir bakır levha konmuştu viaryumların altına; levhaların birinde Sir Percy, bir başkasında da Yan Paterson isimleri kazılıydı. Kapların herbiri, muntazam çalışan bir kontrol cihazıyle kumanda edilen bir borular bütününe bağlıydı. Daha fazla incelemek fırsatını bulamadı Maogan. Vümler tarafından ikinci bir koridora itilmişlerdi. Yirmi kadar klasik tipte Vüm tuzağının sıralandığı geniş bir garajı geçtiler; sonra da muazzam bir gaz sıkıştırma tulumbasının işlediği ikinci bir garajı. Nihayet Vümler tarafından çıplak duvarlı bir hücreye kapatıldılar. Ne eşya vardı hücrede, ne oturacak yer. Maogan

içeri bir göz attıktan sonra gidip bir köşeye çökmüştü. Elika ayaktaydı. Hipnozun etkisinden kurtulmuştu artık, ve müthiş öfkeliydi. Ellerini beline koyup bacaklarını açarak dikildi kumandanın karşısına:

— Niye tepki göstermediniz yani? dedi. Ufak bir çocuk gibi teslim ettiniz kendinizi. Saçma bir davranış bu. Ben sizi daha kararlı bilirdim.

Sâkin bir sesle cevap verdi Maogan:

— Yapacak başka hiçbir şey yoktu.

— Çimenlikte, o pis hayvanların sırtına binmeden önce pekalâ savunabilirdik kendimizi. Oradaki Vümler silâhlı değildi.

— Hiçbir işe yaramazdı ki... diye başını salladı kumandan. Kaçabilirdik ama sonra? Hiçbir yanını bilmediğimiz bir âlemin ortasına düştük, anlıyor musunuz? Savaşmak için, neye karşı savaşılacağını bilmek gerekir... Oysa şu birkaç dakika içinde bir sürü şey öğrenmiş bulunuyoruz. Vümlerin de bizimkilerin aynı pülsörlerle donanmış oluşu çarpmadı mı gözünüze?

Yatışır gibi olmuştu Elika, ama bakışlarında şaşkınlık okunuyordu. Maogan devam etti:

— Ormana kaçmış olsak, kayıp gemilerin sıralandığı bu kozmodromu keşfedemezdik herhalde...

Kalkıp genç kadının karşısında durmuştu:

— Şu birkaç dakika içinde, neye karşı mücadele edeceğimi anlamaya başladım... dedi. Ve inanın ki çok daha rahat hissediyorum kendimi.

Kumandana baktı Elika. Soluk bir gülümseyiş dolaştı yüzünde. Ve birden gelip kendini Maogan'ın kollarına atarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya koyuldu...

KÜÇÜK teleabserpsiyon ekranının karşısında dirseklerine yaslanmış olan Şaşırtan Ulu, başını adamın omuzuna koymuş ağlayan kadını seyretmekteydi. Müh-XZH'a doğru döndü bir süre sonra:

— Bu gözleme cihazı bütün ötekilerden çok daha mükemmel görüyor musunuz? dedi. Pronotik aura teleabsorpsiyonu sâyesinde, bizim kendilerini gördüğümüzden haberleri bile yok. Bütün duvarlar dümdüz hücrelerinde, bizi ele verecek en basit bir objektif dahi bulamazlar.

— Peki ama ne yapıyorlar böyle bunlar. diye sordu Müh-XZH.

— Önemli bir şey değil. Kadın heyecanlanmış, adam da onu yatıştırıp teselli ediyor.

Müh-XZH, antenlerini oynatarak sordu bu sefer:

— Çok duygulandırıcı bir şey bu, öyle değil mi?

— Belki... dedi Şaşırtan Ulu. Ama «İ»ler daima böyledir işte... Gülerken bir de bakarsınız ağlamaya koyulmuşlar; iyi olduğu kadar kötü şeyler de yaparlar göz kırpmadan, ve sürekli bir zihnî tutarsızlık örneği verirler böylece. Eğer maddî kudretleri iki yüzyıldan beri geniş çapta artmamış olsaydı, bu tutarsızlıklarına üzerinde durulmaya değmez tehlikesiz bir şey olarak bakabilirdik. Ama bugün onlara dur demek gerekiyor.

Müh-XZH, ekrana eğildi yeniden. Jord Maogan, genç kadının saçlarını yavaş yavaş okşuyor ve gözyaşlarını siliyordu.

— Herşeye rağmen, belki de şiddetle karşılık vermemiz doğru değildir... diye tıkırdadı. Çünkü bu yaratıkların eğitime elverişli bir hali var. Kendileriyle biraz meşgûl olunup bilgelik eğitiminin ilk esasları kafalarına sokulsa, sanırım, daha kararlı ve daha tutarlı olabilirler.

Şaşırtan Ulu birden doğrulup Müh-XZH'a ters ters bakmıştı:

— Yoo yeter! diye haykırdı. Yeniden başlamayın bu ahmakça sözlere. «İ»leri eğitmenin imkânı yoktur, bunu iyice bilin. Bunların 40 000 yıllık tarihinde cinayet, şiddet, harp ve kölelikten başka bir şeye rastlayamazsınız. Zayıfken duygulandırıcıdırlar evet, ama ellerine kudret geçer geçmez tehdit edici olmaya başlarlar.

Sinirli bir jestle kontağı kesip ekranı söndürmüştü.

— Bizzat kendiniz yaptınız defalarca bunun denemesini... diye devam etti. Ancak şiddete başvurarak onları yendiğimi gördünüz. Bu yolda sonuna kadar gitmek gerekiyor şimdi.

Müh-XZH, zayıf bir sesle sordu:

— Bu ikisini ne yapmayı tasarlıyorsunuz?

— Nasıl olup da bize kadar gelebildiklerini anlamak için sorguya çekeceğim önce, sonra da şartlandıracağım. Ve hazin hayatlarını ötekiler gibi, vivaryumda tamamlayacaklar.

Müh-XZH'ı bırakıp iç konuşma düğmesine bastı ve sordu:

— Glory II seferden döndü mü?

— Hemen şimdi dönmüş bulunuyor... diye tıkırdadı hoparlör.

— Vasili Petroviç'i ele geçirebilmişler mi?

Kısa bir sessizlik oldu.

— Bir dakika... Evet, ele geçirmişler.

Gözleri parlayarak Müh-XZH'a döndü yeniden Şaşırtan Ulu:

— Mükemmel... dedi. Bizim kim olduğumuzu kavrayabilecek bütün «İ» bilginlerinin hepsi elimizde artık. Ve hepsi benim bir işaretime bakıyor.

Ayıplayan bir anlam vardı Müh-XZH'ın bakışlarında:

— Mâdem onları yoketmemiz gerekiyor, niçin topunu

birden bir anda yoketmiyoruz? Daha dürüst bir davranış olmaz mıydı böylesi?

Şaşırtan Ulu, bıyık altından gülerek:

— O sizin dediğiniz çok kolay olurdu... dedi. Düştükleri dehşetin tadına varsınlar biraz.

Ve yeniden iç görüşme düğmesine basıp emretti:

— Mahpusları getirin bana.

* * *

Elika henüz yatışmıştı ki hücrenin kapısı açıldı ve iki Vüm girdi içeriye. Mahpuslara, silâhlarının namlusuyle, kendilerini takip etmelerini işaret ettiler.

İyice aydınlanmış bir koridordan geçirdiler onları... Kalın bir halıyla örtülüydü koridor; ve ucundaki iki kanatlı büyük kapının önünde, ince uzun boylu iki beyaz böcek nöbetteydi. Gelenleri görünce kapıyı açtılar. Geniş bir salona girmişlerdi; madenî bir çalışma masasının arkasında, ak saçlı yaşlı bir adam bekliyordu onları. Alaycı bir edayla:

— Ben Gregor Pavlevski'yim... dedi adam.

İki koltuk işaret ederek devam etti:

— Buyurun oturun. Biribirimize söyleyecek pek çok şeyimiz var.

Pülsörlerle donanmış muhafızlar duruyordu adamın arkasında. Jord Maogan, gözlerini Pavlevski'ye dikerek soğuk bir sesle cevap verdi:

— Benim için bir sürpriz değil bu... Şu iyi niyetli böceklerin bu türlü bir intikama sürüklenecek kadar zalim olmadıklarından emindim çünkü.

Gregor Pavlevski'nin suratı birden asıldı:

— Sözlerinizi ölçerek konuşun... dedi. Burada tek hâkim benim.

Bir an sustuktan sonra devam etti:

— Müh topluluğunun başkanıyım ben. Ve hayatınız doğrudan doğruya bana bağlı.

Sonra yumuşayarak ekledi:

— Makul olduğunuz taktirde, başınıza hiçbir kötülük gelmeyecektir.

Gülümsememeğe çalışarak cevap verdi Maogan:

— Buraya geldiğimizden beri en ufak bir saldırganlık gösterisinde bulunmadığımızı galiba belirtmem gerekiyor. Buna karşılık siz, iki suçlu gibi hapse attırdınız beni.

Bir yandan da ihtiyar bilgini merakla incelemekteydi. Sık beyaz saçlar, bıçak gibi keskin bir yüz, zekâ dolu pırıl pırıl mavi gözler...

Gregor Pavlevski'nin üzerinde, Vümlerin tabii bağasına müthiş benzeyen plastik bir zırh vardı. İki elektrotla şakak kemiklerine raptedilmiş dört köşe bir kutu taşıyordu göğsünde. Jord Maogan'ın gözlerinin içine bakarak:

— Biribirimizi daha yakından tanıyıncaya kadar alınması şart basit bir tedbir... dedi.

Hafif alaycı bir edayla eğildi Maogan:

— Ben kumandan Jord Maogan... Bayan da...

— Bayanla tanışmamıza lüzum yok... diye kesti Gregor Pavlevski. İyi tanıyorum bu genç hanımı ben. Vüm avının önde gelen simalarından biri değil mi?

Kıpkırmızı kesilerek haykırdı Elika:

— Doğru değil bu!

Ama Pavlevski dinlememişti bile onu. Müh-XZH'a dönmüş ve tıkırdamaya koyulmuştu. Daha doğrusu, tıkırdayan o değil; göğsünde asılı duran dört köşe kutuydu. Vümlerin çıkardığı tıkırtıya benzer sesler çıkıyordu kutudan. Ve Müh-XZH, Pavlevski'yi dikkatle dinledikten sonra, eğilip selâm vererek salonu terketti. İhtiyar bilgin, Jord Maogan'a döndü yeniden:

— Sizi şöhretinizden tanıyorum kumandan... dedi. Makul bir insan olduğunuzu işitirdim hep. Bunun içindir ki, nasıl olup da eğlenmek için Vüm avlamayı seçtiğinizi pek merak ediyorum.

— Bir yanlış anlama var... dedi Maogan. Ben Star-

Hunt otele Vüm avlamak için değil, bu komediye son vermek ve sizinle görüşmek için gittim... Görevimin bir kısmını yerine getirmiş sayılırım; ama pek de kolay olmadı bu...

— Şakadan hoşlandığınızı görüyorum kumandan. Ama bu sözleriniz beni ikna etmeye yeterli değil.

Ayağa kalkarak devam etti:

— Kondisyonör cihazımı kullanma şeklini keşfetmeniz, zekânızı; kullanmış olmanız da, cesaretinizi gösteriyor. Size karşı tetikte durmam için yeterli iki sebep... Yani tehlikelisiniz.

— Yanılıyorsunuz Pavlevski, ben buraya düşman olarak gelmedim... Tıpkı sizin gibi ben de Sir Percy'nin kudretine tosladım. Ve tabii ihtiyatla hareket etmek zorunda kaldık.

Sesini yükselterek devam etti:

— Bize haber vermeden harekete geçmekle, siz de hafif davrandınız. Dünyada, olup bitenlerden hiçbir şey anlamıyorduk ki...

Pis bir kahkaha attı Gregor Pavlevski:

— Şimdi de pek bir şey anlıyorsunuz sayılmaz... dedi. Ama bunun önemi yok.

Elika kendini tutamayıp haykırmıştı:

— Önemi yok mu! Sizin tarafınızı tutuyorduk biz; ve siz şimdi bizi dinlemeye bile tenezzül etmiyorsunuz.

Bir sinir krizinin eğişindeyki genç kadın, ayağını yere vurarak haykırdı:

— Sizin de bir vahşîden farkımız yok!

Sapsarı kesilmişti bilgin:

— Ben vahşî değilim... diye gürledi.

Sonra da Jord Maogan'a dikti gözlerini:

— Anlayamazsınız... dedi. Ama belki de... Belki de evet...

Hüzünlü bir ışıltı vardı bakışlarında:

— Herşey bir yana... diye başladı... sizler, şüphesiz ki,

karşılaşmak fırsatını bulacağım son insanlarsınız. Ve kendi hemcinslerimin önünde düşüncelerimi açıkça söylemem gerekiyor... Vümler üzerindeki araştırmalara başladığım zaman, ben de herkes gibi, maddî olmayan bir olayla karşı karşıya bulunduğumu sanıyordum. Vüm tuzağını icat etmek ve ilk olarak da bizzat kullanmak gibi büyük bir hatâyı, işte bunun için işledim. Ama çok geçmeden farkettim ki bu ateşböcekleri avlandıkları noktadan alınıp getirilmiş boşlukla beslenmedikleri taktirde sönmektedirler. O zaman da bu boşluğu sıkıştırmanın, komprime etmenin yolunu aradım. Çok daha sonraları, Sir Percy Star-Hunt'ın kontrolünü tamamıyle eline geçirdiği vakit, Vümlerin hakikatte canlı yaratıklar olduğunu ve sıkıştırmaya çalıştığım boşluğun da aslında bu yaratıkların içinde yüzdükleri besleyici havadan başka bir şey olmadığını keşfettim...

Hikâyesinin burasında durmuştu Gregor Pavlevski, yüzünde gerçek bir sıkıntı okunuyordu.

— Beni anlamaya çalışın kumandan... diye devam etti. Sir Percy'nin, ilk olarak benim açtığım cinayet yolunda ilerlemesini engellemek için elimden geleni yaptım. Ama dinleyen kim! Bana zararsız bir deli gözüyle bakıyordu herkes. Öfkelendim tabii... Araştırmalarıma devamla, Vümlerin nötrinik âleme bağlı olduğunu keşfettim... Sadece zihnî yeteneklerini kullanmak, onlara, insan gözüyle algılanabilir bir parlaklık veriyordu. Ve durum da işte bu noktada özellikle vahşiyane bir karakter kazanmaktaydı: Vümlerin içinden en güzellerini, en parlaklarını avlıyordu insanlar. Yani en üstün yetenekli, en bilge olanlarını...

O ana kadar hep susmuş olan Maogan, sözünü kesti bilginin:

— Nötrinik bir âlemden söz ettiniz, ama bu inanılmaz bir şey... Nötrinolar, yıldızların yaydığı ışın tanecikleridir; ve hiçbir engel tanımadan katı cisimlerin içinden geçmek özelliğine sahiptirler öyle değil mi?

— Tamam... dedi Pavlevski. Bütün evren, nötrinolar-

dan müteşekkil bir okyanus içinde yüzer; ve nötrinoları bugüne kadar, yıldızların yaydığı bir çeşit duman olarak telâkki ederlerdi. Ama bu dumanın garip kanunları var. Evrende yer yer yoğunlaşmış durumda bu duman; ve böylece, üzerlerinde hayatın doğduğu nötrinik gezegenler oluşmuş. Hiçbir yıldız tarafından aydınlatılmayan bu âlem, uzak yıldız takımlarından gelen nötrinik gelgitler sâyesinde, ısı ve ışıkla beslenmektedir. Ve evrenin bu bölgesindeki nötrinik gelgitler, çevrimsel karakterdedir. On yıl sürer bu gelgitler, kaybolur yirmi yıl sonra yeniden gelirler. Her çevrimde bütün Vümler uykuya yatmakta ve şekil değiştirip gelişmektedir. Düşünün ki aralarında en bilgeleri, yani insan gözüyle en parlakları, en azından yüz çevrim yaşındaydılar. Ve şimdi hepsi öldü.

İhtiyar bilginin sesi titriyordu öfkeden; ve Jord Maogan bu öfkeye hak vermeden edemiyordu için için... Pavlevski devam etti:

— Bunu anlar anlamaz herşey kolaylaştı birden... Dünyada, uçurumların ve okyanusların dibine yerleştirilen nötrino teleskoplarını bilirsiniz değil mi? Bunların prensibini incelemeye koyuldum ben de... Benim Vüm tuzağım, 2024 yılında yapılmış nötrino merceklerinin geliştirilmiş bir şeklinden ibarettir. Ve işte bunun içindir ki Vasili Petroviç'i kaçırtmış bulunmaktayım.

Maogan sıçradı:

— Vasili Petroviç'i kaçırttınız mı?

— Gayet tabii. Nedenini anlamak zor değil: Petroviç, bildiğiniz gibi, nötrino astronomisinin 1 numaralı uzmanıdır. İnsanlara bizim izimizi buldurabilecek olan tek kimse oydu.

Bir soluk alarak ekledi:

— Şimdi artık içim rahat.

Maogan iyice sarsılmıştı:

— Anlıyorum... dedi. Ama bu, bizim nötrinik âlemdeki mevcudiyetimizi açıklamıyor.

— Haklısınız. İnsanın, onu yaşarken bile, böyle bir şeye inanması kolay değildir.

Uzun bir süre sustuktan sonra yeniden başladı:

— Şimdi sizleri dehşete düşüreceğim: Bilin ki, ikiniz de şu anda, Dünyada iken olmuş olduğunuz şeyin tıpatıp bir kopyasından, bir suretinden başka bir şey değilsiniz.

Kelimelerin herbirinin üzerine ayrı ayrı basarak devam etti:

— Dünyadaki vücutlarınızı meydana getiren tanecikler şu anda sonsuzluğun içinde dağılmış bulunuyor; ve icat ettiğim cihaz, nötrinik tanecikler yardımıyle sizin vücutlarınızı tıpatıp olarak yeni baştan yarattı.

— Saçma bir şey- diye haykırdı Maogan. Hadi vücutlarımızın kopyasını çıkarmak mümkün diyelim, ama düşüncemizi... zihnimizi?

Hafifçe gülümsedi Pavlevski:

— Herşeyiniz yeni baştan ve tıpatıp bir kopya halinde yaratılmış bulunmaktadır kumandan... dedi. Herşeyiniz; bütün nükleik asitleriniz, en ufak proteinleriniz ve en hassas sinir sinyalleriniz dahil olmak üzere, herşeyiniz...

Mekanik bir hareketle başını kaşımıştı Maogan:

— Bunu öğrendiğime memnun oldum... dedi.

Bir süredir koltuğunda sinirli sinirli kıpırdanan Elika ayağa kalkmıştı. Hiddetli bir sesle:

— Peki ya turistler? diye sordu. Turistleri de açıklayın bize.

Bir rüyadan uyanır gibiydi Pavlevski:

— Ne demek istiyorsunuz, anlamıyorum ki...

— Turistlere çelik duvarları geçirttiniz. Ve nötrinik filân değildi onlar, insandı... Ama tavanı ve duvarları delip geçtiklerini gözlerimle gördüm... Korkunç bir manzaraydı üstelik.

Kendinden memnun bir gülümseyiş kaplamıştı bilginin çehresini:

— Basit... dedi. Vüm tuzağı veya insan tuzağı, ikisi de

aynı prensibe bağlıdır. Polivalan bir malzeme kullanarak, ve bizi biz yapan esas unsurları muhafaza etmek şartıyle, maddeyi delip geçmek söz konusudur burada. Benim kurduğum tuzakların maddesi, somut yapıların taneciklerini tuzbuz edip dağıtmaktadır. Ama tuzak kalktıktan sonra bu somut yapılar yeniden teşekkül eder. Basit değil mi?

— Pek bir şey anlamadım... diye mırıldandı Elika.

— Ben de... dedi Maogan. Ama bu önemli değil. Ama buna karşılık, uçuş halindeki gemileri avlamak ve yeryüzündeki sanayi tesislerini buraya aktarmak için başvurduğunuz usulû öğrenmek isterdim...

— Canlı varlıkları aktarmak için başvurduğum usulün aynısı... Görmüş olduğunuz gemilerle fabrikalar, yeryüzünden silinen nesnelerin tıpatıp birer nötrinik kopyasıdır.. İlk teşebbüs, Victory'nin avlanması güç oldu benim için. Gemi Star-Hunt'a yanaşmış bulunuyordu; ve o sırada, gemiye bir değiştirgeç (konvertissör) yerleştirebilmek için, gizlice içeri girmek zorunda kaldım. Doğrudan doğruya enerji santraline bağladım konvertissörü; ve tam gemi yüzeye çıktığı anda çalışmasını sağlayacak şekilde ayarladım. Ben kendim, nötrinik halde, gemide kaldım tabii; ve gemi dönüşüme uğrayınca, yönetip buraya getirdim.

— Peki ama yolcular?

Ortalığa kül serpen bir işaret yaptı eliyle Pavlevski. Elika:

— Korkunç! diye haykırdı.

Bilgin, işitmezlikten gelmişti bunu. Devam etti:

— Sonra herşey kolaylaştı artık. Vümler, intikama susamıştı. Ve yardım ettim onlara. İnsan tuzakları yaptım; yeryüzündeki temel sanayi tesislerini demonte etmeye giriştim. Ve bugün elimde müthiş bir donanma var...

— Fabrikaları nasıl aktarıyorsunuz peki?

Masum bir sesle sormuştu kumandan.

— Bu noktayı size açıklamış olduğumu sanıyorum... dedi bilgin sükûnetle. Her nötrinik gemide bir konvertis-

sör bulunmaktadır. Bu konvertissör, yok ettiği her makine parçasının tam şekline bürünür. Ve buraya dönünce bütün o kalıplar, nötrine temeli üzerine yeni baştan kurulur... Basit değil mi?

— Peki bu tesisleri hangi amaçla demonte ediyorsunuz?

Muzaffer bir bakış parıldadı gözlerinde bilginin, Maogan'a tehlikeli gözüken bir coşkunluğa kapılmıştı:

— Vümleri, meşaleyi insanlığın elinden almaya yeterli temel sanayi tesisleriyle donatmak için... dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra ekledi:

— Çünkü insanlık yokedilecektir.

Şaşkınlığa kapılmadan konuştu kumandan:

— Ve tabii bu yeni âlemi yönetecek olan da, sizsiniz.

Pülsörlerini üzerine dikmiş muhafızları umursamadan kalkmış ve bilgine doğru ilerlemişti:

— Şaşkınlığa kapıldığımı sanmayınız, Pavlevski... dedi. Sizi tamamıyle anlıyorum. Bütün hayatınız boyunca insanlar tarafından ezilmişsiniz. Bu insanların çoğu, sizin kadar değerli olmaktan uzaktı şüphesiz; ve bu durum da sizde bir kin yarattı. Bugün siz, kendi intikamınızı almaya çalışıyorsunuz...

Eliyle muhafızları işaret ederek:

— İnsanların Vümlere karşı kötü davrandığı doğrudur.. diye devam etti. Ama eminim ki, siz olmasaydınız, intikam almak Vümlerin aklından bile geçmezdi.

Gregor Pavlevski de kalkmıştı ayağa. Sapsarıydı şimdi:

— İster benim ister onların olsun, intikam alınacaktır kumandan. Ben olmasaydım Vümler şimdi yoktu,, ve bunu biliyorlar. İnsanlar daima alay etmişti benimle. Ama Vümler beni dinliyor ve bana güveniyorlar. Onların müttefiki olmam, normal değil mi?

— Tuhaf bir müttefik... dedi Maogan. Ilık gelgit çevriminin yirmi yıl sürdüğünü söylemiştiniz yanılmıyorsam?

— Bu sorunun faydasını göremiyorum.

— Şimdi anlarsınız: Vüm ırkının yirmi yıllık uykusu boyunca, sizin sanayi tesisleriniz ne hale girecek? Mutlak soğuk bütün bu âlemi sardığında, kim bakacak tesislerinize? Yanlış anlamadıysam, bu âlem her yirmi yılda bir yirmi yıl uyumakta... Ağaçlar toz halinde dökülüp yirmi yıl sonra yeniden doğuyorlar. Ve bütün bu zaman boyunca Vümler, kendilerini toprağın derinliklerine gömüp şekil değiştirmekte. Peki siz, bu garip evrenin zavallı başkanı Gregor Pavlevski, siz o zaman boyunca ne olacağınızı söyleyebilir misiniz?

— Bu meseleyi düşünmek için henüz çok erken... diye kekeledi bilgin.

— Bu mesele ergeç karşınıza çıkacaktır. Ama siz sadece şu anı düşünüyorsunuz. Sadece intikamınızı. Hırstan gözünüz dönmüş durumda... Vümleri savunmakta yerden göğe kadar haklıydınız. Ama onları, kendileri için zararlı bir yöne doğru geliştirebilmeyi ummakla büyük hatâya düşüyorsunuz.

Gregor Pavlevski'nin eski küstahlığından eser yoktu şimdi:

— Ama... diye itiraz etti... Vümleri, insanlara karşı kendilerini savunabilecekleri silâhlarla donatmak lâzım.

Maogan bir adım geri çekilip, yaşlı bilginin gözlerinin içine bakarak:

— Bunu söylerken de aldanıyorsunuz... dedi. Vümlerle insanlar arasında hiçbir çatışma sebebi yok. Biribirinden tamamiyle habersiz iki ırk bunlar aslında; ve her iki taraf da panik içinde. Düşünün bir an: İki ırk biribirlerini iyi tanımış olsaydı, kendiliğinden ortadan kalkardı çatışma; çünkü Vümlerle insanları biribirine düşürecek hiç ama hiçbir gerçek sebep yok.

Sesini yumuşatarak devam etti:

— Size bir anlaşma teklif ediyorum Pavlevski. Saldırıya son vermelerini emredin Vümlere, bana da Dünyaya

dönmek imkânını verin. Orada herşeyi yoluna koymaya hazırım.

Alaycı bir gülüşle cevap verdi Pavlevski:

— Çok safsınız kumandan. İnsanlar size inanır sanıyorsunuz değil mi? Oysa size de benim gibi bir deli gözüyle bakacaklardır.

Çalışma masasına avucuyle üç kere vurarak ekledi:

— Asla, anlıyor musunuz, böyle bir şeye teşebbüs etmenize asla izin veremem.

Muhafızlara dönüp kısa bir emir tıkırdadı. Sonra Maogan'a:

— Sizi hücrenize gönderiyorum... dedi. Görüyorum ki anlaşamayacağız.

Elika ile kumandan, muhafızların önünde, ateşböceklerinin özel kaplar içinde parıldadığı salondan geçtiler. Yeni bir bakır levha eklenmişti ötekilerin yanına, ve levhada Vasili Petroviç ismi kazılıydı... Üç mavi Vüm, kabın başında toplanmış, besleme cihazlarının işleyişini denetliyordu. Elika içini çekti:

— Bunların birer insan olduğunu düşünmek nasıl zor geliyor bana...

— Ne yazık ki gerçek bu... dedi Maogan. Ve bunları bu kaplardan kurtarmak lâzım. Sadece Vümlere kalsa, iş kolay. Ama Pavlevski çılgınını kuvvet kullanmadan yola getirmek, galiba imkânsız.

Genç kadının omuzuna sarılıp ekledi:

— Elbet bir çaresini buluruz, umutsuzlanmamak gerekiyor.

Gene içini çekti Elika:

— Pavlevski vakit bırakırsa buluruz çaresini... dedi.

K.G.K. KARARGÂHINDA, Yan Paterson'un esrarengiz bir şekilde kaçırılışının yarattığı heyecan henüz yatışmamıştı ki, Olver Gulv bu önemli mevkie tayin haberini alıyordu. Parlak ve son derece aktif bir genç subaydı Gulv, çabuk karar vermesiyle şöhret yapmıştı. Ama göreve başladığı an farketti ki, Vüm dosyasının unsurları alabildiğine eksiktir. Kesin bilgilerden mahrum ve silâhsız bir halde, boşluğa karşı savaşması gerekiyordu. Çünkü bu meseleyi başından beri «çok gizli» tutmuş olan Paterson, Jord Maogan'ın misyonuyle ilgili en ufak bir not bile bırakmamıştı. Ve durum, her geçen saat biraz daha nazikleşmekteydi. Üç savaş gemisiyle altı ticaret gemisi daha kozmosta kayıplara karışmıştı. Bunun yanı sıra, sanayi üretiminin kilit kuruluşlarının Vümler tarafından sökülüp götürülmesi de muntazaman devam ediyordu. Ve dört bir yana dehşet saçan ışıklı oraklar, bellibaşlı şahsiyetleri avlamaktan vazgeçmiyordu. Hiç kimsede uyku durak kalmamıştı Dünyada. Sokaklarda yurtdaşlar, yüzleri uykusuzluktan çökmüş bir halde gidip geliyordu. Sürekli derin bir endişe okunuyordu bütün gözlerde. Olver Gulv, bir ara bütün Dünyayı boşaltıp, yeryüzü tipindeki gezegenlerin en yakını ve en elverişlisi olan Torb'a çekilmeyi bile tasarlamıştı; ama iki gündür akın eden gizli mesajlar, Vümlerin Torb'a da saldırmaya başladıklarını bildiriyordu.

İşte bu ağır haberin şoku altında ezildiği gün, Stern Dexer ziyarete geldi ilk olarak kendisini. Vasili Petroviç'in eski asistanlarından biriydi Dexer; nötrinik astronomi uzmanıydı; ve görüşme talebini, «son derece önemli ve acele» olarak nitelemişti. Bu niteleme şekline pek fazla güvenmeyen Olver Gulv, prensiplere uymuş olmak bakımından

kabul etmişti kendisini ve şimdi Dexer rahatça konuşmaktaydı:

— Vümler Petroviç'i niye kaçırdı diye düşündüm uzun bir süre, benim hareket noktam işte bu oldu. Bugün eminim ki, kastedilen Petroviç değil nötrinik astronomi alanının bir numaralı uzmanıdır. Nitekim sonradan, Sir Percy'nin konağındaki ender Vüm vivaryumlarından birini inceledim; ve bu vivaryumla bizim nötrine merceklerimizin aynı maddeden yapılmış olduklarını gördüm. Çıkardığım sonuç kesindir: Vümler, nötrinik varlıklardır ve araştırmalarımızı bu yönde geliştirmek gerekir.

Karşısındakine önce aldırış etmeyen Olver Gulv, birden büyük bir dikkatle dinlemeye koyulmuştu. Dexer devam etti:

— Bir karşı-hücuma geçebilme şartlarını incelemek için riske girmek lâzım.

— Öyle bir yere gelip dayandık ki ne isterseniz yapmaya hazırım... dedi Gulv kollarını açarak.

— Öyleyse bana birkaç tane parlak Vüm bulacaksınız. Ve onları rahatça inceleyeceğim. Vümleri yoketmenin çaresini ancak bu şekilde bulabiliriz.

Olver Gulv sapsarı kesilmişti:

— Delisiniz galiba! diye haykırdı. Star-Hunt faciasından sonra, hiç kimse Vüm avlamaya yanaşmıyor ki...

— Hiç Vüm tuzağı kalmadı mı elimizde?

— Kaldı ama, Vümlerin bulunduğu yere nasıl sevkedeceğiz bunları?

Gulv bir süre kafasını kaşıdıktan sonra doğruldu:

— Durun bakalım... dedi. Belki bir şansımız var.

Ve iç görüşme düğmesine basarak sordu:

— Pal Olborn döndü mü?

— Hayır... diye cevap verdi ses. Vüm saldırısından beri, Star-Hunt yakınlarında yüzeyaltı durumda bekliyor.

— Bir mesaj gönderebilir misiniz kendisine?

— Evet.

— Güzel. Yirmi kadar Vüm avlayıp bunları en kısa zamanda Dünyaya getirmesini söyleyin kendisine. Ve bunu mümkün olduğu kadar çabuk yapmasını... Elinizin altındaki bütün muhafız gemilerini de oraya yollayın.

Şaşkınlık içinde itiraz etti ses:

— Yollayacağımız bütün gemileri avlarlar kumandanım?

— Biliyorum... dedi Gulv. Ama Vümler onlarla uğraşırken, Pal Olborn'un başı rahat kalacaktır.

— Bu bizlere biraz fazla pahalıya patlamayacak mı kumandanım?

— İtiraz istemiyorum... diye kesip attı Gulv. Bu bir intihar misyonudur, ama yerine getirilmesi şart. Gönüllü bulun bana...

— Gönüllü bulabiliriz... dedi ses. Ama korkunç güç bir iş istiyorsunuz bizden.

— Unutmayın ki harp içindeyiz.

Bunu söyledikten sonra Dexer'e dönüp amansız bir bakışla:

— İstediğiniz olacak... dedi. Aldanmamış olmanızı temenni ederim.

— Bana güvenin... dedi Dexer. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.

* * *

Jord Maogan, nötrinik âleme gelişinden bu yana ilk defa olarak işitiyordu konilere dikkat işaretini. Ufkun bütün noktalarından birden yükselen uzun bir iniltiydi bu. Koridorda bir koşuşma başladı, ve çok geçmeden hücrenin kapısı açıldı. Muhafızlar, mahpuslara, kendilerini takip et-

melerini işaret ettiler... Koşarak geçtiler avluyu. Vümler, zeminden yavaş yavaş çıkıp yükselen saydam bir kuleye doğru itiyordu onları. Dört bir tarafta koşuşan Vümler görülüyordu ve gene dört bir yanda savunma kuleleri yükseliyordu zeminden. Gökyüzüne baktı Maogan. Atmosferin üst kısmında on iki parlak çenber sıralanmaktaydı; çok geçmeden de yüz kadar küçük koni sıyrıldı bu çemberlerden... Soluk soluğaydı Elika:

— Ne oluyor?.. diye sordu.

— İnsanlar hücuma geçti... dedi Maogan. Üzerimize doğru gelen koniler Vüm tuzaklarıdır, çemberler de uzay gemileri...

Kumandan savunma kulesine ulaşmak üzereyken belirdi ilk tuzak. Çılgınca bir hızla ilerliyordu; ve anî bir dönüşle Maogan'ın üzerine doğru sıçradı. Yüzükoyun yere attı kendini kumandan, değip geçtiğini hissetti tuzağın kendisine, hemen doğruldu.

— Bırakalım yakalasınlar... diye haykırdı Elika. Belki de bizi kurtarmak amacıyle geldiler.

Maogan kuleye doğru sıçrarken haykırdı:

— Katiyen! Bizimle Vümler arasındaki farkı anlayamazlar, aynı şekilde parıldıyoruz.

Koni, Maogan tam kuleye girerken yeni bir saldırıya geçmişti. Elika'yı hızla içeri çekti kumandan. Bu sırada koni, savunma kulesinin görünmez duvarına çarpmıştı olanca gücüyle; bir çan sesiyle sarsılıp gecenin içine daldı. Koniyi yöneten insan-ateşböceği birden sönmüştü.

Bu arada saydam kule yükselmeye devam ediyordu. Zemin seviyesine ulaşan her kat kaçan Vümlerle doluyor ve muntazaman yükselerek yerini yeni bir boş kata bırakıyordu. Aynı anda da yandaki kozmodromdan nötrinik avcı gemileri hızla kalkmaya hazırlanıyordu. Jord Maogan ilk avcıların, Dünyalı gemilerden başka bir şey olmayan par-

lak çemberlere doğru hücuma geçtiğini gördü. Bu çeşit bir saldırıya karşı silâhsız oldukları anlaşılan çemberler kolayca yakalanıyor ve derhal biçim değiştiriyorlardı. Vüm konvertissörlerinin etkisiyle, nötrinik hale girmekteydiler. Boşlukta birden somut bir uzay gemisi varlığı kazanıyor ve hemen kozmodromun yolunu tutuyorlardı.

Aldanmamıştı Maogan; Uzay muhafızlarıydı bunlar; gemilerin üzerinde K.G.K.'nin amblemi görülüyordu.

Uğradıkları ağır kayba rağmen, insanlar saldırıya şiddetle devam etmekteydi. Otuzdan fazla yeni çember parıldıyordu yakın boşlukta. Dört bir tarafta Vüm tuzaklarının ışıltılı izleri uzanıyor ve ağzına kadar dolmuş kulelerde sığınak bulamayan Vümleri kolayca avlıyorlardı. Vüm avcı gemilerinin hepsi havalanmış durumdaydı; ama saldırıya geçenlerin sayısı çok daha yüksek olduğu için, bir an gelip çaresiz kalıyorlardı.

— Çılgınca bir cesaret bu! diye homurdandı Maogan. Donanmanın yarısı burada, ama niçin? Bu zavallı böceklerden yüz kadar toplayacağız diye bu delice fedakârlık niye?

İnsanların hücumu, başladığı gibi birden sona ermişti. Son kinler de yakalanmamış, çemberlere dönmüş bulunuyorlardı. Ardlarında bütün Vüm avcı gemileriyle, sonsuza daldıklarını gördü Maogan. Mesafenin büyüklüğüne rağmen, uzayda cereyan eden sessiz savaşmaları seçmek mümkündü. Vüm karşı-hücumuna göğüs germekten âciz olan Dünyalı gemiler, anî yön değiştirmelere başvuruyordu kurtulmak için; ama bu taktik de daima başarılı olamıyordu.

— İçlerinden sadece iki gemi Dünyaya dönerse, kendilerini başarı kazanmış sayabilirler, diye söylendi Maogan. Adıyla sanıyla, intihar derler buna.

Eliyle kozmodromu göstererek ekledi:

— Avlanmış gemilerimize bakın bir. Ardarda iniyorlar durmadan. Böyle bir hücum daha yapacak olurlarsa, bütün Dünya donanması Vümlerin eline geçer...

— Bir planları var şüphesiz, dedi Elika. Sadece harp gemilerini göndermiş olmaları bir tesadüf değil herhalde.

— Planları varsa bile, pek de parlak bir plan sayılmaz. Bildiklerimizi onlara söyleyememek kudurtuyor beni...

Bir an sustuktan sonra ekledi kumandan:

— Bir tek çare kalıyor: Şu ya da bu şekilde, Pavlevski'yi ortadan kaldırmak...

Onikinci Bölüm

GREGOR PAVLEVSKİ, çalışma odasında tek başına oturmuş düşünmekteydi. Bir kâğıdın üzerine şunları yazdı:

«Jord Maogan'la bu genç kısı yoketmek gerek!»

Yaşlı bilgin tesadüfen kullanmıyordu kâğıt yaprağı. İçini Vümlerden gizlemenin tek yolunun, en derin düşüncelerini kâğıda dökmek olduğunu farketmişti Pavlevski. Ve bir süredir de, göz hapsinde olduğunu hissetmekteydi. 20. çevrimden bazı Vümlerin, bu arada özellikle Müh. RVZ'nin, Pavlevski'nin hâkimiyetine boyun eğmemeye kararlı bir hali vardı.

Düşüncelerini yazmaya devam etti Pavlevski: «Onları doğrudan doğruya öldürerek Vümleri şoke etmekten kaçınmak lâzım. Vümler, cinayet veya idam fikrinden habersiz yaratıklar. Bu durumda Maogan'la genç kısın ölümü, bir kaza sonucu olmalı. Meselâ hatâlı bir konvertissör denemesi sırasında ölebilirler.»

Dalgın bir tavırla kâğıdı yırtmaya koyulmuştu ki, konilerin gelişini haber veren tehlike işareti çınladı ortalıkta. Hemen doğruldu ihtiyar bilgin, hızlı adımlarla pencereye yürüdü.

— İnsanların saldırıya geçmesi imkânsız... diye homurdanıyordu bir yandan. Bir yanlışlık olacak.

Başını kaldırınca ilk çemberi gördü. Koniler yaklaşıyordu. Aceleyle çalışma masasına dönüp siyah bir kolu indirdi. Bir motor gürültüsü içinde saydam bir kubbe indi yavaş yavaş. Bilgin, herşeyi hesaplamıştı. Katiyen gafil avlayıp yakalayamazdı insanlar kendisini. Ve çok geçmeden anlayacaklardı kim olduğunu Gregor Pavlevski'nin... Vakit kaybetmeden çalışmaya koyuldu.

Yeni bir gürültü ayırdı onu işinden. Daha doğrusu bu bir gürültü değil, gürültü yokluğuydu. Kubbenin motoru

durmuştu birdenbire. Masanın üzerinde asılı koruma kubbesi, hareketsizdi. Aslında ciddî bir arıza değildi bu; Pavlevski için, bir koni tarafından avlanmak tehlikesi azdı aslında. Ama bilgin, gene de derin bir endişeye kapıldı. Kubbe mekanizması büyük bir dikkatle monte edilmişti; arıza yapması için hiçbir sebep yoktu. Hele şu anda arıza yapması için... Bütün tehlike anlarında ve her hafta tekrarlanan denemelerde mükemmel çalışmıştı hep. Enerji muntazam dağılıyor ve aydınlatma lâmbaları eksiksiz işliyordu. Evet, hiç şüphe yok ki birisi bile isteye durdurmuştu motoru...

Pavlevski, sinirli hareketlerle üstüste sarstı siyah kolu, ama boşuna. Duvara doğru ilerleyip, imdat manivelâsının gizlendiği ufak dolabı açtı. Alnında ter taneleri parlıyordu yaşlı bilginin. Tam bu sırada dışardan şimşek gibi iki koni geçmişti...

İmdat manivelâsını işletmeye çalıştı ama başaramadı bir türlü. Salonda dönmeye koyuldu: Eski şüphesi yoktu artık, elle işleyen sistem de çalışmıyordu, bütün korunma cihazları sabote edilmişti!

Manivelâyı öfkeyle yerinden çekip odanın içine fırlattı Pavlevski. Çalışma masasına çarpan madenî âlet, tam o anda içeri giren Müh-RVZ'nin ayakları dibine kadar yuvarlandı.

— Sizi pek sinirli görüyorum Şaşırtan Ulu... diye takırdadı Vüm.

Cevap vermedi Pavlevski. Bir fikirler dalgası kaynaşıyordu kafasının içinde; ve Müh-RVZ'nin bakışları, olduğu yere çiviliyordu adetâ onu. Plastik zırhı içinde kaskatı kesilen bilgin, bir adım geriledi. Kılık ve görünüş bakımından Vümden farkı yoktu, ama gözler aynı değildi. Muazzam bir kudret okunuyordu Vümün gözlerinde, tehditkâr bir ışık parıldıyordu.

— Korunma sistemini bozan sizsiniz değil mi? diye tıkırdadı nihayet Pavlevski.

Hemen ardından da bir çığlık attı: Bir koni, başdöndürücü bir hızla odaya dalmış ve kendisini sıyırarak geçip gitmişti. Dehşetle ileri atılan Pavlevski, Müh-RVZ'yi itip devirerek koridora fırladı.

Koniler tarafından bir binanın içinde sıkıştırılmak çok ciddî sonuçlar doğurabilirdi. Dışarda kurtuluş şansı çok daha fazlaydı; koşmak, kaçmak, yatmak, sakınmak mümkündü çünkü. Oysa duvarların arasında hemen hiçbir manevra imkânı yoktu.

Avluya doğru koşuyordu Pavlevski. Bir yandan da Müh-RVZ'nin, niçin canına kasdettiğini düşünüyordu. Çünkü en ufak bir şüphesi kalmamıştı artık: Korunma kubbesinin mekanizmasını bozan, oydu. Tam koninin saldırdığı anda, Pavlevski'nin zihnine onu avcıların gözünde büsbütün parlak bir hale getirecek düşünceler dalgasını izdüşüren de oydu... Ve Pavlevski ilk defa olarak, Vümlerin zihnî kudretini tehlikeli şekilde küçümsemiş olduğunu farkediyordu. Hiç şüphe yok ki Müh-RVZ, insanların gelmekte olduğunu biraz önceden hissetmiş ve Pavlevski'yi gafil avlatmak üzere derhal bir plan tasarlamıştı.

Avlu ıssızdı. Bütün Vümler savunma kulelerine sığınmışlardı. Soluk soluğa, vivaryumların bulunduğu salona doğru koştu bilgin. Oraya ulaşıp boş bir kabın içine girebilirse kurtulacaktı.

Yeniden bir düşünce dalgasının istilâsına uğradı zihni. Dünyanın sosyal kuruluşu ve dev bir imparatorluğun siyasî yönetimine ilgili bir alay fikirle dolmuştu kafası. Ve bu haliyle, insan avcıların gözünde bir deniz feneri gibi parlıyordu muhakkak ki... Kafasını dolduran imajları kovalamak istercesine, eliyle alnına vurdu. Ama boşuna... Başka düşünceler doğuyordu zihninde, ve bir türlü çıkarıp atamıyordu bunları kafasından. Geriye döndü; Müh-RVZ, yirmi metre kadar gerisinde durmuş sükûnetle kendisine bakmaktaydı.

Vümlerin cinayet fikrinden habersiz olduğunu yazarken

biraz aceleci davranmıştı Gregor Pavlevski. Hiç değilse içlerinden biri, insanlara özgü öldürme metodlarını gayet iyi kavramış; hattâ bu metodları geliştirmiş bulunuyordu işte.. Ve biraz önceki koni dönmüş geliyordu. Siyah Vümü görmeksizin, Pavlevski'nin üzerine saldırdı.

* * *

Ne yaptığını gayet iyi biliyordu Willy Morris. Yeni Pilot çıkmış bir gençti; ve Pal Olborn kumandasındaki şanlı takıma kabul edilmeyi büyük bir şeref sayıyordu. İşte bunun içindir ki kumandanın «intihar misyonu» diye niteleldiği sefere, hiç tereddüt etmeden gönüllü yazılmıştı. Gene de bu ateşböceği avının tehlikesini anlayamıyordu bir türlü. Zevkli bir işti bu av; hele en ufak reflekslerine bile derhal itaat eden mini uzay otosu, eşsiz bir oyuncak gibi geliyordu ona.

Genç pilota verilen talimat kesindi: «Vüm tarlasına girmek ve mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda çok parlak bir ateşböceği avlayıp tek saniye bile kaybetmeksizin geri dönmek.»

Avcıları tehdit eden tehlikenin niteliği hakkında hiçbir açıklama yapmamıştı Pal Olborn. Willy, bütün hücrelerinin her an dağılıp toz haline gelebileceğini biliyordu sadece. Ama umurunda değildi. Başdöndürücü bir hızla içine daldığı ışıltılarla dolu sınırsız uzay, büyülemişti sanki onu. Avlanma zevki kaplamıştı tüm varlığını. Kumandasındaki uzay otosu av alanının tam ortasına gelmişti ki, bütün ötekilerden çok daha parlak bir ışıltı gördü Willy. Derhal inişe geçti; tecrübesiz olduğundan, avını iyi nişanlayamamış ve biraz fazla hızla inmişti. Durmadan kaçışan ışıltılarla dolu bir bölgenin ortasında buldu kendini. Bir an bu parlak kitleye baktı. Başarıya ulaşmak için, dalmak yeterliydi. Ve kesindi talimat: Hızla avlanıp derhal dönmek... Ama genç pilot tereddütteydi. Biraz önce görüp kaçırdığı

ışıltı öylesine parlaktı ki, bütün ötekiler sönük kalıyordu onun yanında. Dayanamayıp, o eşiltiyi ilk defa gördüğü karanlık bölgeye döndü Willy. Yer değiştirmişti Vüm, onu parlıyordu gene de. Yalnız parlayışı eskisi kadar muntazam değildi. İnişli çıkışlı bir parlayıştı bu; birden göz kamaştırıcı hale geliyor, sonra parlaklık derecesi düşüyordu. Onun yirmi metre kadar ötesinde çok daha solgun bir başka Vümün, parlak böceğin tam tersine bir sönüklük gösterdiğini farketti Willy. Kırmızı Vümün her göz alıcı parlayışında, soluk Vüm biraz daha solgunlaşıyordu.

Ateşböcekleri hakkında uzak fikir sahibiydi genç pilot; ama böyle bir olaydan söz edildiğini kat'iyen işitmemişti. Ve işte bunun içindir ki aldığı talimatı bire bir yapıp, her iki böceği birden avlamaya karar verdi... Bunu başarmak için, iki ayrı dalış yapması gerekliydi. Ama kolay olmağa benziyordu av. Ortalık bomboştu çünkü; ve solgun böceğin kaçıp kurtulma imkânı yoktu. Ve Willy, avlarının en parlağına çullanmak üzere manevraya girişti.

* * *

Müh-RVZ, koninin Pavlevski'nin üzerine atıldığını gördüğü an, hesaplarının doğru çıktığını anladı. Uzun süreden beri düşünmekte olduğu parlaklık transferi denemesi, mükemmel bir sonuç vermişti işte. Koni ihtiyar bilginin üzerine saldırırken, Vüm de onun zihnine kesintisiz bir düşünce akıntısı yolluyordu. Pavlevski geri püskürtmege çabalıyordu bu dalgayı; ama Vümün zihnî potansiyeli, bilgininkinden çok daha yüksekti ve Pavlevski'nin püskürtme denemeleri gittikçe biraz daha cansız bir hale girmeye başladı.

Pavlevski, yere kapanmak suretiyle iki kere kurtuldu tuzaktan... Ama koninin üçüncü saldırısında, kaçayım

derken kendini duvara yaslanmış buldu. Soluk soluğaydı; Vümün kudretli zihnî tecavüzü sonucu manen yıkılmış durumdaydı üstelik; ve direnme gücü tükenmişti tamamen. Müh-RVZ, sonun yaklaştığını açıkça gördü. Zaferinden emin olan koni, acele etmeden yaklaşıyordu artık. Pavlevski, kaskatı kesilmiş bir halde, kollarını açıp avuçlarını duvara yaslamış, gözleri dehşetten yuvalarından uğramış, koninin üzerine doğru gelişine bakıyordu...

İhtiyar bilgin, tuzak tarafından yakalanıp da duvarın içinde kaybolduğunda, Müh-RVZ, antenlerini sonuna kadar açarak koninin kaybolduğu yöne çevirdi. Avcının, bu sefer kendisini yakalamak üzere geri döneceğini biliyordu Vüm. Ve hiç kımıldamadan, tetikte bekliyordu. Yeraltında geniş bir daire çizmiş olmalıydı koni; çünkü Müh-RVZ'nin iki metre berisinde zeminden çıktı. Pavlevski, saydam tuzağın içinde perişan bir haldeydi. Bir an paniğe kapılır gibi oldu Müh-RVZ. Başaramayacak mıydı yoksa? Ama durmadan bilgine yolladığı zihnî salgılar, kendisini tamamıyle boşaltıyordu... yani karartıyordu. Ve eğer hesabı doğruysa, şu anda Pavlevski'nin göz kamaştırıcı bir ışıltıyla parlaması, kendisinin de hemen hemen simsiyah olması gerekliydi.

Koni, tereddüt içinde, kendi ekseni üzerinde dönmekte; Müh-RVZ ise, antenlerini dikmiş, milimetre kıpırdamadan, gözleriyle onu izlemekteydi. Koninin anî bir hücumu yeterliydi Vümü yakalamaya; ama pilot onu artık göremiyor olmalıydı ki, yavaş yavaş gerileyip yükselmeye başladı. Bütün zihnini birkaç saniye daha Pavlevski'ye boşalttı Müh-RVZ. Ve sonunda koni, birden gökyüzüne doğru fırlayıp uzaklaştı.

Koni görünmez hale girince, Müh-RVZ, denemesinin ikinci aşamasına geçmişti.

Gözleri parlıyordu. Tasarladığı gibi yürümüştü herşey.

Şimdi kendisi, Şaşırtan Ulu'nun zihnî salgılarını mükemmel bir şekilde alıyordu işte. Bütün düşündükleri şüphesiz gerçekleşecekti.

* * *

Delice bir hızla kozmosta ilerleyen gemide Pal Olborn, yakalanmış Vümleri gözden geçirmekteydi. Hepsi güzel değildi bunların. Pilotlar aceleyle iş gördüğünden, en iyileri seçememişlerdi. Ama avların biri, istenene her bakımdan uygundu. Bu Vümün kapatılmış olduğu vivaryumdan, kudretli bir kırmızı ışık yayılıyordu ortalığa.

Vivaryuma yaklaştı Olborn, ve sordu:

— Bu ateşböceği için o kadar büyük riske girdiniz değil mi Willy?

— Evet kumandanım. Bunun için yüzondört saniye geciktim. Ama gecikmeye değerdi, sanırım?

Soğuk bir bakışla süzdü Olborn pilotu:

— Avların içinde tek geçerli olanı bu, evet. Ama gene de cezadan kurtulamazsınız, Willy. Gecikmemeniz lâzımdı.

Kaskatı kesilmişti Willy, sözü değiştirdi:

— Anlamadığım bir nokta var kumandan... dedi. Bu ateşböceğinde şimdi hiçbir ışık değişimi yok, muntazam şekilde parıldıyor. Tuhaf değil mi?

Omuz silkti Olborn:

— Yeryüzündekiler düşünsün bunu...

Bir an sustuktan sonra:

— Tabii yeryüzüne ulaşabilirsek... diye mırıldandı.

Vivaryumlardan uzaklaşıp kontrol merkezine yönelmişti kumandan. Dünyalı bir uzay gemisinin uzayda yavaş

yavaş eridiğini gördü ekranda. Adamlarına dönüp emretti:

— Derhal uzay-zamansal yoğunlaşma haline geçiniz.

Lumbuza yaklaştı sonra. Birkaç saniyeden beri kendi gemisini takip etmekte olan ateşten çenber, şimdi iyice yakınlarındaydı.

— Çabuk olun... dedi kumandan. Yoksa toz duman olmak üzereyiz.

Onüçüncü Bölüm

KORUNMA kulesi, yükünü boşaltmak üzere her katta birkaç saniye durarak, yağlı bir gıcırtıyla toprağa gömülmekteydi. Vümler, disiplinli ve sâkin, geniş kapılardan boşalıp uzaklaşmaktaydılar. Çok geçmeden katları toprak seviyesine ulaşan Maogan'la Elika da dışarı çıktılar.

Maogan bir an için, bu tehlikenin getirdiği kargaşalıktan yararlanıp kaçmayı tasarlamıştı ama muhafızların eksiksiz kendilerini beklediğini gördü. Tuzakların çarpmasıyle ağır yaralanmış Vüm cesetlerinin yığılı durduğu meydanı aşıp, üzüntülü bir halde avluya girdi. Olaylar müthiş bir şok etkisi yapmıştı ona; ve tek bir şikâyette bulunmaksızın çırpınarak can çekişen bu zavallı böceklerin manzarası karşısında da ayrıca perişan oluyordu. Muhafızların silahlarını kından çıkarmadığını gördü Maogan. Tıpkı kendileri gibi konilerden kaçan adama karşı bir dayanışma hissi duyuyorlardı şüphesiz.

Pavlevski'nin çalışma odasına açılan kapının önünden geçerlerken, kapının açık kalmış olduğunu ve rüzgârda gıcırdadığını farketti kumandan. Vivaryumların yanında, zeminde, kaçarken ayağı kayan bir yaratığın izleri vardı. Vivaryumların hali ise büsbütün korkunçtu. Bir uzay otosu çarpmış olmalıydı mahpusların bulunduğu kaplara; hemen hepsi yere devrilmiş ve parçalanmıştı. Sadece Yan Paterson'un ismini taşıyan kap sağlam kalmıştı; ve kabın içinde adam, halâ parlamaktaydı. Acılı bir sesle konuştu Elika:

— Hücumun amacı buydu demek... Mahpusları kurtarmak için gelmişlerdi herhalde...

— Sanmıyorum... dedi Maogan. Kaçırılanların kaderinden habersizdiler çünkü. Şu anda bile insanların, Vümlerin yapısı hakkında kesin bilgi sahibi olmadıklarını unut-

mayınız. Hayır, sadece parlak Vümlerin en fazla bulunduğu yer olduğu için saldırdılar buraya.

Araştırma yapmasına engel olmayan muhafızlara bir göz attıktan sonra, kırık kaplara yaklaştı kumandan.

— Pilot burasını tesadüfen keşfetmiş olmalı. Bu mahpusları, canlı ve çıplak, uzayda salınır halde görmüştür şüphesiz. Ve tabii, kâbus gördüğünü sanmıştır. Bakın nasıl çırpınmış bunları kurtarmak için zavallı! Rüya görmediğini kendi kendine ispatlamak için alıp götürmek istemiş bunları...

Elika'nın zihninde canlanır gibiydi o sahne: Hemcinslerini buzlu karanlık uzayda çırpınır gören uzay pilotu; nötrinik oldukları için pilotun göremediği, göremediği için de yok saydığı borular, gaz sıkıştırma tulumbaları, havalandırma tesisleri... Yaklaşıp hemcinslerini kurtarmak isterken vivaryumlara çarpan pilotun, kendini boşluğa çarpmış sanınca düştüğü dehşet... Bir saniye bile sürmemişti herhalde facia: Mahpuslar derhal ölmüşlerdi herhalde, uzay otosu da tuzbuz olmuştu. Ve zavallı pilot, niçin öldüğünü hiçbir zaman bilmeyecekti.

Genç kadın başını kaldırarak:

— Korkunç bir şey... diye mırıldandı.

İki Dünyalıya muhafızlık eden Vümler uzaklaşmış, kendi aralarında tartışmaktaydılar. Şaşkın bir halleri vardı. İki yıldız kazılı olan siyah kapı açıldı nihayet ve yeşil bir Vüm çıktı içerden. Topluluk birkaç saniye hararetle tıkırdaştı; sonra Dünyalılara kendisini takip etmelerini işaret etti muhafızlardan biri... Ama hapisaneye değil, Gregor Pavlevski'nin çalışma odasına doğru yönelmişlerdi.

Çalışma masasının arkasında, uzun boylu mor bir Vüm ayakta duruyordu. Bu Vümün iki yanındaysa, firuze renkli oniki Vüm yarım daire halinde sıralanmış beklemekteydi. Muhafızlardan biri Jord Maogan'a, saygılı bir edayla, masanın arkasında duran mor Vümün yanına gitmesini işaret ederek pülsörünü uzattı.

En ufak bir şaşkınlığa kapılmış görünmeden, silâhı aldı Maogan; beline taktı. Topluluğa döndü sonra. Gözlerini ona dikmişti bütün Vümler, fakat bakışlarında saldırganlık okunmuyordu. Topluluğun bütünlüğünü, biraz açıkta bekleyen siyah bir Vümün varlığı bozuyordu sadece. O da saldırgan değildi aslında; ama esrarengiz bir hali vardı, ve bu hal endişe vermişti kumandana. Öteki Vümlerse siyah Vümü önemsemez gibiydiler. Bu sırada muhafızlardan biri, elinde Gregor Pavlevski'ninkine benzer dört köşe bir kutuyla yaklaştı; hiçbir şey söylemeksizin Maogan'ın göğsüne yerleştirdi kutuyu, sonra da elektrotları kumandanın şakak kemiklerinin üzerine bağladı. Bu manzaradan pek de haz duymuş görünmüyordu siyah Vüm; sabırsızca bir jestten sonra kumandana ürkütücü bir bakış atarak salonu terketti.

Topluluk bir söylev bekliyordu anlaşılan; ve Maogan'ın susuşuyle umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Elika'ya döndü kumandan:

— Bütün bu dalavere ne anlama geliyor bilemiyorum... dedi.

— Öyle sanıyorum ki Gregor Pavlevski koniler tarafından avlandı; ve Vümler size onun yerini veriyor.

— Ben de öyle sanıyorum aslında; ve eğer sanımızda haklıysak, bu böcekler müthiş bir saflığa ve sınırsız bir güvene sahip demektir.

Bir an sustuktan sonra ekledi:

— Yahut da sonsuz bir bilgeliğe...

Kendisine endişeyle bakan Vümlerin önünde kumandan, göğsündeki kutuyu tıkırdatmak için çırpınıyordu şimdi. Ama bir türlü ses çıkmıyordu kutudan. Elika sıkıntıyla:

— Ne olur çabuk... dedi.

Maogan, sadece birşeyler yapmış olmak için, masanın gözlerinden birini açtı, pülsörünü oraya koydu, ellerini açıp «barış» niyetine Vümlere doğru uzattı ve bir hükümdar edasıyle Pavlevski'nin koltuğuna yerleşti.

— Şimdilik elimden gelen, sadece bu... dedi Elika'ya.

Vümler kendi aralarında hararetle tıkırdaşarak konuşuyorlardı. Nihayet içlerinden biri ilerleyip, ayağını kumandanın omuzuna koydu; ikinci ayağıyle bir çekmeceyi açıp üçüncü bir ayağıyle çekmecenin içindekileri karıştırmaya başladı; ve oradan ayırıp çektiği bir not tomarını Maogan'ın önüne serdi. Gregor Pavlevski tarafından tasarlanmış bir çeşit haberleşme cetveliydi bu notlar. Sağ sütunda morsu andıran işaretler; bunların karşısında da İngilizce kelimeler sıralıydı.

Aslında müthiş karmaşık bir cetveldi bu; ama Vümler bu cetveli sindirmenin zorluğundan tamamıyle habersiz görünüyor, ve boğuntu dolu bakışlarla kumandanın konuşmasını bekliyorlardı.

Jord Maogan, cetveli dikkatle okumaya koyuldu. Gözleri çok geçmeden «YARIN» sözünün üzerine düştü. Kelimenin karşısındaki işaretlerini yorumlayarak, «YARIN» diye düşündü olanca gücüyle.

Ve kutu birden tıkırdadı.

Vümlerin bakışlarındaki sıkıntı derhal silinmişti. Kendi aralarında bir süre tıkırdaştıktan sonra, çekildiler.

* * *

Gregor Pavlevski'nin dosyaları, rakam ve hesapla örtülü bir yığın kâğıtla doluydu. Yaşlı bilgin, modern metodları bir yana atıp hiçbir hesap makinasının yardımına başvurmadan bazı problemleri çözmeyi denemiş ve işin tuhafı, başarmıştı.

Stol'lerden edindiği yeni zihin yapısı sâyesinde Maogan, her yaprağı bir bakışta deşifre edebiliyordu; ve birkaç saat içinde bütün notları gözden geçirmiş durumdaydı. Araştırmasından çıkan sonuç, Pavlevski'nin Vümlerde son derece kudretli bir çalışma örgütü kurmuş olduğuydu; yalnız bu

örgütün büyük bir hatâsı vardı: Herşey Pavlevski'ye dayanmaktaydı.

Bilgin tarafından yetiştirilmiş Vümler, büyük uzmanlık sahibi iyi birer icracıydılar; ama yaratmaktan âcizdiler. Sınırsız bir çalışma gücüne sahip olan Pavlevski herşeyle bizzat uğraşmaktaydı. Atölyeden atölyeye koşuyor ve bütün araştırmaları en küçük ayrıntılarıyle bizzat yönetiyordu. Dünyadaki fabrikaların, en ufak vidasına kadar demontaj işini programlayan da oydu.

Çalışma odasına özel bir koridorla bağlı olan depoların manzarası karşısında Maogan, çığlık atmaktan alamamıştı kendini. Yüzlerce metre boyunca sıralı duran binlerce kasa, Dünyadaki bütün bilimsel cihazların eşantiyonlarıyle ve bu cihazların bakımı için gerekli yedek parçalarla doluydu.

Bütün bu cihazların toplanması, hiç şüphe yok ki korsan gemilerde Pavlevski'nin bizzat bulunmasını gerektirmişti; ve Jord Maogan, binlerce Dünyalının ne olup bittiğini anlamadan en değerli âletlerinin ortadan yokoluşu karşısında kapıldıkları dehşet ve şaşkınlığı gayet iyi kavrıyordu şimdi.

Sarı Vümlerden kurulu küçük bir ekip çalışmaktaydı depoda. Ekip başkanı Maogan'a doğru ilerleyip, antenlerini oynatarak hızla tıkırdamaya başladı. Vüm dilinde henüz emeklemekte olan kumandan, böceğin dediklerini belli belirsiz kavramıştı. Kozmik gemilerden birinin onarımı için temel bir parçanın elinde bulunmadığını bildiriyordu Vüm, ve gidip o parçayı yeryüzünden almak için izin istiyordu.

Uzun uzun düşündü Maogan. Korkunç bir sorumluluk taşıyordu artık. En basit bir yanlış manevra, ikisini de mahvedebilirdi. Vümlerin güvenini sarsmamak gerekiyordu.

— Henüz elimin altında yeterli bilgi yok... dedi. Birkaç gün bekleyelim.

Böceğin umutsuzluğa düşmesi üzerine ekledi:

— Bu tip Dünyalı gemilerin nerede üslendiğini bilmiyorum.

— Ama biz biliyoruz... dedi Vüm.

Böceğin zekâ fışkıran gözlerinde sonsuz bir iyi niyet okunmaktaydı. Maogan sâkin bir sesle konuştu:

— Öyleyse bana aksiyon planınızı getirin birlikte inceleyelim.

— Derhal... dedi Vüm antenlerini oynatarak.

Maogan çalışma odasına döndü. Vümlere doğrudan doğruya karşıkoyması imkânsızdı; fazladan bir saldırı da Dünyadaki durumu kökünden etkilemeyecekti herhalde. Görevinin ne kadar zor olacağını bütün açıklığıyle görmüştü o anda kumandan: Vümler, Gregor Pavlevski tarafından başlatılan aksiyonu devam ettirmek üzere seçmişlerdi kendisini; ve bu aksiyonun amacı da meydandaydı. Onlara fikir değiştirtmek pek de kolay olmayacaktı herhalde.

Elika bekliyordu çalışma odasında. Tasalı bir hali vardı:

— Ne olduğunu bilmiyorum ama Vümler son derece telâşlı... dedi.

Eliyle, meydanın ortasına konan büyük bir Lep'i gösteriyordu.

— Lepler durmaksızın gidip geliyor. Siyah Vümlerle ötekiler arasında müşkilât çıktı galiba. Üstelik de fabrikaları savunma altına aldılar. Her yerde sarı Vümler nöbet tutuyor.

Maogan pencereye eğildi. Güneye doğru uçuşa kalkan dev kuşlar vardı; siyah bir Vüm, kocaman antenli uzun boylu mor bir Vümle hararetli bir tartışmaya girişmişti.

— Bunlar son bilgeler... dedi kumandan. Aralarında anlaşmazlık var belli; anlaşmazlık da, sanırım bizim yüzümüzden çıkıyor.

— Nasıl davranacağız peki bu durumda?

— Şimdilik en iyi şey, Gregor Pavlevski'nin metodlarını öğrenmeye devam etmektir. Gerisini sonra düşünürüz. Davranışımızı olaylar belirleyecektir herhalde.

OFKEDEN köpürüyordu Olver Gulv. Genellikle soluk renkte olan yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bir süre, Orniks kürkünden alınma bir hipnoglif'le oyalanmaya çalıştı. Ama bu yatıştırıcı nesne de işe yaramamıştı; sert bir hareketle hipnoglifi korunma kubbesine doğru fırlatıp Stern Dexer'e döndü:

— Akıl almaz bir şey bu! Bana tam onbeş uzay gemisine malolan koskoca bir sefer organize ettiriyorsunuz, ve gene de başaramıyorsunuz denemenizi!

Dexer kaskatıydı. Laboratuvar gömleğiyle oynuyordu sinirli sinirli. Açıklamaya girişti:

— Sadece ben sorumlu değilim bu durumdan. Ateşböceklerini avlayan pilotlar telâş etmiş; böcekler son derece nazik hayvanlar; ve öyle sanıyorum ki içlerinden çoğu, avlandıkları sırada yaralanmış... Bunun içinde ömürleri vefa etmedi, öldüler. Elimizde kalan altısı iyice soluk. Onlar üzerinde girişilecek denemelerin kesin sonuç vermemesinden korkarım.

Gulv doğrulmuş ve ellerini masanın üzerine koymuştu:

— Yani çuvalladığımızı söylüyorsunuz? Ama bunda sizin de payınız var. İki gündür ne yaptınız? Hazır değildiniz, dalga geçtiniz. Böylece, Vümleri yoketmemize yarayacak bütün denemeler başarısızlığa uğradı. Hazırlıksız olduğunuzu bana önceden söyleyip seferi erteletmeniz gerekiyordu.

— Hiçbir işe yaramazdı ki bu! diye itiraz etti Dexer. Teorik olarak, cihazın çalışması lâzımdı. Bunu görmek için de denedik işte. Sanırım yarına hazır olacaktır.

— Yaşasın! diye haykırdı Dexer alaycı bir sesle. Yarına cihaz hazır olacak ama elinizde canlı ateşböceği bulunmayacak... Son uzay gemilerimizi de, size canlı ateşböceği bulmak için tehlikeye atmamı istiyorsunuz öyle mi?

Genzini temizledi Dexer:

— Belki de bu, gerekli değil... dedi. Müthiş hayatiyet gösteren bir böcek var elimizde, yarına kadar söneceğini sanmıyorum.

— Sizin iyiliğiniz bakımından sönmemesini dilerim.

Kesin bir tonla söylemişti bunu Gulv. Sükûnet bularak oturmuş, düşünmeye koyulmuştu. Sordu:

— Tecrübenin yarın da yürümediğini düşünelim Dexer; bu ateşböceklerini hayatta tutmanın bir çaresi yok mu acaba?

— Bunu ben de düşündüm. Bir şeyleri eksik olduğu için ölüyor bu böcekler. Kozmosta buldukları esrarengiz bir besini burada bulamıyorlar... Ama gelin de bilin bakalım bu besin nedir!

Aciz bir jestle söylemişti bu son cümleyi. Bilginin gözlerinin içine baktı Gulv:

— Haklısınız Dexer... dedi. Elinizden geldiğince acele edin, ne olur. Son umudumuzsunuz siz.

* * *

Gregor Pavlevski, hapsolduğu kabın içinde susuzluktan ölmek üzereydi. Kendisini havayla besleyen kompresörün uğultusu çınlıyordu kafasında. Dudakları şişmiş, boğazı daralmış olan yaşlı bilgin, ömrünün sonuna ulaştığını kestirmişti. Sadece nefret yaşatıyordu onu. Bütün hayatı boyunca kendisiyle alay etmiş olan ve şimdi de, ne yaptıklarını bile bilmeksizin, onu öldürmeye hazırlanan insanlara karşı duyduğu nefret...

Boğucu bir hararetin hâkim olduğu kabın dibinde büzülmüş, biraz ilerdeki altı Vümü seyretmekteydi. Çok gençtiler. Zihnî kudretleri yeterli olmadığından. maceraya dayanamamış can çekişiyorlardı...

Pavlevski ise savunuyordu kendini. Vümlerin bir karşıhücuma geçeceklerinden emindi. Şaşırtan Ulu'nun birden-

bire ortadan kayholması, orada, korkunç bir kargaşalık yaratmış olmalıydı; ve çok geçmeden Vüm gemileri belirecekti kozmosta. Böylece susuzluk dönemi sona erecek, intikam devri başlayacaktı.

Genç Vümlerden farklı olarak, çok ve durmadan düşünüyordu Pavlevski; ve tabii, alabildiğine parıldıyordu.

* * *

Stern Dexer, cihazındaki nötrinik merceklerin pozisyonunu dikkatle gözden geçirdi. Ateşböceğini kabının içinde yakalayıp vurmaktaydı bütün güçlük. İki keresinde, elindeki maddeyi delmeyi başarmıştı; ama her iki seferinde de ateşböceği ölmüş ve deneme boşa çıkmıştı. Bu sefer söz konusu olan, Stern Dexer'in derhal imal ettirdiği dev bir kabın içine yerleştirilmiş bir nötrinik lazerle kırmızı Vümü doğrudan doğruya vurmaktı... Olver Gulv'ın bu konuda yardımını esirgemediğini belirtmek gerekiyordu: Bütün Dünya sanayii bu tasarının gerçekleşmesi için çalışıyordu. Ve deneme başarı kazandığı taktirde, yeni silâh zincirleme şekilde üretilmeye başlanacaktı.

Nötrinik lazerin içinde yer aldığı kap imal edildikten sonra, uzaktan kumanda sisteminin ayarlanması ve işleyişinin denetlenmesi gerekmişti. Ve bütün bunlar, Dünyanın en iyi uzmanlarının katıldığı bir ekip tarafından sadece 18 saatte gerçekleştirilmişti.

Hazırlanan dev kabı özel bir boşlukla «doldurmak»da ayrı bir mesele olmuştu tabii. Şükür ki Sir Percy, kendi ticaretini geliştirmek amacıyle, önemli bir yedek boşluk deposu kurmuştu. Ama iş bununla da bitmiyordu: Kırmızı Vümü ilk kabın içinden alıp dev kabın içine aktarmak gerekiyordu. Korkunç heyecanlı bir andı bu; ama iş, başarılmıştı...

* * *

Bacaklarının üzerinde duramayacak kadar halsiz olan Pavlevski, birdenbire kurtulmuştu uyuşukluğundan. Değişen birşeyler vardı çevresinde. İhtiyar bilgin, epeyce bir zaman bekledikten sonra anlayabildi durumu: Kompresörün ritmi değişmişti.

Sarsıntılar kovalamıştı biribirini. Kompresör durmuştu. Ama kabın içindeki boğucu sıcaklık da kaybolmuştu birden. Taze bir esinti, yaşlı bilgini iyice kendine getirdi.

Sınırsız ve çekimsiz geniş bir uzayın içinde yüzdüğünü hemen farketti Pavlevski. Ne olup bittiğini bir türlü kavrayamıyordu ihtiyar bilgin. Öteki mahpus Vümler ortadan kaybolmuştu; ve eskiden etrafında telâşla iş gören ateşböcekleri (yani insanlar), şimdi elli metre kadar uzakta bulunuyordu. Pavlevski, kollarını ve bacaklarını uzatarak, kabın kenarlarına dokunmayı denedi. Ama boşuna... Dört bir yanı boşluktu. Ve kendini sürekli olarak boşlukta duymak, acı bir umutsuzluğa sürüklüyordu Pavlevski'yi. İlk kabındayken, gene görmüyordu kabın kenarlarını, ama katı maddenin temasını daima hissetmişti. Şimdi ise, dayanılmaz bir panik kaplıyordu içini.

Belki de tam çıldırmak üzereydi ki, beyninde uzak bir mesajın yankısı çınladı. Vüm dilini andıran bir tıkırtıydı bu. Belirsiz bir soru... Birisi Pavlevski'ye, telepati yoluyle, ne olup bittiğini soruyordu.

Cevap verdiği taktirde, cevabının karşı tarafa ulaşacağını hissetti bilgin. Ve bu his ona, yeni bir düşünce gücü aşıladı. Panik duymuyordu artık, boşlukta çırpınmıyordu da. Düşünüyordu.

Yaşantılarının belirli bir tutarlık içinde cereyan ettiğini farketti. Kendisiyle aynı zamanda avlanmış bazı Vümlerin birdenbire yokolduğunu hatırlıyordu. Neyin etkisiyle? Bilmiyordu... Ama herhalde onları ortadan kaldıran bir silâh vardı.

Bir hamle daha yaparak düşünmeyi denedi: Dünyayı terketmediğinden emindi. Demek ki içinde yüzdüğü dev

uzay, büyük boy bir kaptan başka bir şey değildi. Niçin böyle bir kaba aktarılmıştı peki? Hiç şüphesiz belli bir deney için... İnsanlar, Vümler hakkında çok daha gerçekçi fikir sahibiydiler şimdi herhalde.

Hakikat birden şimşek gibi çaktı beyninde Pavlevski'nin; ve uzak soruya cevabı yetiştirdi:

«Eğer benimle olan temasınızı yavaş yavaş kaybederseniz, öldüm demektir. Ama eğer, şu saatlerde, size yaptığım zihnî yayın birdenbire kesilecek olursa; insanlar, sizleri yoketmek için yeni ve etkili bir silâh buldular demektir.»

Rahatlamıştı bilgin. Susuzluğunu unutmuştu. Yalnız duymuyordu artık kendini.

* * *

Stern Dexer son derece mutluydu. Ateşböceğinin büyük kaba aktarılması, başarılı geçmişti. Böceğin saçtığı ışık, gittikçe daha çok artmaktaydı üstelik.

Kontrol kadranlarına bir göz atan genç bilgin, nişan âletinin iyi işleyip işlemediğini denetlemeye girişti. Ateşböceğini yeni kabının içinde vurmak, pek de kolay olmayacak gibiydi: Yavaş yavaş, ama umulmadık şekilde hareket ediyordu böcek... Her beş saniyede bir, muntazaman kımıldamaktaydı... Yarı saydam kubbenin üzerine dikkatle eğilmiş olan bir biyoloji bilgini:

— Eğer boşlukta soluk alıp vermek mümkün olsaydı, bu böceğin her beş saniyede bir gaz çıkarttığına dair iddiaya girerdim... dedi.

Dexer, Olver Gulv'a dönmüştü:

— Sonucu alacağımız an, işte gelip çattı... dedi. Zırhlı kumanda dairesine geçmemiz lâzım şimdi. Bundan sonrasını televizyonda seyredeceğiz.

— Hasar olacak mı? diye sordu Gulv endişeyle.

— Herşey yolunda giderse, önce ateşböceği sönecek... dedi Dexer. Ama içeri salacağımız nötrinik ışın demeti,

çok geçmeden kabın kenarlarını da eritecektir. Kap büyük olduğundan, meydana gelecek patlamanın da büyük olması gerekir.

Bir el işaretiyle devam etti genç bilgin:

— Laboratuvar binalarını sarsacağız biraz, ne yapalım! Önümüzde tedbir alacak zaman yoktu... Bu böceğin halâ sönmemiş oluşunu bir türlü aklım almıyor; özellikle dirençli bir ırktandı herhalde. Şansımız varmış!

Yeraltı kontrol dairesi, rekor denecek kadar kısa bir zamanda inşa edilmişti; ve herşey mükemmel çalışmaktaydı. Vümü bütün açılardan yansıtan geniş ekranlar, en basit ışıltı değişimlerini bile kaybetmiyordu... Dexer emretti:

— Kayıt şeritlerini çalıştırmaya başlayın.

Gözünü diyagramlara dikmiş; ve en yüksek verdiyi elde etmek amacıyla, tanecik akseleratör'ünü sonuna kadar açmıştı. Otomatik vizör, ateşböceğini nişanlamaya koyulduğunda, Dexer de nötrinik demeti yoğunlaştırmaya girişti.

İlk birkaç saniye boyunca, genç bilgin başarısızlığa uğradığını sanmıştı. Nötrinik akı, ulaşmamış gibiydi Vüme; parıldamaya devam ediyordu böcek. Tam Dexer deneye son vereceği an, birden renk değiştirdi böcek, titredi ve söndü. Saniyenin binde biri kadar bir zaman sonra şiddetli bir gürültüyle patladı kap. Birden yükselen kalın toz bulutu, ekranlardaki imajı örtmüş bulunuyordu.

Olver Gulv derhal ayağa kalkıp etrafına emir yağdırdı:

— Hemen seri halinde üretime başlayın. Siz Dexer, çalışmalarınıza devam edeceksiniz. En geç sekiz gün içinde bana büyük çapta nötrinik lazerler gerekli... Ve öyle sanıyorum ki, Vüm meselesi artık kapanmış bulunmaktadır.

ESMER Vümlerin iradesiyle eğilen dev susival ağaçları, garip daireler çizmekteydiler. Ormanın ortasında bitkisel bir kombina teşekkül etmişti. Hemen her yere dağılmış bulunan 19. çevrim Vümleri görüyordu işi. Dolaysız temas yoluyla bitkilerin fizyolojisi ve gelişimi üzerinde etkiyor; ve böylece, hiç kimsenin bilmediği yepyeni bir şehir yaratıyorlardı.

Müh-RVZ, bitki-şehrin muhtelif noktalarına muntazaman yayılmış altı yüz esmer Vümün zihnî ışınımından kurulu psişik barajın, hücum halindeki konileri yollarından saptırıp saptırmayacağını kestiremiyordu henüz. Sadece tecrübe gösterecekti bunu. İşte bunun içindir ki siyah Vüm, tedbiri elden bırakmamış ve bütün genç yeşil Vümlere toprağa gömülerek uyuyup şekil değiştirmeye koyulmalarını emretmişti. Vaktinden önce alınmış bir karardı bu; ama yersiz değildi. Ilık gelgit sona ermekteydi çünkü; ve ışıklılık, her geçen gün biraz daha eksiliyordu.

Büyük yemiş bahçelerindeki İngad ağaçlarının eti çoktan olgunlaşmıştı; ve bunlarla beslenen Vümler, büyük çevrimsel bitkinlik dönemine girmiş bulunuyorlardı. Bu Vümler, kesinlikle kurtulmuş sayılırdı: Koniler, hiçbir zaman el süremezdi artık onlara.

Irkın bekasını böylece güven altına almış bulunan Müh-RVZ, şimdi çok daha hür hissediyordu kendini. Ve programının ikinci kısmına el atmaya hazırlanıyordu. Konilere karşı sınırsız bir güvensizlik duyuyordu Müh-RVZ. Konilerin direnme derecesini bilmediği için, bu alanda Gregor Pavlevski'nin programını sonuna kadar uygulamaya karar vermişti.

Kulübesinden çıkıp alıcı organizma çardağına doğru ilerledi. Bitkilerden, örülü koridorun yeşil ışığı içinde yü-

rürken, mor Vümden çekinmesine artık mahal kalmadığını düşünmekteydi Müh-RVZ. Hiç kimse kendisine itiraz edemezdi artık... Mor Vümlerden tiksiniyordu aslında. Yıpranmış zayıf karakterli birer ihtiyardan başka bir şey değildi onlar.

Sessizce çardağa girdi Müh-RVZ. Daire halinde sıralanmış yirmi esmer Vüm vardı içerde. Başlarını eğmiş, antenlerini biribirine değdirmişlerdi. Kımıldamadılar bile.

Dairenin ortasında dört mavi Vüm, sırt sırta vermiş durmaktaydılar. Zaman zaman aynı ritmde ve hep bir ağızdan tıkırdaşıyorlardı. On kadar yazıcı vardı çardağın dibinde; mavi Vümlerin söylediklerini, bitkiden yapraklar üzerine harfi harfine kaydediyorlardı.

Müh-RVZ gene sessizce yazıcılara doğru ilerledi ve kaydedilenleri okumaya koyuldu. Okuduğu her yaprağı, metodik bir şekilde, yerine bırakıyordu. Son yaprağa gelmişti ki, antenleri telâşla oynamaya koyuldu. Yaprağı bırakıp yazıcıların arkasına geçti derhal... Dairenin ortasındaki Vümler, gittikçe hızlanan bir ritmle tıkırdaşmaya başlamışlardı. Yazıcılar durmadan kaydediyordu. Ve yayın, birden kesildi. Ağır bir sessizlik çöktü ortalığa. Müh-RVZ, başını kaldırıp gözlerini ortadaki Vümlere dikti; endişe içinde, yayının yeniden başlamasını bekler gibiydi. Saatler geçti aradan. Müh-RVZ, sabırla bekliyordu hep.

Uzun bir süre sonra, yayının başlamayacağını anlayan siyah Vüm kısa bir emir verdi. Esmer Vümlerden kurulu daire yavaş yavaş dağıldı; ve Müh-RVZ da çardağı terketti.

* * *

Jord Maogan'ın boynunda asılı taşıdığı küçük dört köşe kutu, istediği anda tıkırdıyordu artık. Memnundu kumandan. Vüm dilini, rekor sayılabilecek bir sürede sindirmişti. Bu önşart yerine geldikten sonra, kendisini bekleyen önemli meselelere el atabilirdi. Maogan'ın gözünde en

önemli iş, insanlarla mümkün olduğu kadar çabuk temas kurmaktı. Bir diyalog zarureti, gittikçe artarak duyuruyordu kendini. O ana kadar bir mor Vüm birçok kere kendisini ziyarete gelmiş ve, endişeli bir edayla, kötü olayların hazırlanmakta olduğunu ima etmişti. Ama kumandanın dil güçlüğünü hesaba katarak fazla açıklamada bulunmamıştı böcek.

Bu ziyaretler üzerinde çalışmasını daha da hızlandırmıştı Maogan. Grgeor Pavlevski'nin kurduğu temel sınaî yapıya, rahatça güvenilebilirdi. Yaşlı bilgin tarafından eğitilmiş Vüm ekiplerinin kabiliyet ve fedakârlığına diyecek yoktu doğrusu. Kumandan, elinde böyle atularla, nispeten kısa bir zaman sonra Dünyaya ulaşacağını; hattâ talihi yaver giderse, yeryüzüne nötrinik haliyle değil normal maddesel haliyle dönebileceğini ummaktaydı. Bunu başarmak için, Pavlevski'nin yapmış olduğu konvertisörün tam tersini yapmak yeterliydi. Ve birkaç günden beri Maogan, bu işin ilk hesaplarına vermişti kendini. Tertibatın desenlerini çiziyordu ki, kapısı vuruldu; ve esmer bir Vüm büyük bir telâşla girdi içeri:

— Acele olarak beklenmektesiniz kumandan... dedi böcek. Avluda bir Lep var, sizi nereye götüreceğini biliyor.

— Gerçekten çok mu önemli? diye sordu Maogan endişeyle. Burada çok işim var çünkü...

— Haberler kötü kumandan... diye tıkırdadı esmer Vüm.

Bir yandan da kumandanı avluya sürüklemiş, ve kuşun gemini tutuşturmuştu eline:

— Çabuk olun lütfen.

— Mor Vümün haberi var mı bundan?

— Gittiğiniz yerde onu da bulacaksınız... dedi esmer Vüm.

Maogan, başka bir şey sormadan kuşun sırtına atladı. Uzun bir süre ormanın üzerinde uçtular. Sonra Lep, zir-

veleri alabildiğine yüksek sarp bir dağ silsilesini aşıp, ormanlar arasında henüz açılmış bir boşluğa doğru yöneldi.

Çimenlikte kumandanı sadece bir siyah Vüm beklemekteydi.

— Konseye katılmanızı sağlamak için çağırdım sizi... dedi. Ama daha önce, sizinle özel bir konuşma yapmak istiyorum.

Böceğin ısrarlı bakışı kumandana tedirginlik vermişti.

— Beni pek iyi tanımazsınız... diye devam etti böcek. Sizinle mutabık kalmam gereken bir çok mesele var.

Jord Maogan'ın güvensizliğini farkedince ekledi:

— Herşeyden önce biliniz ki, Şaşırtan Ulu'nun kaçırılışından sonra sizlerin hürriyete kavuşmanızı sağlayan benim. İçimizde bundan ötürü beni kınayanlar var. Bunun içindir ki, deneylerimi tamamlamak üzere bağımsız bir ekip kurdum. İnsanların hücumundan kurtulmak umuduyla toplanmaktayız.

Bir ayağını kumandanın omuzuna koyarak, dört İlob'un ışıklı taç yapraklarıyle aydınlanan geniş yuvaya götürdü onu. Ağaçların henüz dikilmiş olduğu anlaşılıyordu. Halı yerine geçen sedefimsi ağaç özünün üzerine rahatça yerleşerek konuşmaya başladı:

— İsmim, Müh-RVZ. Vüm halkının, sizin «bilimsel» dediğiniz alandaki bütün araştırmalara son vermeye kararlı olduğunu size bildirmek istiyorum. Şaşırtan Ulu bizi adetâ kör etmişti; onu izlemekten daha iyi bir şey yapamayacağımızı sanmıştık. Oysa Şaşırtan Ulu'nun kendi öz ırkdaşları tarafından kaçırılışı, bize sizlerin ne kadar barbar ve ilkel bir ırk olduğunuzu açıkça göstermiş bulunuyor.

Derin gözlerini Maogan'ın gözlerine dikmişti:

— Beni bağışlayın kumandan... dedi. Ama ırkınız, sezgi gücünden yoksun. Burada akı halinde mahpus yatan Yan Paterson isimli ırkdaşınızla dahi temas kurmaktan âcizsiniz.

Müh-RVZ, yeniden dikmişti gözlerini kumandana; Maogan, içinin içine kadar inildiğini hissetti. Karşısındaki böcek, yirmi çevrim yaşamış siyalı Vümlerden son arta kalandı; ve Maogan bu yaşta bir böcekle ilk defa karşılaşıyordu.

— Bizse bir süredir sizin ırkdaşınızla temas kurabiliyoruz... diye devam etti Müh-RVZ. Uzun araştırmalar gerekti bunu başarmak için, ama işte başardık... Size Yan Paterson'un son derece hasta olduğunu söyleyebilirim. Beyni, yaşadığı maceraya dayanamadı. Günlerdir, yıldızlararası boşlukta tek başına ve terkedilmiş bir halde savrulup durduğu duygusunda ırkdaşınız...

Maogan da çöktü halıya:

— Bunda şaşılacak bir taraf yok... dedi. İyileşmesi için Paterson'u yeryüzüne göndermek veya burada nötrinik varlık haline getirmek yeter.

Bir an sustuktan sonra gözlerini Müh-RVZ'nin gözlerine dikerek:

— Durumu hakkında tastamamına ne biliyorsunuz? diye sordu. Nasıl ulaşabildiniz ona?

— Çok basit. Zihin faaliyetine sahip bir varlık söz konusu olduğuna göre, dalga uzunluğunu aradık. Uzun sürdü tabii. Çünkü temel veriler yoktu elimizde; ve çünkü zihnî yayın uzunlukları, sayısız denebilecek kadar çoktur. Ama Şaşırtan Ulu'nun gelişinden bu yana, insan zihninin dalga uzunluğu konusunu özellikle incelemeye başlamıştık. Bugün insanların zihnî yapısını artık biliyoruz.

Endişeyle sordu Maogan:

— Bütün insan düşüncelerini alabiliyor musunuz yani?

— Hayır. Şimdilik sadece, dalga uzunluğunu tesbit ettiğimiz tek tek fertlerin ruh halini belirleyebiliyoruz. Meselâ Paterson'un delirdiğini ve Şaşırtan Ulu'nun da henüz öldüğünü böylece öğrendik.

Maogan, sapsarı, ayağa fırlamıştı:

— Pavlevski öldü mü dediniz!

— Öldü evet. Henüz öldü. Kendisini yakalayan insanlar, dehşet verici bir cihazla öldürdüler onu. Bizim acele toplanmamıza yolaçan da budur.

Müh-RVZ'nin antenleri oynuyordu, ayağa kalkarak devam etti:

— Şaşırtan Ulu, insanların bugün yeryüzünde denemekte olduğu amansız bir ışın demetiyle öldürüldü... Şaşırtan Ulu kaçırılmadan önce, kesin dalga uzunluğunu saptamış bulunuyordum. Amacım, onu götürüldüğü yerde izleyerek, saldırganların güttüğü gayeyi anlamaktı. Başardım. Ne türlü bir deneye tâbi tutulacağını anladığı an hemcinsinizin yaydığı dehşet dalgaları bana kadar ulaştı. Ve onun zihni aracılığıyle, ırkdaşlarımızın bize karşı alabildiğine tesirli bir silâh keşfettiklerini tesbit ettim. Bu korkunç silâhın ilk kurbanı Şaşırtan Ulu'ydu. Şimdi insanlar, Dünyada canlı kalmış öteki kardeşlerimiz üzerinde deneyecekler bu silâhı; sonra da, bizi toptan imha etmek üzere buraya gelecekler.

Uzun bir süre antenlerini oynattı Müh-RVZ:

— Karar almak için pek az bir zaman kalıyor bize... dedi.

Ayağıyle kumandanın omuzunu sıkarak devam etti:

— Beni yanlış anlamayın kumandan. Irkınızı esirgemek isterim aslında ben. İnsanların saldırısı sırasında Şaşırtan Ulu'nun yakalanmasına yolaçan benim. Çok kolayca yaptım bunu: Şaşırtan Ulu'ya uzaktan uzağa düşünce kıvılcımları salarak pırıl pırıl hale soktum onu. Yakalandığı vakit, bir deniz feneri gibi parlamaktaydı.

Şaşkınlık içinde baktı Maogan böceğe:

— Niye yaptınız bunu? dedi. Pavlevski dostunuzdu sizin...

— Hayır... dedi böcek. Tehlikeli şekilde kibirliydi ve bence, haddinden fazla önem kazanmıştı. Sizi daha başından beri çok daha akıllı bulmuştum kumandan. Aldanmamış olduğumu ispatlamak, şimdi size düşüyor.

Ormanın ortasında yeni açılmış dar bir yolda ilerlemekteydiler.

— İnsanlar bakımından bugünkü durum son derece ciddîdir... diye devam etti Vüm. Bizim intihar etmeye niyetimiz yok; insanların yeni ölüm silâhını geliştirmelerini beklemeyeceğimiz açıktır. Tek çare, sizin, en kısa zamanda onlarla temas kurmayı başarmanızdır. Ne tip bir silâh bulduklarını mutlaka öğrenmemiz gerekiyor. Size bir şans tanıyorum kumandan. Ama çok az vaktimiz var, ve eğer başaramayacak olursanız...

— Ne yapacaksınız?

Yumuşak bir sesle cevap verdi Müh-RVZ:

— Şaşırtan Ulu'nun buraya getirdiği ve nasıl kullanılacağını bize öğrettiği bombalar var. İstemeye istemeye, onları kullanacağız.

Sarı çemberli siyah iri gözbebeklerini kumandana dikmişti yeniden:

— Ekiplerimden birine emir vererek bu bombaları üç nötrinik uzay gemisine bugün yükletmiş bulunuyorum. Elliye yakın avcı gemisi tarafından korunan bu üç gemi, daimî olarak Dünya çevresinde dolanmaktadır. Bu gemilerin kumandanları, insanlardan gelecek en ufak bir saldırı halinde derhal vur emrini almıştır. Kumandanlarımız, Dünyalı yöneticilerin zihnî dalga uzunluklarını tesbit ettiler; ve böylelikle de ırkdaşlarınızın niyetini derhal haber alabilecekler... Size düşen hemcinslerinizle en kısa zamanda temasa geçmektir kumandan. Bu konuda size her türlü yardımda bulunmaya hazırız.

— Evet ama, diye söze başladı Maogan... Şu anda insanlarla temas kurabilme bakımından sizler benden çok daha ileri durumdasınız. Ben burada tamamıyle tecrit edilmiş durumda, tıpkı sizin gibi nötrinik bir varlığım bugün; zihnî yeteneklerim de, sizinkilere kıyasla son derece sınırlı. Harekete geçmeden önce, uzun teknik araştırmalar yapmam gerekir.

— Bunu biliyorum... dedi Müh-RVZ. Bizler belli bir ölçüde, insanların ne düşündüğünü anlamak imkânına sahibiz ama, bilin ki onlarla temas kurmamız imkânsız. Bizim zihnî yayınlarımızı alabilecek kadar gelişmiş bir duyarlığa sahip değil çünkü insanlar. Sizin teknik deyiminizle; Verici iyi ama alıcı boş... Size yardımdan söz ettiğim vakit, insanlara özgü teknikleri tasarlıyordum... Tekrar ediyorum: Dünya ile çok çabuk temas kurmanız gerekiyor kumandan. Şaşırtan Ulu'nun bu yönde hiçbir tedbir almadığını biliyorum. Ama gene biliyorum ki, siz de en az onun kadar yaratıcı olabilirsiniz. Ben kendi açımdan, elimdeki bütün imkânlarla sizi desteklemeye hazırım.

Bir an sustuktan sonra da:

— Pek tabiidir ki mesele çözülünceye kadar elimizde rehine olarak kalacaksınız... dedi.

Bir el hareketiyle ilerdeki topluluğu gösterdi sonra. Vümler, ılık gelgit döneminin sarı ışığı içinde sessiz, çimenlikte beklemekteydiler:

— Bizim aklımız, gerektiğinde, tekniğe de yatar. Koyun temel verileri önümüze, beyinlerimizi birleştirelim; göreceksiniz ki her sorunuzun, cevabı bulunacaktır.

Jord Maogan cevap vermedi. En küçük bir güven duymuyordu Müh-RVZ'ye. Düşüncesi gerilmiş bir halde, kendisine ayrılan yere geçti. Çevresinde Vümler, her zamanki gibi tıkırdamıyordu artık. Bir tehdit havası seziyordu kumandan. Kendisini serbest bıraktırdığını söylerken bile bile yalan söylemişti Müh-RVZ. Niçin böyle davranmıştı acaba?

GÜNLERDEN beri gittikçe biraz daha nemleniyordu hava. Ilık gelgitin sonlarına doğru, tabiat Müh âlemini yaşayabilmesi için gerekli suyla doyurma haline getirirdi. Hiç yağmur yağmazdı; buna karşılık ışıldayan ince bir sis kaplardı bütün atmosferi. Susival yaprakları uzanır, kocaman eller gibi açılırdı. Ve ağaçlardan iri ılık damlalar dökülmeye başlardı. Her yeri, hiçbir gölge yapmayan bir tanyeri aydınlığı kaplardı... Jord Maogan işte bu tüketici ortam içinde, Elika'nın da yardımıyla durup dinlenmeden çalışmaktaydı.

Her gün biraz daha yalnız kalmaktaydılar. Çünkü Pavlevski'nin yetiştirdiği Vüm ekipleri, biribiri ardından onları terkedip esrarengiz birtakım sığınaklara yollanıyorlardı. Soğuklar başlayacaktı nerdeyse. Suni ışıkla aydınlanan bürolarla atölyelerin içindeyse, durum daha iyiydi. Organizmasına uygun bir çalışma ritmi kullanabilmek amacıyla, gündüz ve geceleri belirlemişti Maogan. Ama asıl kaygısı bu ayrıntılardan ileri gelmiyordu.

Araştırmaları ilerleyemiyordu bir türlü. Başlangıçta Müh-RVZ, insanlarla uzaktan haberleşme alanında araştırma yapmalarına izin vermişti sadece. Ters konvertisör prensibini, uzun ve yorucu tartışmalardan sonra kabul etmişti böcek.

Mor Vümle Büyük Konsey üyelerinden yaşayakalan tektük böcekler ortalıkta hemen hiç görünmüyor, göründükleri zaman da kumandana en ufak bir yardımda bulunmuyorlardı.

Küçük bir sarı Vüm ekibinin yardımıyle Maogan, çizikli bir konvertisör kubbesinin montajını tamamlamıştı ki, Elika girdi içeri. Genç kadının üzerindeki elbiseden sular

akmaktaydı. Bıkkın bir edayla kukuletasını çıkarırken içini çekti:

— Korkunç bir yolculuk yaptım. Yoğun bulutlar arasında uçmak istiyordu daima Lep. Ne dedimse kâr etmedi, kendi bildiğini okudu.

Uzun uzun öksürdü genç kadın. Jord endişeyle baktı ona.

— Böyle devam ederse dışarıya da çıkamayacağım. Ortalık haddinden fazla nemli, her yer sırılsıklam...

— Vümlerin ağzına bakarsan düzelecekmiş... dedi Maogan. Ilık gelgitin sonunda nemli ve nemsiz dönemler sıralanır diyorlar. İlk dönemmiş bu, ve kısa sürermiş.

Yeniden öksürmeye koyulan Elika güçlükle zaptetti kendisini:

— İnşallah... dedi. Yoksa dayanamayacağım.

— Nasıl orada durum?

Bunu sorarken yüz hatları gerilmişti kumandanın, cevabı endişeyle bekliyordu.

— Çok kötü... dedi Elika. Montaj işini yürüten Vüm ekipleri, bağalarının yumuşamaya başladığını ve şekil dönüşümüne hazırlanmaları gerektiğini ileri sürüp işi terkettiler.

Bir an sustuktan sonra ekledi:

— Bilgi topladım. Yalan söylemişler. Bağaları, ancak üçüncü dönemde, susivallerin üst dalları kaynaşmaya başlayınca yumuşarmış çünkü. Oysa daha birinci dönemdeyiz.

Yüzü daha da gerilmişti kumandanın:

— Anlattığınız şey son derece ciddî... dedi. Karşı-madde fabrikası asla inşa edilemeyecek anlamına gelir bu. Konvertisörün işlemesi için gerekli enerjiyi hiçbir zaman bulamayacağız demektir.

— Biliyorum... diye içini çekti Elika.

Maogan genç kadını sevgiyle elinden tutmuş ve kendileri için yaptırmış olduğu Dünya tipli küçük kulübeye sürüklemişti. Kuru bir ılıklık hâkimdi odanın içinde. Birinci

çevrimden bir beyaz Vümün özenle beslediği ocakta bir kabuk ateşi çıtırdıyordu.

Elika nemli elbisesini çıkarıp attı üzerinden ve saçlarını çözerek Maogan'a dönüp onu kendine doğru çekti... Vüm bütün bunlara karşı kayıtsız kalmış; antenlerinin yönünü bir milimetre olsun değiştirmemişti. Acı bir sesle sordu Elika:

— Madem bu pis âlemde ölüp gideceğiz, niye bekliyoruz?

Maogan yavaşça itmek istedi genç kadını; ama Elika'nın iradesi onunkinden daha kuvvetli çıkmıştı...

* * *

O gün iki insan, cesaretsizliğe düşmeden, Gregor Pavlevski'nin Star-Hunt'ta yaptığı modele uygun bir enerji pilinin montajına giriştiler. Araştırma laboratuvarına bağlı olan Vüm ekibi, ötekilerden daha sadık çıkmıştı. Materyalist bilinçlenme dönemi demek olan 15. çevrime ermişti bu Vümler, işe tutkuyla sarılıyorlardı. Kendileriyle bitmez tükenmez pazarlıklara gelen esrarengiz habercilere de aldırış etmiyorlardı. Çok geçmeden mor Vümün sessiz bir müdahalesi bu ziyaretlerin sona ermesini sağladı. Bu da Maogan'ı gerçekten şaşkınlığa sürüklemişti.

Bir tek problem kalmıştı çözülmedik. Pilin zersiyumunu izole edebilecek tek maden olan nürtal, depoda yok gibiydi; vakit de, gezegeni dolaşıp maden aramaya elvermiyordu. İster istemez Gregor Pavlevski'nin stoklarıyla yetinmek zorundaydı kumandan.

Sonuç olarak da, orta kudrette bir pil çıktı ortaya. Ve bu pille girişilecek işin başarısı da garanti değildi.

Maogan son unsurların montajını tamamladığında, ilk nemli dönem sona ermişti. Elika'yla uzun bir tartışma yaptılar. İçlerinden sadece biri girebilirdi konvertisöre; ötekinin nötrinik halde kalıp gemiyi Dünyaya ulaştırması şart-

tı. Maddesel hale dönüşen, insanlarla temasa geçecek; ötekisi ise bekleyecekti.

Elika'yı bu tehlikeli teşebbüse sokmak istemiyordu Maogan; konvertisör için kendisini öne sürüyordu. Elika ise, kendisinin gemiyi gütmekten âciz kalacağını söylemekteydi; bunun için de konvertisöre o girmeliydi. Deneyin bütün risklerini yükleniyordu genç kadın. Oysa Maogan, cihazı büyük bir dikkatle gerçekleştirmiş olmasına rağmen hesaplarının kesinliğinden emin değildi... Elika'nın dediği oldu sonunda; ve Maogan, genç kadının kubbenin altına girip yerleşmesini tedirginlikle seyretti. Elika, dudaklarında sinirli bir gülümseyişle kumandana bakarak:

— Tereddüdün sırası değil Jord... dedi. Çalıştırın konvertisörü.

Sarı Vümler kenara çekildi. Pilin verdisini son bir defa daha ayarladı Maogan, sonra kontağa bastı. Sapsarı bir şimşek çaktı önce, laboratuvar lâmbaları titredi. Ve enerji göstergesinin kontrol iğnesi yavaş yavaş normale döndü.

Hiçbir şey olmamıştı. Derin bir çizgi belirdi kumandanın alnında. Kubbenin altından çıktı Elika:

— Gene başaramadık... dedi.

Öfkeden titriyordu genç kadın, ağlamak üzereydi. Kukuletasını çıkarıp ortaya fırlatarak:

— Beni dinleyin Jord... diye başladı. Konvertisörü gemiye yükleyip yeryüzüne götürmekten başka çare yok. Burada hiçbir şey gelmeyecektir elimizden.

— Haklısınız... dedi Maogan. Enerji yetersizliği söz konusu, eminim. Çünkü bizi Star-Hunt'ta nötrinik hale geçiren konvertisör, buradakinden çok daha kudretli bir pille mücehhezdi.

— Tabii ya! Ama biliyorsunuz bunun sorumluluğu kimde... Karşı-madde fabrikasının inşasından niye caydı Müh-RVZ? Oysa konvertisörü işletecek yeterli enerjiyi sadece o fabrika sağlayabilirdi bize... Bu Vümün bize yardım etmek istediğine inanmakla saflık ediyorsunuz. Tam ter-

sine, başarısızlığımızdan büyük bir zevk duyacaktır. Çünkü bizim başarısızlığımız onun Dünyayı rahatça imha edebilmesi için mükemmel bir kaçamak teşkil ediyor.

Genç kadını büsbütün güzelleştiriyordu hiddet; ve kumandan, başka bir zaman olsa, sadece göğsünün o ahenkli inip kalkışını seyretmek zevki için kışkırtmaya yönelirdi onu. Ama durum, bu türlü oyunlara elverişli değildi. Nitekim aynı anda, Müh-RVZ tarafından yollanan bir haberci, yeryüzüne karşı girişilecek hücumun bir an meselesi olduğunu bildirdi Dünyalılara. Elika devam etti:

— Evet. Pavlevski'nin yakalanmasını sağladığı vakit, ne yaptığını gayet iyi biliyordu Müh-RVZ. Siyah Vüm, büyük bir bilge değil; unutmayınız. Mühlerde 20. çevrim, kudret eğitimi dönemidir. Asıl büyükler ortadan kalkınca, Müh-RVZ kendini bu gezegenin hâkimi durumunda buldu. Sadece Pavlevski engelliyordu kendisini; onu da gözünü bile kırpmadan kaldırdı ortadan.

— Bu şartlar içinde bizi niçin koruduğunu anlayamıyorum yalnız.

— Anlaşılmayacak ne var bunda: Şaşırtan Ulu'ya taparcasına bağlı olan Büyük Konsey'i uyutmak için bir vesile gerekliydi ona; suçsuzluğunun ispatı olarak serbest bıraktırdı bizi. Sonra da başarısızlığımızı hazırlamaya koyuldu. Elindeki karşı-madde bombalarıyla Dünyayı imha edeceğinden emin şimdi. Ve bu ılık gelgit en geç bir yıl sonra sona erecek; biz iki insan soğuktan öleceğiz, toprağa gömülen Vümlerse şekil değiştirecek. Böylece gelecek çevrimde hem insanlardan hem de eski bilgelerden kurtulmuş olan Müh-RVZ, çevrimlerin sonuna dek bu âlemin tek hâkimi kalacak.

Kumandan itiraz etti:

— Evet ama her halikârda tek hâkim olarak kalacaktı Müh-RVZ: Şaşırtan Ulu'nun, ılık gelgiti izleyen mutlak soğuğa dayanamayacağını ve Büyük Konsey'den tektük

yaşayacakların da kendisine karşı çıkmak gücünü gösteremeyeceğini biliyordu pekalâ...

Yaldızlı saçlarını hiddetle geriye doğru attı Elika:

— Pavlevski'den korkuyordu... dedi. İhtiyar bilginin Vümlerde sınırsız bir kudret duygusu uyandırdığını unutmayınız. Vümlerin gözünde bir tanrıdan farksızdı Pavlevski, herşeye kadirdi. Sadece büyük bilgeler ürkmeden değerlendirebilirdi onu; ama Müh-RVZ cinsinden genç ve haris bir böcek, Pavlevski'den ancak nefret edebilirdi.

Başını salladı Maogan:

— Söylediğiniz korkunç bir şey Elika. Korkarım haklısınız da... Bir nokta kesin: Müh-RVZ, kendisi hakkında ne düşündüğünüzü biliyor. Zihin yoklama kudretine sahip ne yazık ki!

— Biliyor evet, eminim. Gözlerinde okudum... Biliyor ama umurumda değil. İkimiz de nasıl olsa ölüme mahkûmuz onun gözünde...

Kubbeyi tıkırdatmaktaydı ince parmaklarıyle. Pürüzsüz madenden çıkan ses bir bakır çan sesi gibi yankılanıyordu.

Sarı Vümler, kayıtsızca çözüyorlardı pilin hatlarını. Kendi aralarında hızla konuşuyorlardı, anlaşılmaz bir diyalogdu bu...

Onlara bir an kinle baktı Elika, sonra kumandana yaklaştı. Bakışları sâbitleşmişti, elleri titriyordu.

— Yalvarırım Jord... dedi. Kurtarın bizi buradan. Bu dev böcekleri görmeye tahammül edemiyorum artık. Hiçbir sevimlilikleri kalmadı gözümde.

Maogan bir süre genç kadının yaldızlı saçlarını okşayarak sessiz kaldı, sonra onu omuzlarından kavrayıp yavaşça kenara çekti ve sordu:

— Müh-RVZ'nin Dünyaya karşı hücuma kalkacak olan filoya katılmaya hazırlandığı doğru mu?

Evet anlamında başını salladı Elika:

— Doğru evet. Yarın Glory II ile hareket ediyor. Dünyanın batışını seyretmek zevkinden mahrum kalmayacak...

Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi:

— Glory II henüz burada kalmış olan tek gemidir Jord. Bütün ötekiler Dünya etrafında nöbette bulunuyor.

Jord Maogan, belli belirsiz gülümseyerek baktı genç kadına:

— Bu görevin tek sorumlusu olduğumu sanıyordum... dedi. Ama görüyorum ki bu sarışın kafanın içi bir sürü fikirle dolu.

— Buna kadın sezgisi diyorlar Jord. Elektronik beyinlerin tahliline meydan okuyan kuraldışı eski bir yetenektir bu, ama bütün yararlığını muhafaza etmiştir.

— Tamamıyle aynı fikirdeyim... dedi Maogan.

ELİKA hızlı adımlarla ilerleyip Glory II'nin çevresini iyice gözden geçirdi. Gemide nöbetçi yoktu. Demek ki gizlice içeri girip yerleşmek güç olmayacaktı.

Ürperdi birden. İlk yaşlık döneminin sona ermesine rağmen hava serindi; Star-Hunt'tan getirilmiş giysiler böyle bir iklime uygun düşmüyordu. Soğuk bir rüzgâr esiyordu işte. Lep'ler geçiyordu yüksekten. Dikkatle baktı Elika kuşlara. Elini çabuk tutmak gerekiyordu, fikir değiştirmiş olabilirdi Müh-RVZ. Ama şimdilik bir tehlike yoktu: Bakır rengi ışığın içinde güneye doğru uzaklaşıyordu Lepler.

Beyaz Vüm bekliyordu genç kadını içerde. Elika'nın üşümüş olduğunu farkedince kuru bir elbise uzattı. Dalgınlık içinde aldı elbiseyi Elika. Elbise tellerinin yumuşak ve ılık teması derhal kendine getirdi onu, incelemeye koyuldu elbiseyi. Bitki etinden kesilmiş sıcak bir giysiydi bu. Başını kaldırdı genç kadın: Beyaz Vüm, gözleri dostlukla parıldayarak kendisine bakıyordu. Mor Vümlerden biri hakkında birşeyler tıkırdamaya koyuldu sonra, ama çok genç olduğundan güçlükle anlatabiliyordu derdini. Yarım yamalak anlar gibi oldu Elika, üzerinde durmadı, üstünkörü teşekkür edip giyindi ve çıktı. Kendisini Maogan bekliyordu konvertisörün yanında.

— Yol açık... dedi. Kolayca girebiliriz gemiye.

— Sandığımız kadar basit olmayacak bu iş... diye itiraz etti kumandan. Konvertisörü demonte etmemiz lâzım, bir tondan fazla tartıyor. Onsuz da Dünyada elimiz kolumuz bağlı kalırız.

Sıkıntı bürümüştü genç kadının yüzünü:

— Dünyanın vaktini alır bu iş... dedi. Çünkü orada, herşeyi yeni baştan monte etmemiz gerekecek.

— Başka çaremiz yok ki! Götürmek zorundayız konvertisörü, başka türlü bu yolculuğun hiçbir anlamı kalmıyor.

Kaşlarını çatmış dinliyordu Elika.

— Bekleyin beni... dedi birden.

Kararlı adımlarla ilerleyip malzeme deposuna giden koridora daldı. Hızla uzaklaştı. Jord Maogan, şaşkın, genç kadına vahşî bir bitki havası veren bu elbiseyi nerden bulduğunu düşünüyordu.

Çok geçmeden döndü Elika, arkasında durmaksızın tıkırdayarak tartışan sarı Vümlerden bir ekiple laboratuvara girdi. Vümler birkaç dakika içinde konvertisörü demonte etmiş bulunuyorlardı. Aralarından beşi yatay duruma geçti sonunda; ve ötekiler, böylece meydana gelen platforma doğru ittiler ağır makinayı... Bu ince ve güçsüz görünüşlü yaratıkların fizik direnci öteden beri şaşkınlık vermişti kumandana. Ama bu sefer endişeye kapıldı Maogan:

— Niye bunlardan yardım istediniz kuzum? dedi. İhtiyatsızlık bu; şimdi her gittikleri yerde anlatacaklardır.

Küstahça bir ışıltı belirmişti gözlerinde Elika'nın:

— Hiçbir önemi yok... dedi. Glory II'nin tayfası bunlar, başlarındaki da geminin kumandanı...

Maogan afallamıştı. Kekeledi:

— Peki ama nasıl oldu da başarabildiniz bunu?

— Basit... diye güldü Elika. Son teftişiniz sırasında, Glory II'nin anti-«İ» savunma konvertisörünü arızalı bulduğunuzu ve onun yerine yeni bir konvertisörün gemiye yüklenmesini uygun gördüğünüzü söyledim kendilerine.

Elika'ya şaşkınlıkla baktı kumandan. Hakikî bir öncüye has özellikler keşfediyordu genç kadında.

— Hiç de fena bir fikir değil... diye mırıldandı. Şüphelenmediler mi peki?

— Hayır. Yönettikleri gemilerin işleyişi hakkında pek az şey biliyorlar çünkü. Gregor Pavlevski gemilerin kullanılışını öğretmiş onlara, mekaniğini öğretmeye vakit bulamamış...

Vümler büyük bir hızla gemiye yüklemişlerdi konvertisörü; kumandan, montaj işlemini yönetmek üzere ardlarından yürüdü. Çalışırken düşünmekteydi:

— Yan Paterson'u burada bırakamayız, götürmemiz gerekli beraberimizde. Belki de siyah Vümün ima ettiği kadar hasta değildir...

Elika'ya döndü:

— Bu iş için hiç kimseye güvenemeyiz ki... Vümler için geçerli parlak bir açıklama bulmak gerekiyor.

— İşte orası zor... dedi genç kadın. Ama bu meseleyi akşam enine boyuna düşünür tartışırız. Vaktimiz var: Glory'nin oniki saatten önce hareket edemeyeceğini söyledi kaptan.

* * *

K.K.G. başkanlığına getirildiğinden beri ilk defa olarak rahat bir nefes alıyordu Olver Gulv. Stern Dexer çabuk ve iyi iş görmüştü. Nötrinik lazer'ler üreten fabrika tam randımanla çalışmaktaydı ve şu ana kadar üretilmiş olan ilk silâhlar da fabrikayı muhtemel bir Vüm hücumuna karşı koruyacak güçteydi. Birkaç gün içinde K.G.K. merkezi de rahat savunulabilir hale girmiş olacak ve karşı-Vüm donanmasının ilk gemileri, gerekli silâhlarla mücehhez duruma gelecekti.

Ateşböceklerine öldürücü kesin darbeyi onbeş güne varmadan indirmiş olacağını düşünüyordu Olver Gulv.

* * *

Yan Paterson'un içinde yüzdüğü kabı, saat sekize doğru geminin vivaryumuna yerleştirmiş bulunuyordu kumandan. Ama bu sefer son derece ciddî tedbirler almıştı. Kalorijen bir silâhla mücehhez olan Elika, her yabancıyı buhar haline getirmeye hazır, geminin giriş kapısında nöbet tu-

tuyordu. Bereket versin o saatte bütün Vümler uykuya yatmıştı. Dışarda soğuk hâkimdi; ve ilerdeki ormanda, soğuğa karşı en zayıf olan birinci çevrimden Vümler, kış uykusu için, susival kökleri arasında yuva kazmaya koyulmuşlardı.

Sadece korunma sisteminin, izospas'lara kumanda eden bir alay kabloyu bağlamaya girişmişti Maogan. Glory II tipinde enstantane ötelenimli gemilerde kumandan, herhangi bir isyanı önlemek amacıyle, daima tayfadan önce uyanmaktaydı.

Bir keresinde böyle bir isyan hareketiyle karşılaşılmıştı çünkü. Tesadüfen gemi kumandanından önce uyanmış olan «Komarov» gemisinin radyo şefi, yanına birkaç yardakçı alıp geminin kontrolünü ele geçirmiş; kumandanın ve ikinci kaptanın uyanmalarını engelleyerek, yirmi yılı aşkın bir süre uzayda korsanlık ettikten sonra esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Ama bu sefer Maogan, herkesten önce uyanmasını engelleyecek en ufak bir aksaklık bile bulunmasını istemiyor; bunun için de, bağlantıları müthiş bir dikkatle ayarlıyordu. Tam işini bitirmek üzereydi ki Elika'nın kısa bir ıslığı bir yabancının gelmekte olduğunu haber verdi ona. Son vidayı hızla sıkıştırdıktan sonra, genç kadına işin bittiğini bildirmek üzere ıslık çalarak geminin girişine yaklaştı... İri siyah gözlü gösterişli bir mor Vüm geliyordu uzaktan. Vümün bakışları, Dünyalı kızın kendisine nişanladığı pülsöre takıldı.

— Çok çalışmış olsanız gerek... dedi tıkırdayarak.

Elika, parmağı tetikte, Maogan'a baktı bir an. Kumandan, silâhı indirmesini işaret etti ona:

— Müh-GRR'la yeniden buluşmaktan mutluluk duyuyorum... dedi.

Vüm, kumandana, ürperti verecek şekilde derin derin baktı bir an.

— Size, ne yaptığınızı ve bütün niyetlerinizi bildiğimi söylemek üzere geldim... dedi.

Ateş etmek istedi Elika. Jord Maogan, eliyle beklemesini işaret etti. Karşısındaki böcekte düşmanlık sezmemişti kumandan.

— Ben size yardım ettim... dedi Müh-GRR. Siyah Vümün beyin dalgalarınızı almasını önleyecek zihnî barajı kuran benim. Yoksa teşebbüsünüz çoktan yarım kalmış olurdu.

Silâhı indirdi Elika. Müh-GRR ona bakarak devam etti:

— Ölüm beni korkutmaz. Ama unutalım bu jestinizi. Şimdi bundan daha önemli şeyler var: Sorumlular, Dünyanızı tuzbuz etmeye karar verdi. Müh-RVZ'ın, siyah Vümün haklı olduğunu kabul ediyoruz: Hiç şüphe yok ki, ölümle burun buruna gelen kimse öldürmek zorunda kalır. Ama gözlerini hırs bürümüş olan Müh-RVZ, benim kendisinden on çevrim daha ilerde olduğumu çabuk unuttu. Eyleminin yararlı olduğuna inandığım sürece müdahale etmedim. Artık bitti.

Müh-GRR bir an susup gözlerini iki Dünyalıya dikti:

— Giriştiğiniz işte başarıya ulaşmanızı yürekten dilerim... dedi. Eğer insanları akıl yoluna çekmeyi başarabilirseniz, bize derhal bildirin ki, büyük çevrimsel uykumuza içimiz rahat dalabilelim. Buna karşılık ben de sizleri siyah Vümün şerrinden kurtarmaya söz veriyorum. Zaten kendisini hiçbir zaman bir bilge olarak kabul etmedik. Gerçi büyüklerimiz öldü ama, dersleri unutulmadı.

Kurnazca bir pırıltı yanıp söndü iri gözlerinde:

— Hayranlık verici bir kadınsınız Elika... dedi. Bugüne gelinceye kadar sarı Vümlerin hiç bu derece hızlı ve düzenli çalıştığını görmemiştim ben...

Genç kadın kızarmıştı:

— Demek biliyordunuz... diye mırıldandı.

Bir kahkaha attı Maogan. Elika iyice utanarak devam etti:

— Ben de gerçekten büyük bir iş yaptığımı sanıyordum!

— Gerçekten büyük bir iş yaptınız... dedi Müh-GRR.

Çıkmak üzere selâm verdikten sonra yeniden döndü:

— Az kalsın unutuyordum kumandan... dedi. Sizinle çalışan ekibe güvenebilirsiniz. Ortadan yoketmeye kalkmayın onları. İşiniz zor, belki de kendilerine ihtiyacınız olur.

Müh-GRR uzaklaşırken Elika ona doğru koşup sordu:

— Yoksa üzerimdeki bu elbiseyi siz mi?..

Antenleri kımıldadı böceğin:

— Hayır... dedi. Birinci çevrimden pek genç bir Vüm'ün fikridir o. Çok üşüdüğünüzü görmüştü de...

DÜNYAYI seyretmekteydi Jord Maogan. Nötrinik yaratıklar, insanların dünyasını böyle görüyordu demek: Vümlerin küçük ve biraz da hüzünlü âleminden bin kat daha parlak, göz kamaştırıcı kocaman bir ışıktan halka... Ve bu dev ışıltının içinde milyarlarca ateşböceği kımıldıyordu. Güneşin sürekli olarak yaydığı nötrinik akı, aydınlığına güç dayanılır altından bir ırmak gibiydi.

Henüz bir saat olmuştu Glory II yüzeye çıkalı. Herşey mükemmel geçmişti.

Kumandan, içinde Elika'nın uyumakta olduğu koltuğu bir el hareketiyle açtı. Birkaç dakika sonra genç kadın, kumanda mevkiinde, Maogan'ın yanındaydı. Vücudunu bir kalıp gibi saran saman sarısı uzay elbisesinin içinde alabildiğine güzel, gülümsüyordu işte.

— Tamam mı? Başardık mı nihayet?

Cevabı beklemeksizin kumanda kabinindeki lumbuza yaklaştı; dile gelmez manzarayı o da görmüştü.

— Dünya bu demek! diye haykırdı. Bu derece güzel öyle mi?

Seyretmeyi bırakmıştı bile. Detektörlerin üzerine eğilmiş, Vüm hücum filosunun gemilerini bulmaya çalışıyordu. Bu civarda nöbet uçuşunda olmalıydılar.

Filoyu bulabilmek için Dünya çevresinde iki kere dönmek zorunda kaldı kumandan. Jord Maogan'ın Ay olarak tesbit ettiği parlak bir çemberin yakınında dolaşıyordu Vümler. Ustaca bir manevraydı bu; çünkü en ufak bir tehlike vukuunda Ayın içine geçip gizlenebilirdi gemileri; oysa Dünyalılar Ay'ın ancak üzerinden uçabilirlerdi.

İşaret verdi kumandan; sonra klasik iticileri çalıştırarak düşük hızla filoya yaklaştı. Büyük bir netlikle geldi cevap: Filo kumandanı Müh-SFKJ, siyah Vüm Müh-RVZ'ye hoş-

geldiniz dileklerini sunuyor ve kendisini kumandan gemisinde beklediğini bildiriyordu.

Elika'ya baktı Maogan. Genç kadın hiçbir şey söylemeksizin silâh dolabına yaklaştı, kalorijen bir pülsör alıp taktı beline, bir tane de Maogan'a uzattı.

— Umarım kullanmak zorunda kalmayız... dedi kumandan silâhı alırken. Çünkü silâh kullanmak zorunda kalmamız demek, durumun tamamıyle umutsuz olması demektir.

— Doğru ama, gene de tedbirli olmamız lâzım... dedi Elika. Vümlerden çok daha hızlı davranmalıyız.

Maogan verici cihaza eğilmiş, Vüm kumandana koordinatlarını yollamaktaydı. Birkaç dakika sonra da Glory II'nin kenetleyici mıknatısları, Vüm amiral gemisinin giriş deliğine yapışmış bulunuyordu.

* * *

Filo kumandanı Müh-SFKJ, onbeş çevrim yaşında bir mavi Vümdü. Onbeşinci çevrim Vümlerde maddî bilinçlenme dönemini karşıladığı için tayin edilmişti o mevkie. Yani maddeci Dünyalıların gemilerini savaşta herkesten iyi yönetebilir diye görülmüştü. Maogan, Vümlerin kumanda kabinine girerken bunu biliyor; ileri süreceği delilleri de bu bilginin ışığında seçip tasarlıyordu: Müh-SFKJ ile ince uzun tartışmalara girmek veya duygusal delillere başvurmak söz konusu olamazdı. Açık konuşmak, ve gerektiği zaman da kuvvetini ortaya koymak lâzımdı.

Müh-SFKJ'nin yeşil çevreli kırmızı gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Antenlerinin hafifçe titreyişinden, böceğin tetikte olduğu anlaşılıyordu sadece. Kendi ölçülerine göre ayarlanmış yuvarlak koltuğa yerleşip gözlerini Maogan'a dikti:

— Sorumluların fikir değiştirdiklerini ve Müh-RVZ'-

nin gezisinin böylece iptal edildiğini söylüyorsunuz ama... dedi. Ben niye haberdar olmadım bu değişiklikten?

— Radyo haberleşmelerinin ne kadar yetersiz olduğunu bilmez değilsiniz... diye başladı Maogan. Nötrinik âleme aktarılan Dünya cihazları hiçbir zaman doğru dürüst işlememişlerdir; Şaşırtan Ulu'nun bunların yerine kullanmak üzere imal ettiği cihazlarsa, hep arıza yapmıştır.

Müh-SFKJ'nin antenleri oynamaya başlamıştı:

— Onu biliyorum... diye tıkırdadı. Ama ben siyah Vüm Müh-RVZ'le sürekli telepsişik bağlantı halindeydim. Bu temas nasıl oluyor da kesintiye uğruyor?

Soğuk bir tonla cevap verdi Maogan:

— Siyah Vümün haddinden fazla şiddet taraflısı olduğu yargısına varıldı.

Karşısındakinin hipnotik bakışına kılı kımıldamadan direniyordu kumandan. Kesin bir sesle konuştu:

— Sorumluları fikir değiştirmeye sevkeden benim... dedi. Yalnız ben... İşte bunun için beni haberci seçtiler.

Birden rahatlamış göründü Müh-SFKJ. Antenlerini indirip ön ayaklarıyle bağasını parlatmaya koyuldu.

— Sizi dinlemeye hazırım kumandan... diye tıkırdadı başını kaldırmaksızın. Ne öneriyorsunuz?

Maogan bir solukta konuştu:

— Dünyaya karşı hücumu ertelemenizi istiyorum. Bana, hemcinslerimle temasa geçip müzakere etmek için vakit tanıyın. Çünkü bütün bu hikâye aptalca bir yanlış anlamaya dayanıyor. Ve bu yanlış anlama da, ne yazık ki, bir katliama yolaçmak üzere... Son bir şans verin bana.

Yavaşça başını kaldırdı Müh-SFKJ:

— Şimdiki nötrinik yapınızdan çıkabilmenin bir çaresini bulmak için aylardır uğraşıyorsunuz kumandan... dedi. Ve başaramadınız bir türlü. Bu durumda, insanlarla hemen şu anda nasıl temasa geçebileceksiniz?

— Ancak Dünya yüzünde işleyebilecek bir cihaz yarattım.

Güven dolu sâkin bir sesle söylemişti bu cümleyi.

— Pek güzel... dedi Vüm.

Ayağa kalkmıştı:

— Benimle gelin.

Amiral gemisinin gözetleme odasında dört pembe Vüm çalışmaktaydı. Üzerinde fotoğrafların asılı durduğu bir duvar panosuna doğru yürüdü Müh-SFKJ:

— Dünyalıların savaş hazırlığını fotoğraf yoluyla öğreniyoruz... dedi. Etrafımızı kuşatan ışık şelâlesi içinde, dolaysız gözlem hiçbir sonuç vermiyor. İşimize yarayan bilgileri, sadece elemeli fotoğraf tekniğiyle elde ediyoruz... Bakın, şu gördüğünüz yuvarlak lekeler Dünyalı gemilerdir; şu açık beyaz çizgiler de, insanların hazırlamakta olduğu nötrinik silâhları besleyen piller... Bu hazırlık Dünyanın V8-940-F numaralı kesiminde oluyor. Her onbeş dakikada bir bu kesimin fotoğrafını alıyoruz; böylece hemcinslerinizin çalışmasını, dakikası dakikasına izlemek mümkün oluyor. Bakın şuraya...

Bir dizi parlak nokta gösteriyordu:

— Bunlar, bizden gelecek bir hücuma karşı fabrikayı koruyan silâhlardır.

Maogan'ın gözlerine dikmişti gözlerini:

— Lütfen beni anlayın kumandan... diye devam etti. Haddinden fazla beklemiş olduğumuz kanısındayım ben. Hemcinslerinizin gaddarca davranışlarıyla benim ırkıma reva gördüğü şeyleri unutmadım henüz. Çok geçmeden yurdumuzda ılık gelgit sona erecek. Bir faciayla karşılaşmak korkusunu üzerimizden atarak, huzur içinde uyuyup şekil değiştirmek hakkımız değil mi?

— Pembe Vümlerin henüz ıslak yeni bir fotoğraf iliştirdikleri panoya döndü gene:

— Bakın nasıl hazırlanıyorlar... dedi. Fabrikanın yanına iki gemi daha inmiş bulunuyor.

Maogan birden sert bir sesle:

— Nasıl isterseniz öyle davranın... dedi.

İki adım ilerleyerek Müh-SFKJ'nin tam karşısına dikilmişti. Böceğin gözlerinin içine bakarak devam etti:

— Henüz gençsiniz ve durumu bütün yönleriyle düşünemiyorsunuz... Sanır mısınız ki bu gezegeni ortadan kaldırmakla insanların elinden kesinlikle kurtulmuş olacaksınız?

Lumbuza doğru ilerleyerek ışıldayan uzayı gösterdi:

— Şu âlemle sizin âleminiz arasındaki kudret farkına bakın... dedi. Seyrettiğiniz şu gezegenin, Dünya İmparatorluğunun ancak binde biri olduğunu belki de bilmiyorsunuz. Bunu yokettiğiniz taktirde bütün imparatorluk size karşı hücuma geçecektir. Ve önümüzdeki ılık gelgit dönemi başladığında hiçbir Vüm uyanmayacaktır, emin olun. Bu insanlar, sizi bulup da toptan imha edinceye kadar arayacaklardır.

— Ama Şaşırtan Ulu iddia ediyordu ki...

— Kendi intikamından gayrı hiçbir şey düşünmeyen ihtiyar bir delidir Şaşırtan Ulu. Yaşlıydı evet, hiçbir şey beklemiyordu gelecekten. Vüm halkını kendi intikamına kurban etmek de umurunda değildi.

Bir yandan konuşuyor, bir yandan da karşısındakini gözlüyordu Maogan. Blöf, etkisini göstermişe benzerdi; endişeli bir hali vardı şimdi böceğin.

— Peki... dedi sonunda. Size bir şans tanıyacağım. Barış görüşmelerini yürütmek için oniki saat veriyorum size kumandan.

Lumbuza doğru giderken ekledi:

— Ama bu süre boyunca hiçbir beyaz çizginin fabrikada bir çembere monte edilmemesi şartıyla oniki saat. Bu, benim için, düşman gemilerinden birinin filoma derhal

saldırabilir hale gelmesi demektir. Böyle bir durumda da biliniz ki, artık kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmayacağına göre, ihtarsız ateşe başlayacağım.

Glory II'yi amiral gemisine bağlayan koridora kadar eşlik etti Maogan'a döcek; ve ayrılacakları sırada tekrarladı:

— Tam oniki saat kumandan. Bir saniye fazla değil.

VÜMLER tarafından sökülüp götürülen El-Bahir karşımadde santralinin işini görmek üzere Dünyalılar, yeni bir enerji üreten kombina kurmuş ve bunu muhtemel hücumlardan nasıl koruyacaklarını pek kestiremedikleri için de çıkar yolu koca fabrikayı Hoggart dağının altına gömmekte bulmuşlardı. Muazzam bir mağaranın içine yerleştirilen fabrikanın sadece kontrol merkezi yüz metre uzunluğundaydı.

O gün, İlyiç isimli nöbetçi mühendis hiçbir şey düşünmeksizin her zamanki işini görmekteydi. Gerçekten de Vüm hücumları çoktandır kesilmişti; ve bu hücumların yeniden başlayacağını gösteren bir emare de yoktu. Üstelik Dünya hükümeti bu konuda ısrarla sustuğundan, Dünyalılar mesele hakkında sağlam bilgi sahibi değildiler.

* * *

Jord Maogan, elleri iki altın kartalla süslü manivelânın kolunda, Glory II'yi yönetirken; Elika da, gözleri eleme dürbününün gözleme merceğine adetâ yapışık bir halde, nötrinik ışığın altın renkli alevleri içinde geniş bir kırmızı hale yaratan güçlü enerji kaynağının yerini kesinlikle tesbite çalışıyordu. Ancak büyük çapta bir santralin böyle bir haleyi meydana getirebileceği umudundaydı.

Konvertisörü bu çapta bir santrale bağlamak, Maogan'ın planını başarıya ulaştırabilirdi belki. Genç kadından aldığı bilgilere göre iş gören kumandan, gemiyi yavaş yavaş Dünya kabuğunun altına soktu; ve Glory II, kırmızı halenin tam göbeğine geldiği anda da durdu.

* * *

Vümlerden söz edildiğini İlyiç de duymuştu tabii. Ve merkez reaktörünü kontrol eden 9 numaralı bloka gelip de, ortasında iki ateşböceğinin durmadan hareket ettiği parlak çemberi görünce, ne olup bittiğini derhal kavradı. Saniye kaybetmeden koştu bürosuna, ve bütün gezegeni ayağa kaldıran tehlike işaretini verdi. Birkaç saniye sonra da, hatta Olver Gulv'la konuşmaktaydı.

— Ne var ne oluyor? diye sordu K.G.K.'nin şefi.

— Vümler! Hem de merkez kontrol dairesinde...

Kesin bir sesle emretti Gulv:

— Kımıldamadan durun. Sadece gözlemekle yetinin, ve ne yaptıklarını bildirin bize. Ben de kendi yönümden harekete geçiyorum.

* * *

Stern Dexer iç telefonu açmıştı. Gulv'ın sesi geldi:

— Elimizde nötrinik lazerle mücehhez bir savaş gemisi bulunması için kaç zaman gerekli?

— Biraz düşündü Dexer, sonra konuştu:

— Vaad ettiğim gibi, yarın akşam. Niçin sordunuz?

— Vümler, yeni bir karşı-madde santralini demonte etmeye hazırlanmakta... En geç altı saat içinde bana bir savaş gemisi gerekli, anlaşıldı mı?

Boğulur gibi bir ses çıkardı Dexer:

— Ama bu imkânsız! Zaten gece gündüz çalışmaktayız biz...

— Umurumda değil!.. diye haykırdı Gulv. Yedek ekipleri de uyandırıp işe sürün. Bir gece uyumasalar ölür mü bu tembeller? Ben savaş gemimi altı saat içinde bitmiş isterim.

— Peki, diye homurdandı Dexer. Elimizden geleni yapacağız elbette... Yalnız genc de en azından oniki saat alacaktır, bilmiş olun.

— Perişan oluruz... dedi Gulv. Ama ben de elimden geleni yapmaya çalışacağım.

* * *

Jord Maogan, lüzumsuz acele göstermeden çalışmaktaydı. Santral tarafından üretilen enerji akısının emerjans noktalarını sonsuz bir dikkatle gözden geçirdi. Bu uzun çalışmayı yapmak şarttı; zira en küçük bir değerlendirme hatâsı, zaten umutsuz bir teşebbüsü kesin bir başarısızlığa mahkûm edebilirdi hemen. Ve böyle bir durumda da, artık ikinci bir şans kazanmak mümkün değildi.

Elika şaşmaz bir kesinlikle yardım ediyordu ona. Genç kadın, dünya reaktörünün çıkış borularını bulmuştu bile. Ve konvertisörü kendi ekseni üzerinde döndürerek, çeşitli unsurlarını ayarlamaya koyulmuştu. Saatine bakarak:

— Tamam... dedi. Buraya geleli henüz altı saat oldu, elimizi çabuk tutmuş sayılırız.

* * *

Durmadan çalışmaktan gözlerine kan oturmuştu Stern Dexer'in; ama sevinçliydi: Olver Gulv'la tesbit ettikleri süreden kırkbeş dakika kadar kazançlıydı çünkü. Lazerin montajı biter bitmez, aracı savaş gemisine aktarmak kalıyordu; ve bu aktarma işine de, en geç bir saat sonra girişebileceklerdi.

* * *

Son yoklamalarını da bitirmişti Maogan. Elika'ya döndü:

— Ölüm kalım saati nihayet geldi işte... dedi sâkin bir sesle. Başaramadığımız taktirde herşey bitiyor.

Gözlerini ayırmaksızın, gezle tutturdu kaptörü. Santralde bütün ışıklar bir anda sönmüştü şimdi. İki ay içinde

ikinci defa olarak bütün Afrika, enerjiden yoksun kalıyordu. Merkez kontrol dairesinde İlyiç, kulaklarını tıkamıştı: Gerçekten de, türbinlerin gürültüsü dayanılmaz hale geliyordu; ve genç mühendis, birisinin bir kaç saniye içinde, bütün bir günlük enerji üretimini kapmaya çalıştığını sandı.

Birkaç dakika geçti bu cehennem ortamı içinde, sonra uğultu yavaş yavaş dindi. Lâmbalar her zamanki pırıltısına kavuşmuştu yeniden. İlyiç gözlerini ovuşturmaktaydı. Hemen gözlerinin önünde, yerin altı yüz metre altındaki merkez kontrol dairesinin tam ortasında, bir uzay gemisi vardı; ve şekli kendisine hiç de yabancı gelmeyen bu gemi, boyalarının yer yer dökülmesine rağmen halâ okunabilen bildik bir isim taşımaktaydı: Glory II.

Soğukkanlı kalmaya ve Olver Gulv'den aldığı talimata harfiyyen uymaya çalışarak, mekanik bir sesle, görmekte olduklarını birer birer anlatıyordu: ama anlattıklarının, dinleyenlerin gözünde hiç bir anlam taşımadığını da biliyordu zavallı.

* * *

Nötrinik güneş akısının artık içerisine geçemediği Glory II'nin içinde, her yer kapkaranlıktı. Sadece nöbet sisteminin ufak mavi ampulleri yer yer belirsiz bir ışık saçıyordu şimdi. Jord Maogan, koridorları geniş adımlarla aşarak izospaslara doğru ilerlerken, Elika da, kalbi heyecandan çarparak, Yan Paterson'un vivaryumunu açmaktaydı. Ama bakışları sâbitleşmiş olan Paterson, Elika'yı görmüyor ve işitmiyordu sanki. Siyah Vüm doğruyu söylemişti demek ki: Paterson çıldırmıştı, evet. Kendisini kolundan sıkıca tutan genç kadını bir robot gibi izliyordu ama girişecekleri kesin mücadelede hiç bir fayda sağlayamayacağı da besbelliydi.

Buna karşılık sarı Vümler, transfere mükemmel bir şe-

kilde katlanmışlardı; ve lâmbaların zayıf ışığında garip pırıltılar saçıyordu bağaları. Sıraya dizilmişlerdi ve geniş gözleriyle Maogan'a bakmaktaydılar.

— Gördüğünüz gibi, seti aşmayı başardık... dedi kumandan. Ama en zoru kalıyor geriye: İnsanlarla anlaşmak, pek rahat olmayacaktır. Şu anda hiç şüphe yok ki bizleri saldırgan olarak görüyor ve büyük bir ihtimalle şiddetli bir tepki göstermeye hazırlanıyorlar. İşin bu yanını ben yükleniyorum. Buna karşılık sizden istediğim, mümkünse, şu anda Dünya çevresinde nöbet tutan benzerlerinizle teması kesmemenizdir... Özellikle Vüm donanması kumandanıyla derhal bir telepsişik temas kurma yoluna gitmeniz gerekiyor.

Sarı Vümlerin önderi:

— Deneyeceğim... dedi. Ama korkarım, mümkün olmayacaktır: Unutmayınız ki biz de nötrinik evreni terketmiş bulunuyoruz.

— Bunu biliyorum... diye karşılık verdi Maogan; ve bu alanda bir başarısızlık ihtimalini de hesaba kattım. Tehlike büyüdüğü taktirde son bir manevraya girişeceğiz: Sizi, ama sadece sizi ve o da vaktimiz kalırsa, nötrinik evrene geri göndermek... Yani bir kısım tayfanın Glory II'de kalması ve konvertisörü tersten döndürmeye çalışması gerekiyor. Ötekiler benimle birlikte Dünyaya inecekler; böylece sürekli telepsişik temas halinde kalmamız da mümkün olacaktır.

Jord Maogan, gözlerini uzun bir süre Vümlere diktikten sonra ekledi:

— Benimle gelecek olanlar bilmelidirler ki, kendi evrenlerine dönüşleri garanti değildir.

Tayfaların başkanı takırdadı:

— Ben bu tehlikeyi göze alıyorum.

* * *

Şüpheci ve bıkkındı Olver Gulv; ama sırf görev duygusuyla, İlyiç'in raporunu dinlemeye devam ediyordu. Hoparlörde tatsız bir çızırtı yaratmaktaydı mühendisin heyecanlı sesi:

— Uzay gemisinin kapısı açıldı, merdiven iniyor şimdi... Görüyorum onları, Dünyalı değil bunlar, Dünyadışı yaratıklar evet... İki Dünyalı erkekle bir Dünyalı kadın var aralarında... Yaklaşıyorlar... Garip şey: Erkeklerden birini çok iyi tanıyorum... Televizyonda görmüştüm, evet, eski K.G.K. başkanı Yan Paterson bu, eminim... Ama sendeliyor durmadan, sarhoş gibi bir hali var...

Uzun bir sessizlikten sonra İlyiç'in sesi devam etti:

— Yalnız değil Dünyalılar, ağustos böcekleri görüyorum yanlarında... Kocaman ve sapsarı ağustos böcekleri... Takırdayarak bakıyorlar bana... Çok iri gözleri var, halka halka gözleri... Hiç bir şey göremiyorum şimdi, öyle sanıyorum ki bu ağustos böcekleri beni... Ama çok cici yaratıklar bunlar, iyi yürekli yaratıklar...

Hoparlör titremiş ve sessizlik olmuştu. Olver Gulv, mikroyu yakalayıp haykırdı:

— Kendinize gelin İlyiç! Bırakın saçmalamayı. Ne görüyorsanız onu söyleyin sadece... Alo! Cevap verin İlyiç... Cevap verin diyorum Allah kahretsin!

Hoparlörden, mühendisin boğuk bir şekilde solumasını işitiyordu şimdi kumandan; ama İlyiç tamamıyla susmuştu artık, en ufak bir yorumda bulunmuyordu. Bir mikro gürültüsü oldu, sonra sâkin ve kendinden emin bir ses yükseldi:

— Karşınızda kumandan Jord Maogan.

Olver Gulv derhal kontağı kesip emretti:

— Hoggart fabrikasını özel birliklerle hemen tecrit ediniz. Öyle anlaşılıyor ki hepsi çıldırdı...

* * *

Bir kaç dakikadan beri Jord Maogan genel karargâhla radyo teması kurmaya çabalıyor ama bütün teşebbüsleri sonuçsuz kalıyordu.

— Sanki bile isteye kestiler teması... diye homurdandı. Ahmakça bir şey bu yaptıkları!

Öte yandan Vümlerin kumandanı da:

— Donanmamızın kumandanıyla telepsişik teması bir türlü kuramıyorum... demişti.

Aynı anda bütün ışıkların söndüğü ve otomatik cihazların bloke olduğu görüldü.

— Dünyalılar, santrali tecrit ettiler... dedi Elika. Bir saldırıya uğradıklarını sanıyorlar herhalde.

— Ama bu saçma bir şey, ismimi söyledim çünkü!

— Evet ama bir noktayı unutuyorsunuz Jord: Size verilen son derece gizli görevi sadece Paterson bilmekteydi. Paterson da burada bizim yanımızda şimdi... Ve delirmiş olarak.

— Hayır... diye kükredi kumandan. Birisi daha var benim görevimi bilen: Pal Olborn. Ama onu bulmak da imkânsız buradan. Tecrit edildik evet.

— Ve bu tuzaktan da kolay kolay kurtulacak durumda değiliz... dedi genç kadın. Enerji kaynakları kesik, ve altıyüz metre yerin altındayız!

Sarı Vüm takırdadı:

— Hiç bir çıkış deliği yokmu?

Elinde lambalarla Glory II'den dönen Elika cevap verdi:

— Var... Asansörün kuyusu var, gördüm. Ama altıyüz metreyi nasıl tırmanabiliriz? Tek dayanak, düz kablolardan ibaret.

— Bizim için mesele değil... dedi sarı Vüm. Hattâ sizi de kendimizle birlikte çıkarabiliriz sanıyorum.

* * *

Özel birliklerin hücumunda kullanılan uçan daire yavaş

yavaş inerek fabrikanın üzerinde üç kere dolaştı. Hiç bir hareket yoktu, çöl bomboş görünüyordu.

Birliğe kumanda eden teğmen:

— Saldırganları göremiyorum... diye homurdandı. Ve en ufak bir anormallik yok ortada. Konuşa geçin, silâhlı bir keşif kapsülü yollayacağız.

Çavuşa dönüp ekledi teğmen:

— Gene de pülsörleri batarya haline sokun, ne olur ne olmaz... Ama genel karargâhtakiler rüya gördüler sanıyorum.

— Gene de tuhaf bir şeyler var... dedi çavuş. Yaklaşmamıza rağmen yaprak kımıldamıyor, topu birden ölmedi ya bunların...

— Hayır... diye cevap verdi teğmen. Normaldir bu. Çünkü fabrika hemen hemen tek başına çalışır. Bir veya iki kontrolör vardır içerde, o kadar. Onlar da hiç şüphesiz dipte olsalar gerek.

Uçan dairenin kapısından fırlayan küçük kapsül parlak büyük bir balona benziyordu; pülsörün oval hunisi de görünmese de, hiç kimse bunun aslında korkunç bir savaş silâhı olduğunu farkedemezdi. Yerden bir iki metre yüksekte, robot muhafız karakolunun önünde durdu kapsül. Kontrol vericisine delikli bir fiş yerleştirdi teğmen; ve kapılar otomatik olarak açıldı. Ve teğmenle altı adamı, pülsörlerin himayesi altında yere atladılar.

— Her an ateş açmaya hazır bulunun!

Küçük birlik, zaman zaman sadece bir kum rüzgârının uğultusuyle bozulan kesin sessizlik içinde giriş koridoruna daldı. Ve işte o anda, yarı karanlığın içinde, birtakım gözlerin gözlerine dikilmiş olduğunu gördü teğmen. Ateş emri vermek istedi, fakat karşısındaki gözler acaip bir felç hali yaratmıştı onda. Böyle parıldayan şey, gözlerin etrafındaki sarı daire miydi, yoksa kocaman gözbebeği mi? Kavrayamıyordu teğmen bir türlü. Kolları yana sarkık

olarak çakılıp kalmıştı olduğu yerde. Arkasındaki askerler de, büyülenmişçesine taş kesmişlerdi.

— Güzel iş... dedi Maogan takırdayarak.

Sarı Vüm, gözlerini bir an bile askerlerden ayırmaksızın cevap verdi:

— Sanıyorum ki bunların hesabı tamamdır.

* * *

Müh-SFKJ, gözetleme servisi tarafından alınmış olan son fotoğrafı dikkatle incelemekteydi. Dünyalıların nötrinik bir lazeri bir savaş gemisine tahmin edilen saatten önce monte etmeyi başardıkları açıkça görülüyordu. Emir verdi:

— Yavaşça inişe geçin. Bombaları, maksimum etkiyi elde etmek üzere, yer kabuğunun altına yerleştireceğiz. Şaşırtan Ulu, şuraya (haritada bir noktayı işaret ediyordu) bir üçgen şeklinde koyduğumuz taktirde, bu lânetli gezegeni kolayca havaya uçurabileceğimizi söylemekteyid hep.

Vüm gemileri hep birlikte yaklaşmaya başlamışlardı şimdi. Onları gözlemekte olan Pal Olborn, durumu derhal Gulv'a bildirdi; aynı anda Gulv'a bir başka haber de ulaşıyordu:

«Özel birliklere bağlı bir uçan daire, nötrinik lazer imal eden fabrikanın üzerinde uçmakta ve kontrol kulesinin çağrılarına cevap vermemektedir.»

Bir kaç saniye sonra da yeni bir mesaj geldi:

«Özel birliklere bağlı uçan daire, ihtarsız ateş açmış bulunuyor. Şok dalgası, uçuşa hazırlanan bütün savaş gemilerini parçaladığı gibi, nötrinik lazerleri de perişan etti.»

Sapsarı kesilmişti Olver Gulv, ter basmıştı yüzünü; bütün Dünya gemilerine havalanma emrini vermek üzereydi ki mikroda bir ses yükseldi:

— Jord Maogan. Nötrinik lazer fabrikasını havaya uçurmuş bulunuyorum, ama bu bir saldırı değildir. Tekrar edi-

yorum, bir saldırı değildir bu... Beni derhal Pal Olborn'la temasa geçirebilir misiniz?

— Karşınızda Pal Olborn... dedi bir başka ses. Sizi işitiyorum Jord, ama yaptığınızdan hiç bir şey anlamıyorum. Ne oluyor, açıklar mısınız?

— Gemileri nötrinik lazerlerle donattığımız anda, Vümler üç karşı-madde bombası sallayacaklardır bize...

— Şimdi anlıyorum!.. diye haykırdı Olborn. Ama artık çok geç Jord, çünkü Vümler inişe geçmiş bulunuyor. Dinleyin Jord, ne yapıp edip temasa geçin onlarla; ancak bir kaç dakika vaktimiz kaldı!

Jord Maogan, Vümlerin başkanına dönmüştü:

— Umarım ki ekibiniz işini bitirmiştir. Şu anda nötrinik hale girmedikleri taktirde onlar da Dünyalılar gibi havaya uçacaklardır çünkü...

Vümün gözleri katılaşmıştı, antenleri uzamaya koyuldu birden. Mükemmel bir yapıları vardı, evet; böyle bir mükemmelliğe ulaşabilmek için Dünyada yıllarca çalışmak gerekirdi: Antenlerin her halkası kendi üzerinde dönerek en iyi emisyon halini arıyordu.

Birkaç saniye geçti aradan. Elika, sinirleri son haddine kadar gerilmiş, Vümü gözlemekteydi. Vümün gözleri birden normal rengine döndü ve antenleri yavaş yavaş kısaldı.

— Konvertisörleri harekete geçti... diye takırdadı. Öyle sanıyorum ki başaracağız...

* * *

Hipnozdan kurtulmuş bulunan İlyiç, mikrofona yapışmıştı gene. Aynı anda, fabrikanın diplerinde türbinler yeniden uğulduyordu.

— Glory II hep aynı pozisyonda... diye başladı. Harekete geçtiğini görüyorum... eriyor... eriyor, evet... bir duman haline geldi şimdi... hiç bir şey kalmadı ortada kos-

kocaman gemiden!.. Başım müthiş ağrıyor, bağışlayın beni, çok... çok hastayım...

Aynı anda Pal Olborn'un sevinç taşan sesi yükseldi:

— Vümler geri dönüyor. Şimdi eminim evet, dönüyorlar. Başardınız Jord, başardınız!

Akıl almaz olayların ardarda sıralanmasından iyice bunalmış olan Olver Gulv, bu arada, son duruma göre vermesi gereken bütün emirleri unutmuştu: Avcı filosunun, durumun değiştiğinden haberi yoktu henüz. Ve Jord Maogan, uçan dairesine bir dönüş yaptırmıştı ki, müthiş bir şokla kendini yerde buldu.

Korkunç bir şiddetle radyo blokuna doğru fırlatılan Elika:

— Peki ama ne oluyor? diye inledi.

Sendeleyerek doğrulan kumandan:

— Bir şok dalgası... dedi. Dünyalı avcılar bunlar, bir mikro yakalayıp onlarla temas kurmaya çalışın hemen!

Bütün kaslarını gererek, daireyi düzeltmeye çalıştı; ama otomatik pilotaj sistemi çalışmıyordu. Yedek el sistemini çalıştırmaksa son derece güçtü. Ter içinde, yüz damarları fırlamış bir halde, uçan daireyi uçuş hattına sokmaya çabalıyordu Maogan. Ama bütün çabasına rağmen yere doğru hızla düşmekteydiler. Yedek sistemin ağır manivelâsını santimetre santimetre kendine doğru çekiyordu kumandan, ama iş işten geçmek üzereydi. Elika atıldı. Belki kuvvetli değil genç kadın, ama müthiş bir iradeye sahipti. Kumandanın yanına geçerek iki saniye kadar yardım etti; ama hiç bir sonuç alamadılar. Sonra yavaşça hareket etti manivelâ, ve uçan daire bir ağaç duvarını aşarak fırladı. Maogan, hızlı bir parmak itişiyle, merkez propülsörünü iki saniye için çalıştırabilmişti. Ufak bir göl parıldıyordu şimdi ufukta.

— Herşeyi bırakın... dedi Maogan soluk soluğa. Ya hep ya hiç! Göle düşelim daha iyi.

Genç kadın, bir baş işaretiyle «evet» diyecek zamanı ancak bulabilmişti.

Hızla yaklaştı sular. Sert bir şok... Ve büyük bir fışkırma gürültüsü ortasında bütün ışıklar söndü.

* * *

Helikopterle gölün kumsalına inmiş olan kurtarıcılar, gözlerinin önünde olup bitenlere inanamıyorlardı bir türlü:

Uçan dairenin gürültüyle sulara dalan kalıntısının hemen yakınında, safran sarısı kocaman hayvanlar enerjiyle yüzmekteydi.

Manzarayı bütün ayrıntılarıyle görmek isteyen pilot, dürbünlerine davrandı: O iri böceklerden ikisi, sayısız bacakları arasında, baygın bir adamla bir kadın taşımaktaydılar. Kumsala getirdikleri adamla kadını dikkatle uzatıp canlandırmaya koyulmuşlardı şimdi. İhtiyatla yaklaşan kurtarıcıları görmüyor gibiydi böcekler, yaz güneşinde dinlenir gibi âhenkle takırdıyorlardı. Tam kurtarıcılar onlara ulaşacağı anda, kudretli bir ışık dairesi çevirdi böcekleri; ve sayısız ateşböceği parıldamaya başladı kumsalda. Büyük sarı böceklerden biri kurtarıcılara dönmüş ve kurtarıcılar, tuhaf bir şekilde felce uğramış gibi çakılıp kalmışlardı. Gözlerini onlara dikmiş olan iri böcek çok geçmeden erimeye başladı.

Ve bir kaç saniye sonra kumsalda, asdece iki insan kalmıştı. Böcekler yoktu ortada. Sonra da, ateşböceklerini getirmiş olan ışıktan daire büyük bir hızla uzaya doğru yükseldi.

En sabırlı gözlemcinin bile en ufak bir hayat belirtisi göremeyeceği ıssız ve boz renkli çölü, haftalardan beri, ılık gelgitin altın yaldızlı akısı aydınlatmaktaydı. Bir uzay gemisinin iskeleti, kayaların ortasında çürümeye devam ediyor.

İlk nem döneminin sonunda, donun çatlattığı iki çakıltaşının arasından, bir bitkinin yeşil ucu başverdi birden. Hızla ve düzenle boy attı bitki, ve çok geçmeden küçük bir susival halini aldı.

* * *

Müh-GRR, mercan kırmızısı bağasını sevinçle parlatmaktaydı. Bu iş bitince antenlerini açtı. İki misli uzamıştı antenleri; ve bütün evrenden titreşimler getiriyorlardı bilgeye. Uzun uykusu boyunca eski mor Vüm, öğrendiği şeyler üzerinde yeterince düşünmüştü. Çok işi vardı şimdi. Yeni beyaz Vümler kuşağını eğitmek, uyuyan Lepleri uyandırmak ve yeni felâketlerden sakınmak üzere Dünyalılarla temasa geçmek...

Uzun bir süre, Müh-GRR'ın antenleri gökyüzüne doğru dikili kaldı.

Dünyalı Elika o sırada, bir zamanlar beyaz bir Vüm tarafından kendisine armağan edilmiş olan muhteşem elbiseyi özlemle seyretmekteydi. Alabildiğine yalnız duyuyordu kendini genç kadın. Jord Maogan yeni maceralara doğru gideli çok zaman olmuştu; ve bu arada, kendisine bir erkek çocuk doğurmuş olan saydam vücutlu kızıl Stol kızı Sane Mac-Kinley'i bulmuştu yeniden.

Dünyalı Elika, uzak bir çağrı işitir gibi oldu birden: Belli belirsiz bir takırdamaydı bu. Toparlayıp yoğunlaştırdı dikkatini.

Müh-GRR, Yeryüzündeki elçileri olmasını rica ediyordu Elika'dan. Mühler dünyası uyanmıştı ve ona güveniyorlardı.

S O N

BASKAN

KURGU-BİLİM DİZİSİ

17.2.96/Ctesi
Bed
25.000

1 — UZAYDA DEHŞET «TORA»
(Peter Randa)

2 — DÜNYANIN SONUNA DOĞRU
(H. G. Wells)

3 — UZAY ŞEYTANLARI
(Ronny Laws)

RONNY LAWS

UZAY ŞEYTANLARI

İnsanların hücumu başladığı gibi birden sona ermişti. Son Koniler de kaçmış, çemberlerine dönmüşlerdi. Ardlarında bütün Vüm avcı gemileriyle, sonsuza daldıklarını gördü Maogan. Aradaki büyük mesafeye rağmen, uzaydaki sessiz savaşı izlemek mümkündü.
Vüm karşı hücumuna göğüs germekten aciz olan Dünyalı gemiler kurtuluşu ani yön değiştirmelerde arıyor, ancak bu taktik daima başarılı olamıyordu.
— Bir, iki gemi dünyaya dönebilse onlar için başarı sayılır diye söylendi Maogan. Buna düpedüz intihar denir.
Eliyle kozmodromu göstererek ekledi:
— Avlanmış gemilerimize bakın bir. Ardarda iniyorlar durmadan. Böyle bir hücum daha yapacak olurlarsa, bütün Dünya donanması Vümlerin eline geçer...

200 TL.